

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ!

1933

Αρ. $\frac{11}{342}$

Five Dollars

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΜΙΑ ΜΟΝΟΝ ΕΠΕΤΥΧΕ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΑΣ ΠΡΟΣΕΛΑΒΟΝ!

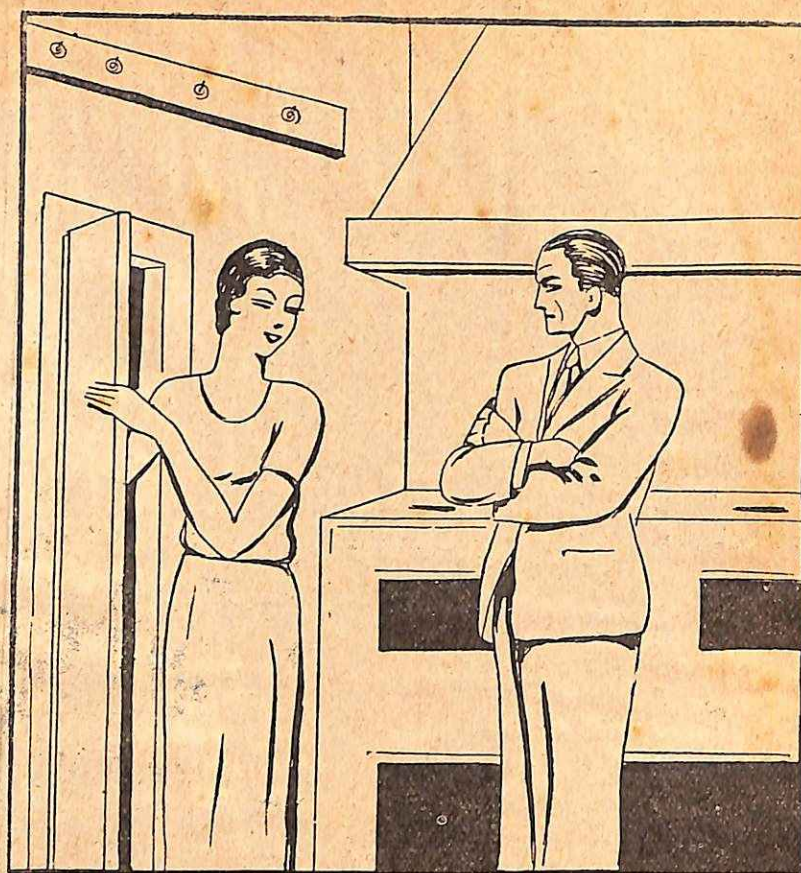
Ἡ μόνη ἑλπίς τῆς γυναῖκος διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τῆς, ἢ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν γάμο ποὺ ὀνειρεύεται, εἶναι τὸ δροσερὸ, φρέσκο καὶ βελούδινο δέμα, χωρὶς ἀνοικτοὺς πόρους ἢ μαύρα στίγματα.

Ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆ τοῦ δέρματος ἐπιτυγχάνεται τώρα μόνον ἐν τῷς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ καθε Κυρία, ἐὰν μεταχειρισθῇ τὴν νέα Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ (λευκή, μὴ λιπαρά).

Ἡ κρέμα αὕτῃ συνίσταται ἀπὸ νοπὴ κρέμα καὶ καθαρὸν ἐλαϊόλαδο, ἐν συνδυασμῷ μετὰ στυπτικῶν οὐσιῶν, αἵτινες λευκαίνουν καὶ τονοῦν τὸ δέμα.

Εἰσδύονσα ἀμέσως εἰς αὐτὸ, καταστραφάνει τὸν ἐρεθισμὸν τῶν δερματικῶν ἀδένων, συστέλλει τοὺς ἀνοικτοὺς πόρους, διαλύει τὰ μαύρα στίγματα μέχρι τελείας ἐξαλείψεως αὐτῶν, μαλακώνει καὶ λευκαίνει καὶ τὴν πλέον ξηρὰν ἐπιδερμίδα.

Ἐξ ἄλλου, εἶναι τόσον ὀλίγον δαπανηρά, ὥστε καμμιά Κυρία δὲν πρέπει νὰ μένῃ χωρὶς νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν νέα Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ (λευκή, μὴ λιπαρά).

— Πῶς θα ἐφοδιασούμεε ἡμεῖς τὴν κομμωτρία μας κομίσματα, κομίσματα ;

— Ἀποκρίσασθε : Θὰ πᾶς εἰς τοὺς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλιζοῦς 39)
καὶ θὰ παρῇ ἀπὸ τοῦ ὅρα τὰ
χρειώδη τῆς κομίσματός μας

ΚΛΙΝΙΚΗ ΔΙΑ ΚΥΝΑΣ

ΔΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ Κ. ΚΙΑΠΠΕ

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τηλέφ. 21—264

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ ΤΜΗΜΑΤΑ :

- 1) Ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἀσθενῶν, ἀντιληπτῶν ἰνστιτούτων, λουτρά θεραπευτικὰ.
- 2) Ἰνστιτούτων καλλοῆς : (κούρεμα κυνῶν δι' ἡλεκτρικῶν τελειοτάτων μηχανημάτων, λουτρά κυνῶν καὶ στέγνωμα δι' ἡλεκτρισμοῦ).
- 3) Pension διὰ κυνῶν.

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τηλέφ. 21—264.

«ΓΚΡΑΣ»

Ἕνα σικ δῶρον εἶναι ἕνα
μπουκάλι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμὰ 75—125—150
Πλεουσινάτη συλλογὴ ἀ-
ρωμάτων εἰς χῶμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

Τὸ ἐντελὲνισμά σας
στὸ Κομμωτήριον

ΜΑΝΩΛΗ Θ. ΧΑΤΖΗ

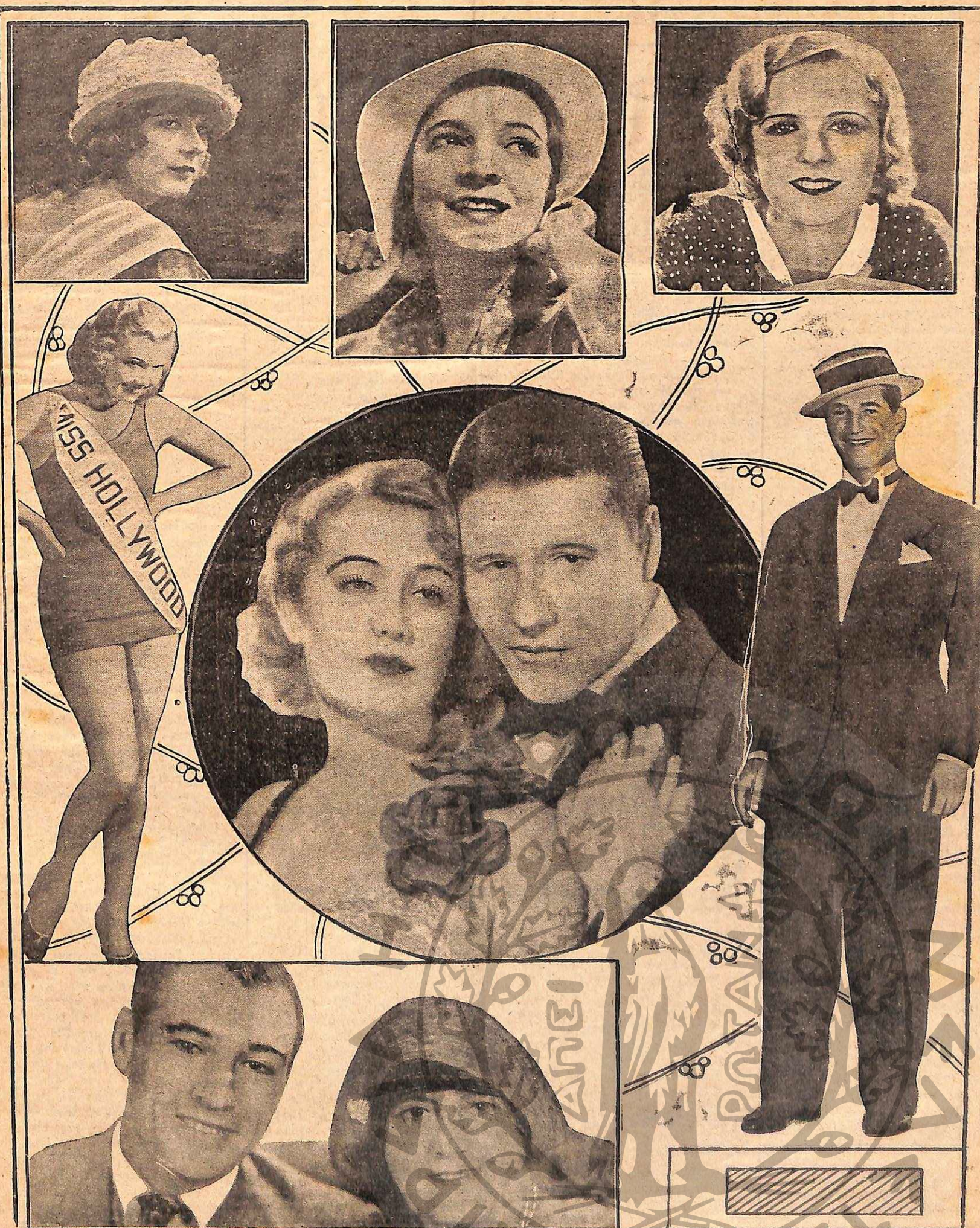
Νίκης 10

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧ. Ρ. ΩΝ 182

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐκ τῶν ὁρίστων : Ἡ χαριτωμένη βεντέττα Μάρελιν Μίλλερ. Μέσον : Ἡ θελκτικὴ πρωταγωνίστρια Ντόροθυ Βέιλ, καὶ ἀριστε-
ρά : ἡ Βίβι Λάιν, στὴν ταινίαν «Ἡ Ἀδελφὴ Μελανιόνη». Μ. ἔ. σ. ο. : ἀριστερά : Ἡ Μίς Χόλλινγκορντ 1933. Μέσον ἡ Μάριον Χόπκινς
καὶ ὁ Τζάκ Όνι, στὸ φιλμ «Δόκτωρ Τζένι», καὶ ἀριστερά : Ὁ Μωρίς Σεβαλιέ. Κ. ἄ. τ. ο. : Ὁ γόης Γκάρι Κούπερ καὶ ἡ μητέρα του.

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν ἑπιμελητὴς τῆς ἰδιαι-
της Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐνδὸς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁρεῖ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλὸν
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27· Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

ΤΟ ΜΥΣΤΕΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΡΤΑΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μπορείτε να δώσετε τη συνώνη σας σ' αυτό το δυστυχήμένο άξιωματικό—είπε στη βασίλισσα ο Ροβέρτος με φωνή σοβαρή. Ο Γουλιέλμος Μάιστερ πρέπει να είναι ζωντανός, γιατί δολοφόνησαν το Λεόνιο ντε Μοντεφίρε.

—Θες μου!... Έκανε η βασίλισσα. —Μάλιστα, Μεγαλειότητά. Όσο-σο μπορείτε τώρα ν' αποκαταστήσετε το δυστυχήμένο αυτό νέο στο βασιλικό του και σ' όνομα του. Έτσι τουλάχιστον θα τον κηδεύουν με τις επωμίδες του και το έθνος του. Συγχρό-στα με, Μεγαλειότητά, που σ' α' ανακοίνωση αυτή τη στιγμή που υποφέρετε τόσο. Μά ένα παιδί δεν πρέπει να κρύβει τίποτε από τη μητέρα του.

Και ο πρίγκιψ επανέλαβε τη διήγηση του ναυτικού. Τά χαρακτηριστικά της βασιλικής ζωής του δούσαν τον άκουσε. Οργή την είχε κυριεύσει.

—Ναι—είπε η Μαρία Βιζέντι, ζ-ταν ο πρίγκιψ τελείωσε—ναί... Για να καταφύγει η Μαλφίερα σε μέτα τό-πο τρομερό... για να βελήσει την ελπί-σήν αυτή το νέο. Αυτό σημαίνει ότι τον φοβάται πολύ. Ο έπίσκοπος Γου-λιέλμος Μάιστερ πρέπει να είναι ζων-τανός. Μά πού... Ποιος θα το μάθ-ει, αφού αυτός που ήξερε ίσως το μυστι-κό, μπορεί να έχει πεθάνει αυτή τη στιγμή.

Οι άγνωστοι μας δεν θα έχουν ξεχάσει την «Έλενα», την κομψή θαλαμηγό των Κυπριάν, με την ό-ποια ο μαρκασιός Τζοβάνι υπερί-σσε το άτυχο ταξίδι του για την άνερωσε της σύζυγού του. Η «Έλε-να», μετά την αιμαλωσία του μαρ-κασιού από τους πειρατές είχε ξανα-γορείσει στη Νεάπολη σ' έλευση κα-τάστασι από τα δέματα που την εί-χαν χτυπήσει στη σύγκρουσι μαζί τους. Από τότε όμως επιδιορθώθηκαν, γιατί το πλήρωμά της που ήταν άρο-σισμένο βαδίζει στους Κυπριάν, έχει δοκιμαστεί να πάει και πάλι τις θάλα-σες. Προηγούμενος είχαν ταξιδεύει μαζί με το Τζοβάνι Κυπριάν για να βρούν και ν' απελευθερώσουν τη μα-ντιόν με τα χρυσά μαλλιά. Τώρα β-μως η αποστολή τους ήταν διπλή: εκτός από την «Έλενα», έπρεπε να βρούν και τον ίδιο το μαρκασιό.

Η προπαρασκευάση του ταξιδιού αυτού χρειάστηκαν αρκετά καιρό, για-τί έπρεπε η «Έλενα» να επισκευα-στή τόσο καλά, για να νάναι σε θέση ν' αντιμετωπίσει οποιοδήποτε κίνδυνο.

Ο Μαρφόριος, ο οποίος κατασκευά-σεν τα πάντα στη Νεάπολη, βλέπον-τας πως η επισκευή της «Έλενας» πλησίαζαν πια προς το τέλος τους, έσπευσε να είδοποιήσει σχετικώς με

μια έπιστολή του, την καταχθόνια αυτή γυναι-κα, η οποία βρισκόταν πάντοτε στην Έλβετία, διευθύνοντας από κει έ-λη την έγκληματική της οργάνωσι. Της άγγηγε συγχρόνως—σε κου-πογραφική γλώσσα που μόνο αυτοί οι δυο ήξεραν το κλειδί της ότι η δη-λητηρίασι της βασιλικής Μαρίας Βιζέντι συνεχίζονταν μεθοδικά και ά-δυσώπητα! Η Καταραμένη, μόλις διάβασε την έπιστολή του αυτή γέλα-σε και είπε περιφρονητικά:

—Ας πάνε να βρούν τον Τζοβάν-ι και την Μαντιόν, αν μπορούν!... «Όταν θα ξαναγορίσουν, θα είμ' ενώ βασίλισσα στη Νεάπολη και δεν θα βγούν από το καράβι τους παρά για να μπουν στην πιο σκοτεινή φυλακή που υπάρχει!

Όσο, η αποστολή για την απε-λευθέρωσι του ζεύγους Κυπριάν είχε ύψιστη σημασία γι' αυτούς που την προετοίμαζαν. Ο Λαέρτης, ο Φοίβος και ο Ζάν-Πωλ θα λάβαιναν μέρος σ' αυτή. Το σκληρό μάθημα που είχαν

μεριά, έτοιμαζόντουσαν για νέους απελπισμέ-νους άγώνες, με την ελπίδα να ξαναφέρουν στην πατρίδα τους το

ζεγυρό Κυπριάν, αν υπήρχε ακόμα... από την άλλη μεριά, την ίδια βρα ά-ποτύχανε μια αποστολή της οποίας σκοπός ήταν να λυτρώσουν το Γου-λιέλμο Μάιστερ—αν ήταν αλήθεια το ότι ζούσε ακόμα... Μά, αν δεν ήταν ζωντανός, για ποιό λόγο η Μαλφίερα θα έδωζε να δολοφονήσουν το Μαρ-φόριο, τη στιγμή ακριβώς που η γυ-λέττα του «Έλ Γκιντομέντε» έρχόζε τις έρευνές της στην Άδριατική;

...Αυτό σήμαινε, απλοστατά, ότι η Μαδρή φοβόταν το αποτέλεσμα των έρευνών αυτών. Τέτοια τουλάχιστον ήταν η γνώμη του πρίγκιπ Ροβέρ-του ντε Μαρσιγιάν, ο οποίος, καθώς είδαμε, δεν παράλειψε να την ανα-κοινώσει στη βασίλισσα και στην πριγκίπισσα Γκρατσιόζα.

Ο γενναίος αυτός πρίγκιψ υπέφε-ρε εξαιρετικά με το να μένει άδρανής τη στιγμή που οι άλλοι πολέμουν να

είνε ζωντανός.

—«Ό!... ναί!... απάντησε η Μαρία Βιζέντι. Είμαι πια σχεδόν βεβαιή γι' αυτό.

—Μονάχα, Μεγαλειότητά, χρειά-ζονται άνδρες για να τον απελευθε-ρώσουν... Χρειάζονται στρατιώτες για να κερδηθεί η μάχη.

Η Γκρατσιόζα κύτταζε το σάβυό της άησύχη γιατί, με την τρυφερό-της αγάπης, μάντευε τι ήθελε να πη-θεί. Εμει υπακούει της Γαλλίας—έξακολουθούσε ο Ροβέρτος Μαρσιγιάν—και ο Γουλιέλμος Μάιστερ έχει γεν-νηθεί στη χώρα των προγόνων μου. Μοι φαίνεται πως αυτό μου επιβάλ-λει ώσιμένα καθήκοντα απέναντί του. Έπειτα δεν νομίζετε ότι ο λαός θα υποθέτει ίσως ότι ο γαμπρός της βασίλισσας στερείται θάρρους, αφού αφήνει τους άλλους να δράσουν κι α-υτός στέκεται παράμερα, σ' αν να φοβό-ται;

—Ροβέρτε!... Ροβέρτε!... φώναζε με αγωνία η Μαρία Βιζέντι. Τι θε-λετε να πητε;

—Μεγαλειότητά, όταν έγινε γυιός σας, έγινε συγχρόνως υπήκοός σας και σ' όρεϊλώ υποταγή. Έ, λοιπόν, κάνετε μου μια χάρη, γιατί η ψυχή μου χάνεται μέσα στην άδωάνεια. Α-φήστε με να επιδώ κι' εγώ με τη σειρά μου στη γολέττα που μ' έφε-ρε μαζί τόσο θλιβερή είδησι! Έπιτε-φάτε μου ν' αντικαταστήσω το Λεόν-ιο ντε Μοντεφίρε. Ποιά χαρά, ποιά βαθεία ικανοποίησι για σας, Μεγα-λειότητά, αν αυτός που εκάνετε παι-δί σας ξαναφέρει στη Νεάπολη το γεν-ναίο και ένδοξο έπίστο, ο οποίος έκα-νε τόσα για τη βασίλισσα της Νεαπό-λεως και για την ελευθερία!

Η πριγκίπισσα Γκρατσιόζα, άκού-γοντας τα λόγια αυτά, είχε αλλάξει χρώμα.

Ο Ροβέρτος δεν είχε τολμήσει να γυρίσει ούτε μια φορά προς το μέ-ρος της όσο μιλούσε, γιατί φοβόταν μήπως δεν τελειώσει αυτό που ήθελε να πη, καθώς ο αντίκρουζε τη σπα-ραχτική έκφρασι του προσώπου της...

Καταλόβαινε πως είχε τα μάτια της καρφωμένα επάνω του... και τους φαινόταν πως άκουε ν' άντηχούν σ' αυτά σαν καμπάνες τους διακοινούς χτύπους της καρδιάς της. Για να κά-νι το καθήκον του ο γενναίος νέος, θεωρηζόταν όσο μπορούσε μπροστά στην αγάπη.

Όταν έπαιξε να μιλή, η βασίλι-σα Μαρία Βιζέντι γύρισε άργά το κε-φάλι της προς την κόρη της, την κό-ρη της, η οποία μόλις πρό όλίγων ή-μερών της είχε εξολογηθεί τρυφε-ρά ότι θα γινόταν σε λίγο μητέρα.

Είδα τη θανάσιμη χλωμάδα και την άπεριγρήπτη αγωνία του προσώπου της και διάβασε μέσα στα μάτια της την άπελπισία της ψυχής της... Η νεαρή γυναίκα θα έβλεπε με τρέμο το σάβυό της να φεύγει για να πο-λευήσει έναν έχθρο ύπουλο και σκο-

ρφοκινδυνεύουν τη ζωή τους. Έβλε-πε πως η παρουσία του στη Νεάπολη δεν ήταν και τόσο άπαραίτητος, αφού οι κίνδυνοι που άπειλούσαν άλλοτε το θρόνο της Μαρίας Βιζέντι είχαν πε-ράσει για πάντα. Είνε αλήθεια βέ-βαια πως η βασίλισσα βασανίζονταν από κάποια άγνωστη άρρώστεια. Μά τι μπορούσε να της κάνει αυτός της στιγμή που οι καλύτεροι γιατροί της «Ιταλίας» την περιστοίχιζαν.

Ο πού που βασιλιάς μου λόγος, ότι κανείς δεν θα τολμήσει να επιχει-ρήσει τη στήν των προγόνων του, που δίνω το βασιλικό μου λόγο ότι κανείς δεν θα τολμήσει να επιχει-ρήσει τη παραμικρό άναγνόν σου, θ-σαν είμαι τουλάχιστον ζωντανή!...

Τη στιγμή λοιπόν που η «Έλενα», στην οποία έκαναν πια τις τελευταί-ες επισκευές ήταν έτοιμη να ξεκινήσει και ν' αφήσει την καινούργιους κινδύ-νους, η γολέττα του «Έλ Γκιντομέντε» ξαναγύρισε από τη Βενετία, φέρου-τας το θλιβερό νέο της δολοφονίας του Λεόνιο. Πώς;... Ένώ από τη μια

Μεγαλειότητά—είπε εκείνη των ήμερα, ο Ροβέρτος στη βασίλισσα μπρος στην πριγκίπισσα Γκρατσιόζα, —μυθ φαίνεται πως όλα τώρα επιδο-βαινώνουν τη γνώμη του δυστυχίμε-νου Λεόνιο ότι ο Γουλιέλμος Μάιστερ

ταυτό, που μόνο να δολοφονή ήξερε. Η Μαρία Βιζέντι τα κατάλαβε όλ' αυτά και είπε με φωνή σοβαρή. —Ροβέρτε... σκέφτηκες αρκετά αυτό που μου λές;... Αυτό που μου ζητάς;

—Από τη στιγμή που έμαθα τη δολοφονία του Λεόνιο, αυτή η σκέψι-μ' κατέχει έλόκληρο, Μεγαλειότητά... πητέρα μου... και με καταδιώκει σαν πύλη.

—Ός τη στιγμή εκείνη, είχε το μά-τια του χαμηλωμένα σ' αν ένοχος. Τ' άναστήκανε και φάνηκαν φωτισμένα από τη φυσική ειλικρίνεια και γεν-ναϊότητα του χαρακτήρος του. Μά άπεύσε πάντα να κυττάζει κατα-πρόσωπο την αγαπημένη του Γκρα-τσιόζα.

—Έ, πες, Ροβέρτε, πως σε βαστα-νίζει η θλιβερή είδησι που μάθαμε, εξακολουθούσε η βασίλισσα. Ναι, πραγ-ματικά, όλες η έλπίδες είναι δικαιο-λογημένες πια σχετικώς με την τύ-χη εκείνου τον όποιο κλαίει και πεν-θεί η κόρη των Κυπριάν. Μά αυτοί που άνηκουν σε βασιλικές οικογέ-νεις δεν έχουν τον δικαίωμα να δια-θέτουν τον έαυτό τους όπως οι άλλοι άνθρωποι... Μά άλυσίδα βρίσκεται κανονικά κάτω στην πορφόρα των ή-μερών που τους δένει. Η άλυσίδα αυτή σ' δίνει και σ' ε. Πρίγκιψ Ρο-βέρτε ντε Μαρσιγιάν, η βασίλισσα ύ-ποφέρει... έσεις με αναγκάζετε να το όμολογήσω—και χρειάζεται γύρω της όλα τα μέλη της οικογενείας της.

Η πριγκίπισσα Γκρατσιόζα, άκού-γοντας την όμολογή αυτή της μητέ-ρας της για την άρρώστεια που τη βασάνιζε, έβγαλε ένα στεναγμό και, παίρνοντας τα χέρια της δυστυχισμέ-νης βασίλισσας, τα έφερε στα χείλη της.

Βλέποντας αυτή τη σκηνή, και ύ-πό την επίδρασι των λόγων της Μα-ρίας Βιζέντι, ο Ροβέρτος ένοιωσε τον έαυτό του να κλονίζεται στην ά-πόφασι του.

—Μητέρα!... Μητέρα!... Μεγαλει-ότητά!... τραλίσαι. Θα γυρίσω γρή-γορα. Άμα εκπληρώσω το καθήκον μου αυτό, θα επιστρέψω κοντά σας για να εκπληρώσω έν' άλλο καθήκον: να υπερασπιστώ το θρόνο σας.

—Μή μιλάς για καθήκον, παιδί μου... απάντησε η Μαρία Βιζέντι. Άν δεν μπορούσε να σ' άνταναστή-σει κανείς επί κεφαλής των ναυτών, τους όποιους εμπόδισες, πρώτη έγώ θα σου έλεγα: «Αθήγαν». Μά μου φαίνεται ότι δεν είσαι άνταντακίτα-τος στην περίπτωση αυτή. Μή μιλάς για καθήκον!... Γύρισε καλύτερα τα μάτια σου πως εκείνη που άπεσέ-γουν αυτή τη στιγμή... προς εκείνη που άπάρχει οόθως να την άφρησε χάρη... τη στιγμή που θα μάς χρίσει τον άγγελό που τόσο λαχτάει!... Ρο-βέρτε, πρέπει να βρίσκεσαι κοντά της για να δεχτής το παιδί σου στην άγ-καλή σου, για ν' άκούσεις τις πρώτες σου φωνές. Και δεν συλλογίζεται ά-κόμα ότι ίσως η άναχώρησι σου σκο-τώσει την Γκρατσιόζα.

—«Ω, Μεγαλειότητά!... Μεγαλει-ότητά!... Μητέρα μου!... Ο πρίγκιψ ντε Μαρσιγιάν, συνη-νημένος, κλονισμένος κιόλας, άφρηε το βλέμμα του να πέσει σ' αυτήν που δεν είχε πύλη ούτε στιγμή να λα-

τρεύει ειδωλολατρικά.

Η Γκρατσιόζα ένωσε τα χέρια της. Τα μάτια της ήσαν θολωμένα και γε-μάτα δάκρυα. —Ροβέρτε!... Ροβέρτε μου!... τραύ-λισε.

Και πρόσθεσε μ' έν' άπεράντο πα-ράπονο: —Ος ήθελες λοιπόν μόλις ο μικρός μας άγγελος έρθει σ' αν κόσμο να μεί-νη όρφανός κι' από πατέρα κι' από μητέρα;... Νομίζεις πως εγώ θα υπο-ρέσω να ζήσω, αν εσύ πεθάνεις;

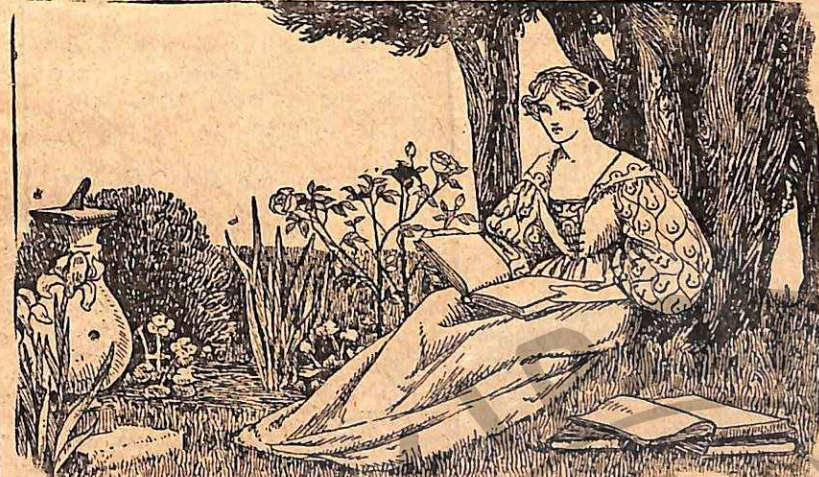
Και δάκρυα βαρείς, πικρά, κύλη-σαν άργά στα μάγουλά της.

«Ό! αυτό ήταν πολύ. Ποιά ψυχή, μοιρασμένη άνάμεσα από το άίσθημα του καθήκοντος και της αγάπης, θα μπορούσε ν' άντισταθί σ' ένα τέτοιο θέαμα;...

Ο νεαρός πρίγκιψ έπρεπε γονατι-στές και είπε με φωνή που έβγαλε από την ψυχή του.

—Αγαπημένη μου, άνθος της ζωής μου, δεν ξέρεις λοιπόν ότι ένας μονά-χα λόγος σου φτάνει για να λυγίστ την ψυχή μου;

Η πριγκίπισσα Γκρατσιόζα τον έ-τράβηξε, γονατιστή πάντοτε, κοντά της. —Σαλήρι, του έ'πε, θά ήθελες λοι-πόν ο Ροβέρτος μας να γεννηθί και

να ζήση μέσα στο πένθος;... Γιατί θα δώσουμε στο παιδί μας τ' όνομά σου. Θα είνε γυιός, δεν είν' έτσι...

Ένα ζωηρό σείσιμο των χειρών της νεαρής σύζυγού του υπήρξε η ά-φραση, μά πολύ εύγλωττη απάντησις του.

Έπειτα ο Ροβέρτος σηκώθηκε και ύποκλινόμενος μπροστά στη βασίλι-σα, είπε:

—Μεγαλειότητά, διατάξατε. «Ο-ποια κι' αν είναι η διαταγή σας, ο πρίγκιψ Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν, ο Ροβέρτος, ο γυιός σας, θα την εκτε-λέσει χωρίς άντιστάση.

Η βασίλισσα έστρεψε στο νεαρό έ-παρδην της Γαλλίας ένα βλέμμα, πλημμυρισμένο από μια άπεράντη συγκίνησι. Έπειτα κύτταξε προς τον ούρανό: Η μητέρα εύχαριστούσε σιω-πλη, το Θεό που είχε χρίσει στην κόρη της ένα σύντροφο της ζωής της τόσο ευγενικό και καλό. Τι θα γινό-ταν η Γκρατσιόζα χωρίς αυτόν, αν εκείνη υπέκυπτε στη μυστηριώδη άρ-ρώστειά της;

Μά ο πρίγκιψ Ροβέρτος ντε Μαρ-σιγιάν περίμενε την άπόφασί της. —Ροβέρτε, είπε η βασίλισσα, έχεις

δίκη. Η επιχείρησι που άρχισε δεν πρέπει να διακοπή. Πρέπει να φτά-σουμε ως το τέλος. Μά κάνε αυτή τη θυσία: άρhes την εύχρη της ά-ναούστως του Γουλιέλμου Μάιστερ σε κάποιον άλλο.

—Ναι—άπάντησε ο πρίγκιψ άνα-στενάζοντας, θα άφίσω την εύχρη αυτή σε κάποιον άλλο. Μά ποιος θα είναι ο κάποιος αυτός;

Έκείνη τη στιγμή, ένα διακριτικό γόγυγμα άκούστηκε στην πόρτα της αίθουσας μέσα στην οποία βρισκό-νταν η βασίλισσα, ο πρίγκιψ Ρο-βέρτος ντε Μαρσιγιάν και έπειτ' από μία στιγμή ο Αδλάχης παρουσιά-στηκε.

—Ο ποιητής Λαέρτης, είπε, ύπο-κλινόμενος βαθεία, ζητάει την εύχρη να γίνι δεκτός από τη Μεγαλειότητά σας!

—Ας είνε καλόςδεκτος ο γενναίος μας φίλος! απάντησε άμέσως η βασί-λισσα.

Ο ποιητής μπήκε μέσα άμέσως. Υποκλίθηκε με σεβασμό μπρος στη βασίλισσα, κι' έπειτα, με περισσότερη οικειότητα, προς την Γκρατσιόζα. Ο Ροβέρτος έστρεψε προς αυτόν και το έδωσε το χέρι, το όποιο εκείνος έσφι-ξε μ' εύχαριότητα.

—Ποιά εύτυχισμένη άφορη, σ' ε-ίπατε;

—Είπε τάχα αλήθεια αυτό; τραύ-λισε ο Λαέρτης.

—Έπειδή δεν ήθελα να δώσω σε κανένα χυμαϊρικές έλπίδες, απάντησε ο Ροβέρτος, δεν είπα τίποτε σε κανέ-να, αλλά έόθησα κάποιον σίγουρο φί-λο για να κάνει τις πρώτες άναζητή-σεις. Έ, λοιπόν, η Μαλφίερα έδωσε και δολοφόνησαν το φίλο αυτό... το Λεόνιο!... Με καταλόβαινε τώρα, Λαέρτης;

Ο Λαέρτης είχε καρφώσει το φλο-γερό του βλέμμα σ' αυτόν που του μι-λούσε... Πώς... Τό τραλό ένερο της Μινιόν ήταν βάσιμος;... Ο Γουλιέλ-μος, για την άνερωσε του όποιο ο Λαέρτης ο ίδιος είχε έρευνήσει σ' έ-λες τις άκτές της Βενετίας, ήταν λοι-πόν ζωντανός;

—Μά αν αυτό ε'νε αλήθινό, φώνα-ζε τέλος, πρέπει ν' άνταντακίτω άμέσως αυτόν που έπρεπε στο πεδίο της τιμής. Μιλήστε, πρίγκιψ! Πίστα-μο που ποίπει να πάω... Μά, άλλό-μονο!... Εξάρα!... Ζητώ να πάω ν' άνταντακίσω το γενναίο Λεόνιο που τον χτύπησαν τόσο προδοτικά, τη στιγμή που είμαι έτοιμος ν' ακολου-θήσω άλλη διεύθυνσι και που έχω ύ-ποκεισθι στη Μινιόν να της ξαναέ-ρω τους χαμίνους της γυναικί.

—Είνε αλήθεια... Πρέπει να πάτε και κάποι... κατά το νοτί... —Και ο Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν, προσέχοντας αυτά τα λόγια, κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά. Πραγμα-τικά, εκεί στο νοτί, στην Άρπικη, ο Τζοβάνι κι' η «Έλενα» υπέφεραν την πιο τρομερή σκληριά.

—Τι να κάνω; ψιθύρισε άργά ο Λαέρτης. Πού νά πάω;

—«Ό! έκανε ο πρίγκιψ, νοιώθον-τας το καθήκον του να ξυπνή πάλι μέσα του.

—«Ό! Μεγαλειότητά, απάντησε ο

Λαέρτης. Τα δάκρυά της δεν στε-ρεθούν. Κλαίει, κλαίει άδιάκοπα αυ-τούς που έχασε. Καμιά φορά, έλπί-δες προδίδει κι' άπραγματοποιήτες, άλλόμονο! κάνουν τα μάτια της να λάμπουν, μά γρήγορα σβύνουν κι' η ψυχή της βυθίζεται πάλι στην πρω-τη συντριβή της... Φτώχη... Φτώχη Μινιόν.

—«Ε, λοιπόν, φώναζε τότε θανά-το ο Ροβέρτος, κι' αν αυτές η έλπίδες της Μινιόν είναι βάσιμες; Άν ο Γου-λιέλμος Μάιστερ ζή ακόμα;

Τα μάτια του Λαέρτη διεσάλησαν σ' αν να εξοφώσαν με τα βλέμματά τους να εισηγώρησαν ως το βάθος των σκέψεων του πρίγκιπτος.

—Πρίγκιψ! Πρίγκιψ! φώναζε. Τι είπατε;

—Είπα αυτό που πιστεύω, άπίν-τησε ο Ροβέρτος. Η ψυχή νοιώθει καμιά φορά παράδοξα συναισθήματα, που δεν είναι καθόλου άπαρατήλα. Έτσι και η Μινιόν έλπιζει, έπως λέτε, ότι ο σάβυός της δεν πέθανε κι' ότι ο πατέρας του παιδιού της θα ξαναγο-ρίση!... Μά ύπόκει κανι πιο θετικό από τις έλπίδες της Μινιόν. Υπόκει: το γεγονός ότι η Μαδρή, η Καταρα-μένη, σε μία στιγμή όργης, δεν έδω-σας ν' άποκαλύψι ότι ο Γουλιέλμος Μάιστερ δεν πνίγηκε, όπως νομίζαμε, αλλά ότι αυτή την κρατάει αιχμάλω-το σε κάποιο άπόρρητο και άγνωστο βράχο, θύμα της και ύμνρ της συγ-χρόνως.

—Είπε τάχα αλήθεια αυτό; τραύ-λισε ο Λαέρτης.

—Έπειδή δεν ήθελα να δώσω σε κανένα χυμαϊρικές έλπίδες, απάντησε ο Ροβέρτος, δεν είπα τίποτε σε κανέ-να, αλλά έόθησα κάποιον σίγουρο φί-λο για να κάνει τις πρώτες άναζητή-σεις. Έ, λοιπόν, η Μαλφίερα έδωσε και δολοφόνησαν το φίλο αυτό... το Λεόνιο!... Με καταλόβαινε τώρα, Λαέρτης;

Ο Λαέρτης είχε καρφώσει το φλο-γερό του βλέμμα σ' αυτόν που του μι-λούσε... Πώς... Τό τραλό ένερο της Μινιόν ήταν βάσιμος;... Ο Γουλιέλ-μος, για την άνερωσε του όποιο ο Λαέρτης ο ίδιος είχε έρευνήσει σ' έ-λες τις άκτές της Βενετίας, ήταν λοι-πόν ζωντανός;

—Μά αν αυτό ε'νε αλήθινό, φώνα-ζε τέλος, πρέπει ν' άνταντακίτω άμέσως αυτόν που έπρεπε στο πεδίο της τιμής. Μιλήστε, πρίγκιψ! Πίστα-μο που ποίπει να πάω... Μά, άλλό-μονο!... Εξάρα!... Ζητώ να πάω ν' άνταντακίσω το γενναίο Λεόνιο που τον χτύπησαν τόσο προδοτικά, τη στιγμή που είμαι έτοιμος ν' ακολου-θήσω άλλη διεύθυνσι και που έχω ύ-ποκεισθι στη Μινιόν να της ξαναέ-ρω τους χαμίνους της γυναικί.

—Είνε αλήθεια... Πρέπει να πάτε και κάποι... κατά το νοτί... —Και ο Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν, προσέχοντας αυτά τα λόγια, κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά. Πραγμα-τικά, εκεί στο νοτί, στην Άρπικη, ο Τζοβάνι κι' η «Έλενα» υπέφεραν την πιο τρομερή σκληριά.

—Τι να κάνω; ψιθύρισε άργά ο Λαέρτης. Πού νά πάω;

—«Ό! έκανε ο πρίγκιψ, νοιώθον-τας το καθήκον του να ξυπνή πάλι μέσα του.

—«Ό! Μεγαλειότητά, απάντησε ο

Λαέρτης. Τα δάκρυά της δεν στε-ρεθούν. Κλαίει, κλαίει άδιάκοπα αυ-τούς που έχασε. Καμιά φορά, έλπί-δες προδίδει κι' άπραγματοποιήτες, άλλόμονο! κάνουν τα μάτια της να λάμπουν, μά γρήγορα σβύνουν κι' η ψυχή της βυθίζεται πάλι στην πρω-τη συντριβή της... Φτώχη... Φτώχη Μινιόν.

—«Ε, λοιπόν, φώναζε τότε θανά-το ο Ροβέρτος, κι' αν αυτές η έλπίδες της Μινιόν είναι βάσιμες; Άν ο Γου-λιέλμος Μάιστερ ζή ακόμα;

Τα μάτια του Λαέρτη διεσάλησαν σ' αν να εξοφώσαν με τα βλέμματά τους να εισηγώρησαν ως το βάθος των σκέψεων του πρίγκιπτος.

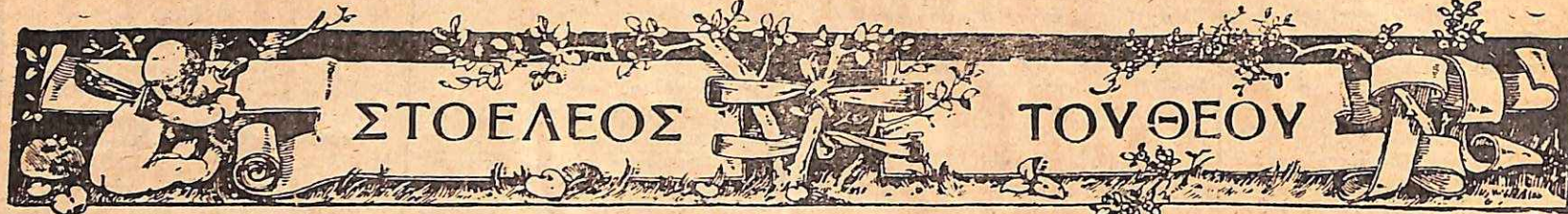
—Πρίγκιψ! Πρίγκιψ! φώναζε. Τι είπατε;

—Είπα αυτό που πιστεύω, άπίν-τησε ο Ροβέρτος. Η ψυχή νοιώθει καμιά φορά παράδοξα συναισθήματα, που δεν είναι καθόλου άπαρατήλα. Έτσι και η Μινιόν έλπιζει, έπως λέτε, ότι ο σάβυός της δεν πέθανε κι' ότι ο πατέρας του παιδιού της θα ξαναγο-ρίση!... Μά ύπόκει κανι πιο θετικό από τις έλπίδες της Μινιόν. Υπόκει: το γεγονός ότι η Μαδρή, η Καταρα-μένη, σε μία στιγμή όργης, δεν έδω-σας ν' άποκαλύψι ότι ο Γουλιέλμος Μάιστερ δεν πνίγηκε, όπως νομίζαμε, αλλά ότι αυτή την κρατάει αιχμάλω-το σε κάποιο άπόρρητο και άγνωστο βράχο, θύμα της και ύμνρ της συγ-χρόνως.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΟΖΕ ΜΑΡΙΑ ΝΤΕ ΕΡΕΝΤΙΑ

ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ

ΤΟΥ ΘΕΟΥ

— Στο έλεος του Θεού! είπε ο Δόν-Ζουάν-Σολντάτο, κρεμώντας το άδειαν σακκούλι του στον ώμο του... Νά, πού βρίσκομαι «επί βύθου κρημνίων»· έπειτα από εξορισμούς, δόλκων χρόνων, ήμια ζωή και δουλειά... Νά πού βρίσκομαι στο δρόμο με ένα τάλιτρο στην τσέπη και μ' ένα φωνί στο σακκούλι! Σε τί, λοιπόν, ή φελαί να είναι κανείς τίμιος στο κόσμο και να δουλεύει τον άφεντη του πιστά... Στο έλεος του Θεού! έπανέλα με δύναμη και τράβηξε το δρόμο του...

Την ήμερα εκείνη ο Κύριος ή «άν Ιησούς Χριστός, μαζί με τ' Άνιο Πέτρο, ως οδηγό, έβλεπε πειστών χάριν για να έδωθε ή ή βοή σιάνθρωπους, με φωνή πονετική. Πήγαιναν, πήγαιναν ζητώντας έλεημοσύνη, αλλά από παντού τους έδιωχναν με σκληρότητα.

Ο Δόν-Ζουάν-Σολντάτο τους συνάντησε στο δρόμο. Άμέσως ο άγιος Πέτρος, πού με τα μακροί λευκά του γένεια φαινόταν πολ' δυστυνημένος και αξιολύπητος του ζήτησε έλεημοσύνη.

— Καί μήπως έγω τίποτε για να σας δώσω; απάντησε ο Ζουάν. Άφου επί εικοσιτέσσερα δόλκων αα γούνα δουλέψα πιστά και τίμια τον κύριό μου, με πέταξε τώρα στους δρόμους, έπειδή με θύκε με πλέον γέρο και ανίκανο... Ο λη μου ή περιουσία είνε πέντε δραχμές κι ένα φωνί, πού μ' έδωκαν. δίνοντάς με... Εδώριστω να το μοιαστώ μαζί σας.

Και, άφου είπε αυτά τα λόγια έβγαλε άμέσως το μαγαζί του. Ένιψε το φωνί σε τρία κομμάτια, τούς έδωσε τα δύο, κράτησε το τρίτο το ένα και τράβηξε το δρόμο του.

Οδοπόρσε δλη την ήμερα, έβλεπε έξω, καθώς κόντευε να βραδύσει, συνάντησε πάλι έμπρός του τούς δύο ζητιάνους.

Ο άγιος Πέτρος του άπλωσε τ' γέρι.

— Μου φαίνεται πως το πού' σας έδωκα κάτι, απάντησε ο Ζουάν. Τίποτα τι να σας δώσω; Ψωνί; Άν έγω πεί... Άλλά έγω πέντε δραχμές. Έλάτε να τις μιμήστες.

Τότε έδωκε, λοιπόν, τις πέντε δραχμές, κράτησε αυτός τ' άγιο... έξοκολούθησε πάλι το δρόμο του.

— Τι ήλ γίνω τώρα, έ στω;... Μονολογούσε εκεί πολ' θύδιζε. Θά δουλέψω για να ζήσω... Κι αν είνε ανάγκη ακόμα θά ζευτώ σαν το βωδι στο άλετρι... Τι να

γίνω;... Πρέπει να δώλω το φωνί μου... Ο Θεός βοηθός!...

— Κύριε, είπε τότε δειλά ο άγιος Πέτρος στο Χριστό. Δεν σκέπασαι τίποτε για αυτόν τον καλόν άνθρωπο; Είνε ο μόνος σ' ελητή γή, πού δρόθηκε να μ'ε έλεήσει, αν κι' ο ίδιος έχει μεγάλη ανάγκη για έλεημοσύνη.

— Έχεις δικη, απάντησε ο Χριστός. Φώναζε τον και ρώτησόν, τι χάρι θέλει να μου ζητήσει.

Ο Ζουάν, όταν άκουσε την ερώτηση αυτή σκέφτηκε λίγο κι ύστερα είπε:

— Ήθελα να είχα τή δύναμη να κάνω να μπαίνει μέσα στο σακκούλι μου, ότι κι' αν θέλησω.

Ο Κύριος του έδωσε αυτή τ' δύναμη κι' ο καθένας τους πήρε τ' δρόμο του.

Λίγο μακρότερα, εκεί πού περνούσε ένα γυνικό ο Ζουάν, είδε με τα σ' ένα σπίτι, από τή μισανιγμένη πόρτα, το τραπέζι έτοιμο, τρωμένο, όρεκτικότατο, με κόκκινα-κόκκινα μπαρμπούνια στα τιάτα και γουρμιέρια κρεμασμένα πάνω από το τζάκι.

— Στο σάκκο μου! φώναξε ο Ζουάν χωρίς να το θέλη.

Και νά, άμέσως τα φάρια πετούν σαν ζωντανά και τα χοιρομέρια ξεκρεμούνται μόνα τους και πετιούνται—ω, του θάρματος!— μέσα στο σακκούλι του.

Ο Ζουάν, πού είχε μια πεινα διαβολεμένη, κάθισε σε μια γω-

νή κι' έφαγε για δέκα.

Όταν ήρθε ή νύχτα, έφτασε σε μια μεγάλη πολιτεία, όπου δεν είχε μέρος να κοιμηθ.

Άφου γύρισε από πόρτα σε πόρτα, έλα τα σπία, χωρίς να τον δεχτούν σε κανένα, βρήκε στο δρόμο ένα στρατιώτη και τον παρακάλεσε να τον οδηγήσει πούθενά να περάσει τή νύχτα του.

— Αν σου βαστά ή καρδιά, απάντησε εκείνος, είνε έδω κοντά ένα λαιμρό κατάλυμα. Είνε ένα σπίτι έρημο, με είνε στοιχειωμένο. Ο κύριός του ήταν πολ' άμαρτωλός και πέθανε άξεμολόγητος. Κάθε νύχτα, λοιπόν, βρυχολαλιάζει μέσα στο σπίτι του κι' αυτή κανείς δεν πατάει εκεί, αν κι' έχει μέσα γίλια-δου καλ' ιατρί ήτανε πλούσιος ο μακαρίτης.

— Φίλε μου, απάντησε ο Ζουάν, εγώ δεν φοβόμαι τίποτε έκτος από το Θεό... Έτσι, λοιπόν, να ζήσ, οδηγησέ με στο σπίτι εκείνο.

Ο στρατιώτης άφου τον έβαλε στο στοιχειωμένο σπίτι, κούταξε τον ξένο να περιεργάζεται το άρροντόπιστο εκείνο, πού τ' ή πόγειά του ήταν γεμάτα θαυμάσια κρασιά και τα κελάρια του με πλούσια και διαλεγμένα τρέφιμα.

Η πρώτη δουλειά του Δόν-Ζουάν ήταν ν' άδειάσει δυό-τρεις μπουκάλες παλιό κρασί, για να πάση ή καρδιά του θάρρος και να μ'ή

φοδηθ ή δρυκόλακα, όταν θά παρουσιαζόταν μπροστά του. Έπειτα άναψε μια καλή φωτιά στο τζάκι και κάθισε κοντά και άρχισε να ψήνη ένα ώραιο λουκάνικο.

Έξω άκουσε μια φωνή από το ταβάνι.

— Νά κατέβω;

— Κατέβα αν σου βαστά! απάντησε ο Δόν-Ζουάν-Σολντάτο, πού τώρα είχε πάρει αρκετό κουράνιο από το κρασί.

Σε λίγο είδε να πέφτει κατωκυλώντας, μπροστά του ένας άνθρωπος.

— Ζουάν-Σολντάτο! του φώναξε με μια φωνή πού αν την άκουγες θα σου πάνωνε το αίμα μέσα στις φλέβες. Βλέπω πως είσαι παλληκαράς!

— Μάλιστα, κύριέ μου, ποτέ μου δεν φοβόμην τίποτε έκτος από το Θεό, απάντησε άτάραχος ο Ζουάν. Και μολοντούτο σήμερα βρίσκομαι χωρίς πεντάρα.

— Μη λυπάσαι για ένα τόσο μικρό ποσό, απάντησε το φάντασμα. Αν θέλεις να κάμης έτι του ζήτησώ, θα σώσης τήν ψυχή μου και θα γίνης κι' εσύ πλούσιος.

— Διατάξτε, είπε ο Ζουάν.

— Έλα, λοιπόν, κοντά μου.

Κατέβηκαν μαζί στο υπόγειο. Αν και ήταν θεοσκότεινα έλα εκεί μέσα, τα μάτια του βρυκόλακα έσπεγγαν σαν φλόγες και φωτίζαν όλα τούτο.

— Πάρε ένα σκερπάνι και σκάψε έδω! είπε στο Ζουάν.

— Νά σκάψω εγώ για να γωθής εσύ μέσα; απάντησε ο Ζουάν χωρίς να φοδηθ. Σκάψε εσύ αν θέλεις τήν ήσυχία σου. Εγώ δεν είμαι δούλος σου.

Τότε το φάντασμα άρχισε να σκάφει βαθειά και τόσο δυνατά, πού έτρεξαν όλα τα κόκκαλά του. Σε λίγη ώρα έβγαλε τρία σακιά μεγάλα.

— Τα βλέπεις αυτά; Το πρώτο είνε γεμάτο δεκάρες; Θά τις μοιράσης στους φτωχούς. Το δεύτερο είνε άσπις; Θά το ξοδέψης έλο για προσευχές και για μνημόνια, να σωρεθ ή ψυχή μου. Το τρίτο είνε χρυσάφι; σοι τή ναού'ω να τον κόπο σου, αν τα κάμεις όλα όπως σοι είπα.

— Μπορεί να είσαι ήσυχος κύριε, είπε ο Ζουάν. Η ψυχή σου θά σωρεθ και θά βώ άνά-αυτί. Μέσα νύχτα θά παρακαλώ και θά κάνω λειτουργίες.

Τό σάνταγμα τότε χάθηκε σαν νάταν άχνός.

Ο Δόν-Ζουάν-Σολντάτο, από

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Κάποτε, ή γυναίκα ενός Ρώσου, έπειδή δεν τα περνούσε καλά με τον άντρα της, θέλησε τή πάρη διαζύγιο. Έπειδή όμως τήν έποχή εκείνη το διαζύγιο ήταν πολ' δύσκολο, ή γυναίκα αναγκάστηκε να παρουσιάσει στον ίδιο τον Τσάρο και να του κάνη τή παράπονά της.

Ο Τσάρος όμως δεν συγκινήθηκε καθόλου με τή δάκρυα και τις παρακλήσεις της και τής είπε στο τέλος αδιάφορα:

— Να γυρίσης πίσω στο σπίτι σου και να ζήσης εκεί με τον άντρα σου!

— Άλλά, βασιλιά μου, με δέρνει και με βρίζει, είπε ή γυναίκα.

— Αυτό είνε βέβαια λυπηρό, έκανε ο Τσάρος, αλλά τί με νοιάζει έμένα;

— Κατηγορεί και βρίζει και τή μεγαλειότητά σας, ο πρόστυχος! έπροσθεσε ή γυναίκα.

— Δυστυχώς κι' αυτό, απάντησε με τήν ίδια απάθεια ο Τσάρος. Άλλά τί σε νοιάζει έμένα;...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΕΙ

ΦΑΙΔΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Μεταξύ δεσποινίδων:

— Καθμένη, δεν έβρεις τί μου συνέθ'!... Καθώς περπατούσα χτές το βόδω σ' ένα σκοτεινό δρόμο, μ' άγχαλασε ξαφνικά κάποιος και με φίλησε δυνατά. Άν τ'ό βρείς, ποιός ήταν;

— Κάποιος πού δεν θά σ' έχει δει ποτέ στο... φως της ήμέρας!...

Φιλοσοφική σκέψις: ενός απένταρου:

— Άν είχα ένα εκατομμύριο θά γόριζα διαρκώς σ' έκδρομής με αυτοκίνητο. Άν είχα πεντακόσιες χιλιάδες θά γλεντούσα νύχτα-μέρα, κι' αν είχα ένα τάλιτρο... θά πήγαινα να φάω!...

Την άλλη μέρα άρχισε να έκτελη πιστά τις υποσχέσεις του. Έτσι τήν ψυχή του βρυκόλακαζιμένον και πλούτισε κι' αυτός και τόσα πολλά ήταν τή γρημάτα, πού το νάρισε ο κύριος του σπιτιού, ώστε δεν άδουγσε να γίνη ένας μεγάλος Ιππότης και άφέντης τής γύρας.

— Ήταν ο μόνος πού έγινε μεγάλος από τιμότητα.

Κι' όταν ένα βράδυ πήγαν κλέφτες να τον κλέψουν:

— Όλοι μέσα στο σάκκο μου! φώναξε ο Ζουάν.

Και πράγματι έβλο οι κλέφτες χόθηκαν μέσα στο σάκκο του, όπου βρίσκονταν ακόμα.

Έτσι ο καλός Δόν-Ζουάν-Σολντάτο, για τήν καλή του τήν καρδιά και τήν έλεημοσύνη πού έκαμε μια μέρα, κέρδισε τήν καλοπέραση στη ζωή αυτή και τον Παράδεισο για τόν άλλον κόσμο.

Όσοι τ' άκουσε ως συμμορφωθούν.

Ο παρέρτος αυτός γόγος των γυναικών

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΣΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΑΣΧΗΜΟΤΕΡΟΙ... ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ!

Πώς ο Ίταλός Κόρμπι παντρεύτηκε 53 φορές. Γιατί έγκυατέλιπε τās συζύγους του. Ο Άγγλος γυναικοκατακτητής Τζών Ουίλλ. Τί του χρειαζόταν για να κατακτήσει μια γυναίκα. Η γυναικεία του τερατομέρφου Μιραμπώ. Πώς ο παράλυτος και άσχημότερος Σικαρρόν έκανε σύζυγό του τήν παντάμορφη κυρία Μαιντενόν, κτλ. κτλ.

Στην περίφημη φυλακή του Σίγκ-Σίγκ στις Ήνωμένες Πολιτείες, βρίσκεται τώρα υπόδικος, κατηγορούμενος επί πολυγαμίας ένας Ίταλός αμερικανικής ύπηκοότητας, ο Λέονο Κόρμπι, ο οποίος τή κατάφερε να παντρευτεί 53 γυναίκες, ο άθεόφοβος!... Όλοι αυτοί οι γάμοι έγιναν εντός των τελευταίων δεκαετιών ετών και τή έκπληκτικώτερα είνε ότι ο Κόρμπι είχε υπερβεί τή τεσσαρακοστή έτος τής ηλικίας του, όταν άρχισε τούς έρωτάς του.

Πώς, λοιπόν, συνέθε έστε όλες αυτές ή 53 γυναίκες να τόν έρωτευθούν και να τόν πάρουν διαζυγίως;

Η γοητεία, πού έζασκει ο άνθρωπος αυτός επί των γυναικών είνε έντελώς ανεξήγητη, δεδομένου ότι δεν είνε καθόλου όμορφος, ούτε έχει κανένα από τή χαρίσματα εκείνα πού συγκινούν τις γυναίκες. Είνε κοντός, άδύνατος, με μαλλιά και μουστάκια κόκκινα. Είνε επί πλέον μαλλών, φτωχός και σε κανένα επάγγελμα, απ' όσα έξήσκησε ως τώρα, δεν υπόρεσε να εύδοκιμήσει. Χρημάτισε διαδοχικά υπάλληλος, συμβολαιογράφος, εισπράκτης φόρων και τελευταία νοσοκόμος.

Όταν τέλος άπεράσισε να έπιδοθ και... στον έρωτα, στάθηκε τόσο τυχερός, ώστε σε διάστημα ενός μηνός να παντρευθί δυό φορές από άγάπη.

Τό περιεργότερο είνε ότι ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος πρέπει χωρίς άλλο να καταλάβη τήν πρώτη θέση μεταξύ των γυναικοκατακτητών έλλου του κόσμου, δεν έξεδήλωσε τις δον-ζουανικές του ικανότητες, παρά μόνον άφου πέθανε ή πρώτη του γυναίκα με τήν όποια είχε ζήσει πρόυμα επί 18 έτη.

Στους δημοσιογράφους, οι όποιοι τόν έπεσεφόρησαν στη φυλακή του, ο Κόρμπι έδηλωσε ότι τελευταίως τόν κούραζαν πολ' ή γυναίκες του—τις όποιες έννοουσε πάντοτε ν' άποκτά νομίμως με παπά και με σκεφάνια—και γι' αυτό τις έγκυατέλιπε μετά συμβίωσιν όλίγων έβδομάδων, κι' έτρεχε στα δικαστήρια για να πάρη τή διαζύγιο. Άλλά τήν τελευταία φορά διάστηκε να ξαναπαντρευθί, πριν έκδοθί ή άπόφασις τού διαζυγίου του και γι' αυτό βρίσκεται τώρα στη φυλακή.

Άλλος διάσημος για τού έρωτάς του άσχημος άνδρας, ήταν ο Γάλλος ποιητής Σικαρρόν. Τόση ήταν ή δυσμορφία τού Σικαρρόν, ώστε όταν μια φορά βγήκε στα καρναβάλια μεταμφιεσμένος σε άγιόάνθρωπο, προκάλεσε έναντίον του τήν άνανάκτην τού βχλου, ο οποίος θέλησε να τόν... λυγάρη. Προγκαρζόμενος και καταδικασμένος με έλλά και πόρτες, ο έλλος είνε τόσο δυνατός, ώστε τή διαδίκη άσχημος ποιητής αναγκάστηκε να πέση σε μια λίμνη για να σωθί καλοπυκνώντας. Άλλά τή άκού-

Ο παρέρτος αυτός γόγος των γυναικών

Ο παρέρτος αυτός γόγος των γυναικών

Ο παρέρτος αυτός γόγος των γυναικών

ναίκεων καρδιών, φαίνεται ότι έχει τήν ίδια μαγνητική δύναμη πού είχε ο περίφημος Τζών Ουίλλ, αβλικός τού βασιλέως τής Άγγλίας Καρόλου τού Β'. Ο Τζών αυτός ήταν τρομερά άσχημος, αλλά τόσο γλυκομίλητος, ερωτικός και κάποτε τόσο θρασύς, ώστε κατέστη διάσημος για τις έρωτικές του κατακτήσεις. Τόση πεπιότης είχε στον έαυτό του, ώστε συχνά έλεγε:

— Δώστε μου μισή ώρα καιρό και θά ξελογιάσω τήν γυναίκα τού ώραιότερου άνδρος τής Άγγλίας.

Έπίσης διάσημος για τούς έρωτάς του ήταν κι' ο Γάλλος ρήτωρ και συγγραφέας Μιραμπώ, ο οποίος είχε κεφάλι τερατώδους άσχημίας, προσδοκισοειδή μύτη, χοντρά χείλη,

Κι' έσείς τί προγαμιά έκανε τής δίνας; Ξαναρώτησε ο συμβολαιογράφος.

— Τήν άθανασία, απάντησε ο ποιητής.

Και στ' άλήθεια ή ποιητική του προφητεία πραγματοποιήθηκε!...

ΑΓΓΛΟΣΦΙΛΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΕΡΗ ΟΚΟΥ ΔΕΝ ΒΡΕΧΕΙ ΠΤΕ.

Στις άκτές τού Περού τής Νοτίου Αμερικής έπικρατεί διαρκής λιακάδα. Και όταν άκούα καμιά φορά ρυμμερμάζει, τή σύννεφα μοιάζουν μ' έναν ύπόλευκο πέπλο, άνιμετα από τόν όποιο διακρίνεται ο ήλιος και τή γαλάζια στερέωσα.

Παντοταή έπίσης λιακάδα έπικρατεί και στην έρημο τής Σαχάρας. Ο Θεός όμως να μ'ε φυλάξ από μια τέτοια «λιακάδα»!

Υπάρχουν ακόμα πολλά μέρη τής γής, στα όποια ουδέποτε βρέχει. Τέτοια είνε τή όρεινά μέρη τής Περσίας, διάφορα μέρη τού Τουρκιστάν και τής Κίνας, τή όροπέδιο τής Γκερμάνης και ο κόλπος τής Καρπενταρίας στην Αυστραλία.

Στα μέρη αυτά παρουσιάζονται βέβαια κάποτε μερικά σύννεφα, αλλά ο ήλιος είνε τόσο δυνατός, ώστε τή διαδίκη πριν προφτάσουν να συμπυκνωθούν.

ΤΑ ΦΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
—Ζήτησ' ο Ζάν ντ' Φράνς; Ζήτησ' ο άφέντης! φώναζαν όλοι οι 'Ατσιγγάνοι.

Ο Ζάν ντ' Φράνς χτύπησε πάλι το κουδούνι του γιά ν' αποκαταστήσει τη σιωπή κι' εξακολούθησε:

—Έβκανα τη φυλή μας πανίσχυρη και πλούτη από άβλα και άλλη-κη πού ήταν προηγούμενα. Καθένας από σ'α είνε πλούσιος σήμερα! Σ'α έχωσα έναν-έναν σ'ε όλες τις τάξεις της κοινωνίας και εχόδεκα εκατομμύρια σ' αυτό τό έργο. Νομίζετε πως αυτό έγινε χωρίς σκοπό;

—Όχι δέβαια! φώναζαν οι 'Ατσιγγάνοι, με την καρδιά τους! Διάθεσ' μας όποιον θέλεις, άφέντη! Σου άνήκουμε όλοι!...

—Αυτό θά κάνω! έπλε ο Ζάν ντ' Φράνς. Γνωθίκαμε, μά θέλω νά σ'ά-σουμε πού ψηλά άκούα. Θέλωσα ένας από μ'ας, ένας 'Ατσιγγάνος, ένα παιδί της φυλής μας νά υπορέσει νά καθήσει μία μέρα πλάι στους μεγάλους άν-δροντες της 'Αγγλίας, μέσα στη Βουλή των Λόρδων.

Ένας ψύχος θανατισμού διέτρεξε όλη την ομάδα.

—Εξώσ' ότι είστε όλοι στη διάθεσί μου, εξακολουθώσ' ο Ζάν ντ' Φράνς. Θέλω λοιπόν σ'αράντα από σ'α γιά νά κάνουμε ένα μεγάλο ταξείδι.

—Όλοι οι 'Ατσιγγάνοι ένθουσιασμέ-νοι φώναζαν τότε:

—Πάρε μας μαζί σου!... Πάρε μας μαζί σου!...

Ο Ζάν ντ' Φράνς χμογέλασε θριαμβευτικά:

—Εμπρός! έπλε. Τό βλέπω... Εβ-σαστε όλοι καλοί 'Ατσιγγάνοι και τό-λου της γενιάς σας δέν έχει έκφυ-λιστεί μέσα σας... Τό περίμενα πως όλοι σας θά δείχνόντουσαν περβόμοι και ότι μόνο ή έκλογή σας θά δέν δυ-σκόλευε... Γι' αυτό έβριξα κλήρο κι' άπορίσασ' νά μ' ακολουθήσουν, οι σ'αράντα πού θά έβγαιναν πρώτοι άπ' την κληρωτίδα...

—Και τότε φεύγαμε; ρώτησαν οι 'Ατσιγγάνοι.

—Σ'ε δύο ώρες, άπάντησε ο Ζάν ντ' Φράνς. Θά επιβιβαστήτε στο πλοίο «Καναδά» πού βρίσκεται άγκυροβολημένο μπρός στίς δέκα μ'ες της 'Αγίας Λίκατερίνης. Ένας από σ'α, ο Σαμουήλ Ένσαν, θά είνε ο πλοίαρχος τού καραβιού...

—Παρών! ακούστηκε μία φωνή άπ' τό πλήθος.

—Και πού θά πάμε; ρώτησε μία νέα κοπέλλα, δροσινή και τριαντα-πυλλήνια, μέσ' άπ' τά μισάνοιχτα χεί-λη της όποιος φαινόταν μία διπλή στείρα άπ' μαργαριταρένια δόντια.

—Ο προορισμός θά παραμείνη ά-γνωστος, άπάντησε ο Ζάν ντ' Φράνς.

Η νέα κόρη έβριζε τότε μία έρω-τική ματιά στην ώραία άρχηγό των

'Ατσιγγάνων και έπλε:

—Άφέντη, θά ταξιδεύεις και τό-μαζί μας;

—Ναι!...

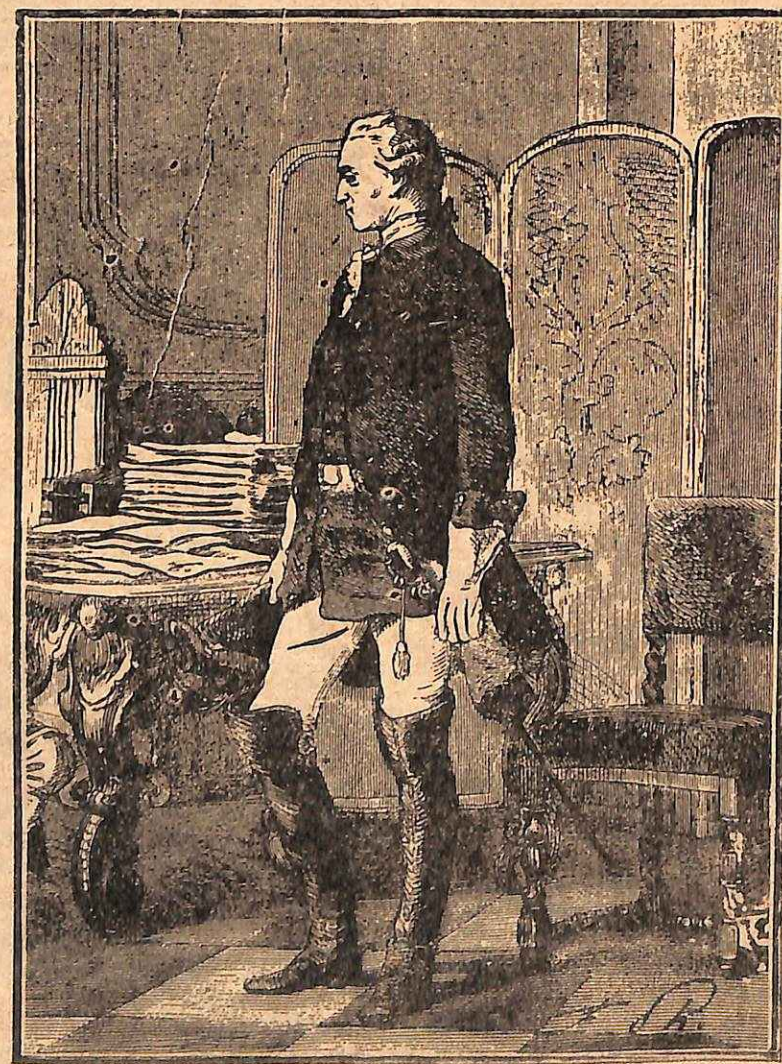
—Τότε, έπλε χμογελώντας ή νέα, μπορούμε νά πάμε και στην ά-κρη τού κόσμου...

—Έχεις δίκιο νά μιλάς έτσι, ά-πάντησε ο Ζάν ντ' Φράνς, γιατί τό-νομά σου βγήκε πρώτο άπό την κλη-ρωτίδα...

Και έβγαλε από την τσέπη του έναν κατάλογο και διάβασε ένα-ένα τά όνόματα αυτών πού είχε ενοήσει ο κλήρος. Όταν έφτασε στη τελευ-ταίο, πού ήταν τό όνομα τού Ναθαν-αήλ, γύρισε πρós αυτόν και τού έπλε:

—Η τύχη σ' ενοήσε, τού έπλε, γιατί έπειτ' άπ' την χτεσινή περι-πέτειά σου δέν θά μπορούσα νά μεί-νω πλάι σ'ε Λονδίνο... Ο λαός έ-σπασε σήμερα τις βιτρίνες τού μαγα-ζιού σου με τις πέτρες... Αύριο ί-σως θά σ'ε λυντσάρη...

Ο Ναθαναήλ τού άπάντησε μ' ένα στεναγμό. Τό σώμα τού δυστυχισμέ-νου ήταν όλόκληρο καταπληγμένο.

Έταν ο συνταγματάρχης 'Ασμπούρτον.

—Θά σ'ε περιποιθώμε επάνω-μενε επάνω στη σκάλα. Ο Ζάν ντ' Φράνς τού έβαλε δέκα γυνίκες στην πόρτα και δρασκέλισε την έξωτερική πόρτα τού πανδοχείου.

Μά την ίδια στιγμή μία σκιά σά-λεψε σ'ε σκοτάδι, μία γυναικεία σι-λουέτα παρουσιάστηκε και βράχσεν έναντιόν του. Ο Ζάν ντ' Φράνς έν-νοιωσε ένα έγγειριδιο νά χώνεται μέσα σ'ε στήθος του και νά τού πα-γώνει τό αίμα του μέσα στίς φλέβες του.

—Έκ μέρους τού Θεού Σίδα! τού έπλε ή φωνή.

Ο Ζάν ντ' Φράνς σωριάστηκε μέ-σα σ'ε χέρια τού Σαμφών, λέγοντάς του:

—Μού φαίνεται πως τό χτύπημα είνε θανάσιμο... Μετάφρασε με γρή-γορα επάνω στον «Καναδά»... Πρά-πει νά προστάσω νά δώσω διατα-γές...

—Νά ένα κοστούμι, κάτω άπ' τό όποιο δέν θ' αναγνωρίση κανείς τόν άφέντη. Ο Ζάν ντ' Φράνς.

Και βγήκαν άπ' τό υπόγειο. Ο

Ξενοδόχος Τζών Μπάρντ τούς περι-μενε επάνω στη σκάλα. Ο Ζάν ντ' Φράνς τού έβαλε δέκα γυνίκες στην πόρτα και δρασκέλισε την έξωτερική πόρτα τού πανδοχείου.

Μά την ίδια στιγμή μία σκιά σά-λεψε σ'ε σκοτάδι, μία γυναικεία σι-λουέτα παρουσιάστηκε και βράχσεν έναντιόν του. Ο Ζάν ντ' Φράνς έν-νοιωσε ένα έγγειριδιο νά χώνεται μέσα σ'ε στήθος του και νά τού πα-γώνει τό αίμα του μέσα στίς φλέβες του.

—Έκ μέρους τού Θεού Σίδα! τού έπλε ή φωνή.

Ο Ζάν ντ' Φράνς σωριάστηκε μέ-σα σ'ε χέρια τού Σαμφών, λέγοντάς του:

—Μού φαίνεται πως τό χτύπημα είνε θανάσιμο... Μετάφρασε με γρή-γορα επάνω στον «Καναδά»... Πρά-πει νά προστάσω νά δώσω διατα-γές...

—Νά ένα κοστούμι, κάτω άπ' τό όποιο δέν θ' αναγνωρίση κανείς τόν άφέντη. Ο Ζάν ντ' Φράνς.

Και βγήκαν άπ' τό υπόγειο. Ο

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο μακρινός θόρυβος των κανονιο-βολισμών και των πυροβολισμών εί-χε πιά πάψει... Η σιωπή της νύ-χτας είχε απλωθεί πάνω άπ' τά δά-ση πού βρισκόνταν ανατολικά στη λίμνη Έβία, κοντά σ'ε Μπούφαλο και πίσω άπ' τό όποια, έλη την ή-μέρα, οι 'Αγγλοι κι' οι 'Αμερικανοί πολέμουσαν με λύσσα.

Οι 'Αγγλοι αξιωματικοί της φρου-ράς τού φρουρίου τού 'Αγίου Γεωρ-γίου, συγκεντρωμένοι σ'ε δικέρισμα ενός άπ' αυτούς, κουδούνιζαν γιά τά σπουδαία γεγονότα της ημέρας.

—Κύριοι, έλεγε ο ύπολοχαγός Τόμπυ, δέν πρέπει νά κρύβουμε την άλήθεια μεταξύ μας... Άπ' τότε λοιπόν πού άρχισε ο πόλεμος, οι 'Α-μερικανοί, άν δέν μ'ας νικούν, μ'ας άπωθούν τουλάχιστον πάντοτε...

Ένας ηλικιωμένος λοχαγός βήθη-σε τότε τούς ώμους του και τού έ-πάντησε:

—Η νίκη δέν εγκαταλείπει ποτέ τά έθνοτα έπλα της 'Αγγλίας...

—Δέν έξω τί κάνει ή νίκη, έ-πλε ο ύπολοχαγός Τόμπυ. Αύτ' πού έξω είνε ότι γάταμε τριάντα τε-τραγωνικές λεύγες εδάφους μέσα σ'ε έξη μήνες, και νάκαμε τώρα τρι-κισίσι άνδρες, κλεισμένοι μέσα σ' ένα φρούριο, πού θ' άπιστώσε τουλάχισ-τον διπλάσια φρουρά και προσάντων

ένα διοικητή πού νά έέρη καλά τή δουλειά του...

Μόλις ο ύπολοχαγός Τόμπυ είπε τά τελευταία αυτά λόγια, ζωηρές δι-αμαρτυρίες ακούστηκαν.

—Ο συνταγματάρχης 'Ασμπούρ-τον, τού έλεγαν όλοι, είν' ένας άπ' τούς πιο γενναίους αξιωματικούς τού στρατού!

—Πολέμησε σαν λιοντάρι πρὸ ο-χτώ ημερών! φώναζε ένας νεαρός στυμφοφόρος άφοσιωμένος σ'ε άρχη-γό του.

—Πότω! είπε ο ύπολοχαγός Τόμπυ. Τά παραδέχομαι όλ' αυτά!...

—Όταν όνομάζεται κανείς συνταγμα-τάρχης 'Ασμπούρτον και είνε γυιός τού παλαιοφύδου τών 'Ινδι-ών, πρέπει νά είνε γενναίος... Μά ή άνδρεία δέν άντικαθιστά την στρα-τιωτική τέχνη και ένας αξιωματικός πού πολεμάει σαν ήρως σ'ε πεδίο της μάχης είνε ζήτημα άν μπορεί νά υπερασπίσει τό φρούριο...

—Έξαρνα, ή στιγμή εκείνη, ή πόρτα άνοίξε κι' οι αξιωματικοί, ξα-φνιασμένοι και ταραγμένοι, σηκώθη-καν γρήγορα - γρήγορα...

Ο νεοφερμένος δέν ήταν άλλος άπ' τον συνταγματάρχη 'Ασμπούρ-τον. Δέν ήταν πιά ο λεπτός και χα-ριτωμένος νέος, με τό κορμίστ'ιλι χαμόγελο και την παιδιαστική χαρά όποιος δέν είχαμε γνωρίσει άλλότε.

Έξη μήνες σ'ε πόλεμο, έξη μήνες κινδύνων και στερήσεων, έφτασαν γιά νά κάμουν τή μακρήσιο Ρογέρο σ'έναν ώραίο και περήχανο στρατιώτη με ήλιοφωμένη επιδερμίδα, με άρρε-νωπό παρουσιαστικό και με φωνή ε-πιτακτική.

—Εβγάλε μ' εσύγνεια τό καπέλλο του και άνταπέθεσε σ'ε κατώτε-ρους του τό χαίρετισμό πού τού άπ'έ-βουσαν με σεβασμό.

—Κύριοι, είπε, μού φρίνεται πως ξεχνάτε τούς στρατιωτικούς κανονι-σμούς κι' ότι ή ώρα είνε περασμέ-νη... Στην ήμερησία διαταγή μου διατάζει σήμερα νά σβύσουν όλ'α τά φάτα και ή φωτιά, από τις έννέα...

Οι αξιωματικοί ύποκλήθηκαν λίγο συγγιμένοι και ο Ρογέρος εξακολού-θησε:

—Δέν είνε ή δουλειά σας ως στρατιωτικού νά μιλάτε γιά την πο-λιτική... Και νομίζω ότι πρέπει νά έχουμε όλοι εμπιστοσύνη στην υπό-θεσι γιά την όποια πολεμούμε...

—Αν υπάρχουν δυσαρρεστημένοι, μπο-ρούν νά σπ'ασουν τά έψη τους και νά μού υποβάλουν τις παρατήρησεις τους, τις όποιες θά δέχτω...

Μιλώντας έτσι ο Ρογέρος έβριζε ένα βλέμμα άιστόρη σ'ε τον ύπολοχα-γό Τόμπυ, ο όποιος δάγκωσε τό γκρίζο μουστάκι του.

—Πρέπει νά περιμένουμε επίθεσι τού έχθρου, άν έχι άπόψε, τουλάχισ-τον αύριο τή νύχτα. Ο άμερικανός στρατός έχει στρατοπεδεύσει σ'ε άκρωτήριο Ούέστερν κι' έχει πλεία αυτόι άνδρες άντιστοιχούν πρὸς τρεις χιλιάδες...

—Νομίζετε ότι τό φρούριο είνε άπόρρητο από έχθρ';

—Ναι!...

—Και άπ' τό μέρος της λίμνης; Ο λοχαγός χαμήλωσε τή φωνή του και είπε:

—Ένα θρίκιο θά μ'ας προσέβαλε

—Μά την πίστι μου, μουμυρίστε ο ύπολοχαγός Τόμπυ, νομίζε πως έχει νά κάνει νά νύχρους!

Ο ύπολοχαγός είπε τά λόγια αλ-τά έχι και τόσο σιγανά και ο Ρογέ-ρος τόν άκουσε.

—Υπολογίσε Τόμπυ! τού ρώ-ναζε.

Ο ύπολοχαγός, ο όποιος διέστριξε κιόλας την πόρτα, ξαναγύρισε πίσω και στήθηκε ποιοτή μπροστά σ'ε τον άρχηγό του.

—Θά μείνετε υπό περιορισμόν μί-χαι νεωπέρως μου διαταχίς! τού εί-πεν ο Ρογέρος.

Ο ύπολοχαγός χλόμιασε άπ' την όργη του, μά δέν είπε λέξι. Βγήκε με τή λύσσα μέσα στην καρδιά του, όρκιζόμενος νά εκδικηθή.

Ο Ρογέρος έμεινε μόνος με τό λοχαγό Ράμπ.

—Ευαρεστηθήτε, κύριε, τού εί-πε, νά πάρετε τό σπαθί σας και νά με συνοδεύσετε... Θά κάνουμε μία νύχ-τηνή επιθεώρηση...

Ο λοχαγός ύπάκουσε. Τό φρούριο ήταν μεγάλο, γερό χτισμένο και προστατευμένο άπ'ε σπουδαία όχυρω-ματικά έργα. Ο λοχαγός Ρογέρος είχε άφηρε: στην πόρτα ένα στρατι-ώτη, ο όποιος κρατούσε ένα φανάρι, και δύο θραυγόνους, οι όποιοι συνήθι-ζαν νά τόν συνοδεύουν τή νύχτα. Έ-χανε νόημα σ'ε πρὸς νά προηγη-θώ, σ'ε δύο άλλους ν' άκο-λουθήσουν σ' άπόστασι είκο-σι βημάτων, κι' έπιασε με οι-κειότητα τό

μπράτσο τού λοχαγού, λέγοντάς του:

—Ας άνεθώμε τώρα στίς από-ψεις... είπε ο Ρογέρος.

Ο λοχαγός Ράμπ ήταν ένας γερός στρατιώτης, άναγνωρισμένος άνδρας και δοκιμασμένος πιστός, σ'ε τον όποιο ο Ρογέρος μπορούσε νά υπο-λογίσει.

—Από επιθεώρησης τις σκοπιές, ο Ρογέρος έβαλε τό λοχαγό νά καθή-σει σ'ε σ'ε όνομα ενός κανονιού, σ'ε άπο-στασι τριάντα βημάτων άπ'ε κάποιο σκοπό, και τού είπε:

—Ας κουδούνίσουμε σ'ε θάλαρα. Η θέσι μας είνε άσχημη. Η έπικουρω-νία μας με τό στρατηγό Ντούγγλας πρὸς δυσμάς και με τό στρατηγό Φέρτ πρὸς ανατολάς...

—Πίσω άπ' τά χαρακώματά μας, άπάντησε ο λοχαγός, οι τριακισίσι αυτοί άνδρες άντιστοιχούν πρὸς τρεις χιλιάδες...

—Νομίζετε ότι τό φρούριο είνε άπόρρητο από έχθρ';

—Ναι!...

—Και άπ' τό μέρος της λίμνης; Ο λοχαγός χαμήλωσε τή φωνή του και είπε:

—Ένα θρίκιο θά μ'ας προσέβαλε

από τό μέρος της λίμνης και θά μπο-ρούσε νά μ'ας κάνει τεράστιες ζη-μιές...

—Τότε πρέπει νά μεταφέρουμε πρὸς τό μέρος της λίμνης τέσσερα ά-κούα κανόνια...

—Αύτης της γνώμης είμαι κι' εγώ...

—Εσπε δέβαιος γιά τή φρουρά; ρώτησε ο Ρογέρος, χαμηλώνοντας τή φωνή του, και άπάντησε:

—Ναι και όχι!...

—Πως;

—Οι περισσότεροι από τούς αξι-ωματικούς είνε πιστοί, οι στρατιώτες επίσης, μά υπάρχουν και δυσαρρεστη-μένοι...

—Όπως ο λοχαγός Τόμπυ; ρώ-τησε ο Ρογέρος.

Ο λοχαγός έμεινε σιωπηλός.

—Τόν έδωσα υπό περιορισμόν, έ-πρόσθεσε ο μαρκήσιος.

—Ναι, μά όταν τελειώσει ο πε-ριορισμός του θά ξαναρχίση την άπο-δαρρυντική προπαγάνδα του...

—Ε, τότε δέν θά άρω την ποινή του...

—Η έξοχότης σας θά κάνει πολύ καλά, πρόσθεσε ο λοχαγός, νά βάλη κι' ένα σκοπό στην πόρτα του...

Ο Ρογέρος κούνησε άποδοκιμα-στικά τό κεφάλι του κι' έπειτα είπε:

—Ελπίζω ότι τό σώμα των π'α-κτων πού είχε στρατοπεδεύσει σήμερα άπ'ε την

άλλη μεριά της λίμνης θά διωχγόντα, άπ'ε τά βασιλιά στρατεύατά.

—Τίς εί; φώναζε ο Ρογέρος.

—'Αγγλία και Γεωργίας Γ'. ά-πάντησε ή φωνή άπ'ε τόσο κοντά πιά, όστε ο Ρογέρος άνερωτίσσε σ'ε ποτύν άνήκε, και είπε σ'ε λοχαγό:

—Είνε ή φωνή τού εξαδέλφου μου σ'ε Τζέιμς.

Τότε έβγαλε ένα κλειδί άπ' την τσέπη του, τό πέραςε στην κλειδαριά κι' άνοίξε την θύρα π'ε πόρτα. Τότε δυ άνδρες π'ήρξαν άπ'ε τή θάλαρα.

—Σ'ε Τζέιμς! είπε ο Ρογέρος, άπλώνοντας τό χέρι του πρὸς τόν πρὸς.

—Σ'ας φέρω σπουδαία νέα, κύριε μαρκήσιε, είπε ο σ'ε Τζέιμς με σι-γανή φωνή. Η στρατιά τού λόρδου 'Αμilton διεσώθη σχεδόν άντελώς...

—Πόως είνε αυτός ο άνδρας; ρώ-τησε ο Ρογέρος δείχνοντας τό σύντομο τού σ'ε Τζέιμς.

—Ένας γυιός της 'Αμερικάλ-δας, τού όποιο π'ήρα τή θάλαρα...

—Ελάτε μαζί μου, κύριοι! είπε ο Ρογέρος, άπεσθόμενος πρὸς τούς νεοφερμένους.

—Είμαι κοιμιστής σπουδαίως δια-ταγών γιά σας, είπε ο σ'ε Τζέιμς, όταν μπήκαν σ'ε δικέρισμα τού μαρ-κήσιου.

—Πρέπει νά είνε πράγματι πολύ σπουδαίες, άπάντησε ο μαρκήσιος γιά νά ριφονιδυνεύσετε σ'ε λίμνη με μία τέτοια θαρραύλα...

—Η διαταγή πού σας φέρνω βρί-σκοντα εδώ, είπε ο σ'ε Τζέιμς, δεί-χνοντας ένα μικρό σιδερένιο κουτί πού κρεμόταν σ'ε λαιμό του. Άν με συναλλάβαιναν οι έχθροί μας θά έβριχνα σ'ε λίμνη, όπου άσφαλώς δέν θά π'ήγαναν νά τις άνάστη-σουν...

—Μά από πού έρχαστε;

—'Ακολουθεί!

ΕΞΟΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

ΙΑ μέρα, ένα μικρό γιότο ακυροβόλησε σ' ένα από τα όνειρα-ρομμένα νησιά, του Ειρηνικού Ωκεανού, όπου ζουν οι μέριμνοι κι' εδω-χισμένοι, κάτω από ένα ούρανο πάντοτε γαλανό, άνθρωποι με άγνη καρδιά, ανθρωποι που δεν ήθελαν σε μεγάλη επαφή με τους λευκούς. Ίδιον της του γιότο αυτού ήταν ο Τζώνου Χάι-μπτον, ένας πλούσιος Άγγλος που έλασε ταξίδι αναψυχής στις Νότιες Θάλασσες.

Ο Τζώνου πήγε σε μια όαση του γιότο, μ' ένα κιβώτιο γεμάτο διάφορα αντικείμενα, και βγήκε στο νησί. Οι ιθαγενείς τον περιέκυλιναν αέ-σως και, ξέροντας από άλλες ανήλο-γες περιπτώσεις, πως οι ξένοι που έ-πισκέπτονται το νησί τους, τους φέ-ρουν περιέργεια, δώρα, τον ωδήγησαν άμέσως στο φύλαρχο. Τά δώρα του Τζώνου—ένα ζωνητήρι, ένα γραμμο-φώνο κι' ένα ηλεκτρικό φανάρι—ε-νθάρτυσαν τον άρχηγό της φυλής, ώστε διέταξε να γίνει μια μεγάλη γιορτή με χορούς, για να τιμήσουν τον ξένο.

Απ' όλες τις γυναίκες που χόρε-ψαν, ο Τζώνου πρόσεξε περισσότερο μια νέα με καταμυαρά μαλλιά και μάτια, με σώμα που λυγίζε σαν το φεϊδιού και με χέρια κουνιστά. «Ένα περσιόρα από κορύβια στέλιζε το μισόγυμνο στήθος της. Η ξωτική όμορφη της νέας εκείνης είχε θα-μπώσει τον Τζώνου και παρακολου-θούσε το χορό της σαν υπνωτισμένος. Γλυκιά ελπίδα πλημμύρισε την ψυ-χή του, όταν πρόσεξε πως και η ι-θαγενής εκείνη του έριχνε κάπου-κάπου θερμές ματιές και χαμόγελα. Μά όταν ξήρσε, σε μια στιγμή, να πιάσει τη χορεύτρια από το χέρι, έ-νιω εκείνη περνούσε από μπροστά του, έδε τους παρισταμένους να δοθούν επάνω του, άγγιροι και απειλητικοί. Ο φύλαρχος τους κατησύχασε, κι' εξήγησε στον κατάπληκτο Τζώνου πως η νέα εκείνη—Λουάνα την έλεγαν και όλοι στο νησί την φώ-ναζαν «Πουλί του Παραδείσου»—ή-ταν πριγκίπισσα από βασιλικό αίμα και πως δεν είχε το δικαίωμα να την άγγιξη κανένας ξένος, γιατί αν γινόταν αυτό, μεγάλη συμφορά θα χτυπούσε τη φυλή τους...

Πέρασαν έφτα μέρες και ο Τζώνου εξακολουθούσε να μένει στο νησί. Εί-χε εδωποίρησε τους ανθρώπους του στο γιότο να περιμένουν ως ότου γυ-ρίσει για να τους δώσει τη διαταγή να σηκώσουν την άγκυρα.

Στο μεταξύ, ο Τζώνου γνωρίζοντας καλύτερα με τη Λουάνα, που την ά-γαπούσε τώρα βαθιά, δεν του ήταν δύσκολο να καταλάβει πως και η νέα τον αγαπούσε. Και όταν ένα βράδυ, ενώ κοιμόταν σ' ένα μονοπάτι, μακριά από τις καλύβες των ιθαγε-νών, άνηλάτισε τη Λουάνα και της

είπε ότι την αγαπά. Εκείνη, αντί να φύγει, ποδοπατώντας τους νόμους της φυλής της που της απαγόρευαν ν' ά-φήσει ένα ξένο να την άγκαλιάσει, του αποκρίθηκε πως τον αγαπά και αυτή και ότι είχε πρόθυμη να τον ά-κολουθήσει παντού.

Οι δυο ερωτευμένοι, πήγανε τότε και κρύφτηκαν στην καρδιά ενός δά-σους, σ' ένα τοπίο μαγευτικό. Και εκεί πέρασαν μαζί μια εβδομάδα έ-νευρημένης ευτυχίας. Η Λουάνα έ-κανε ό,τι μπορούσε για να εύχαι-ρησεί το φίλο της, για να προλάβει κάθε επιθυμία του. Του μάθαινε τα ήθη και τα έθιμα των ιθαγενών, τους νόμους της πατρίδας της, τον τρόπο της ζωής τους και πως να εκμεταλ-λευτεί τους φυσικούς θησαυρούς του νησιού. Ο Τζώνου ζούσε, στο διαστη-μα αυτό, σ' ένα κόσμο που δεν μπο-ρούσε άλλοτε ούτε με τη φαντασία του να τον πιάσει. Και το φανότα-νε πως η γλυκιά αυτή ζωή δεν θα τελείωνε ποτέ.

Μια μέρα, όμως, ενώ ο Τζώνου έ-λειπε σε κυνήγι, σ' ένα αντικυρόν νησάκι, έγινε δυνατός σεισμός στο νησί της Λουάνας. Και ο σεισμός α-ύ-τος συνοδεύτηκε από μια έκρηξη του ήφαιστείου Πελέ, που έφθινε τον κρατήρα του πάνω από το νησί. Η Λουάνα, προληπτική όπως όλοι οι νησιώτες, το θεωρούσε αυτό κακό ση-μάδι. Σύμφωνα με μια παράδοση το-πού, το ήφαιστος Πελέ έσπερνε

□ □ □ Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ □ □ □

ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΝΕΑ

(Το Ζενάιν).

γύρω του τον έλεθο και την κατα-στροφή, κάθε φορά που μια ιθαγενής έσμιγε με ξένο. Και ο φόβος της α-ή-πως το νησί καταστραφεί εξ αιτίας της ήταν τόσο μεγάλος, ώστε έπνιξε στην καρδιά της τη μεγάλη της ά-γάπη για τον Τζώνου, έφυγε από την ερωτική φωλιά τους, χωρίς να περι-μένη να γυρίσει ο φίλος της, κι' έ-τρεξε να βρει το μάγο της φυλής της και να τον ρωτήσει τι έπρεπε να κά-νει για να εξιλεσθεί για το άμάρτη-μά της...

Ο Τζώνου δεν κατάλαβε το σει-σμό στο νησάκι που βρισκότανε, μά είδε τους καπνούς και τις φλόγες του ήφαιστείου. Πήγχε άμέσως στη θά-λα του και γύρισε στο ερωτικό του καταφύγιο. Μά δεν βρήκε εκεί τη Λουάνα. Αφού έμαξε του κάκου στα περίχωρα, κατάλαβε πως η νέα θα ξαναγύριζε, για τον ένα ή τον άλλο λόγο στη φυλή της κι' αποφάσισε να πάει να την βρει, αφήνοντας κάθε κίνδυνο.

Μόλις όμως έφτασε στο χωριό, με-ρικοί ιθαγενείς, κρυμμένοι πίσω από θάμνους, ώρμησαν πάνω του, τον έ-πιασαν, τον έδεσαν και τον ωδήγη-σαν μπρος στο δικαστήριο της φυ-λής, που συνεδρίαζε κείνη ακριβώς την ώρα. Ο Τζώνου είδε τη Λουάνα να στέκεται σε μια άκρη, δεμένη κι' αυτή χειροπόδαρα, με το κεφάλι γυρ-μένο προς το στήθος της, και κατά-λαβε, από το ύφος των παρισταμέ-

νων, πως ένας μεγάλος κίνδυνος α-πειλούσε και τους δυο.

Σε λίγο, έγινε βαθεία σιωπή. Ο μάγος σηκώθηκε τότε από τη θέση του και είπε:

—Τό ήφαιστος Πελέ είχε ωργι-σμένο επειδή ένας ξένος έκανε μια φριχτή ιεροσυλία. Έκλεψε από τη φυλή μας μια νέα από βασιλικό αί-μα. Για να γαληνέψει το ήφαιστος, πρέπει να πεθάνουν ο ξένος και η Λουάνα, που δέχτηκε να τον άκολου-θήσει. Αν δεν τους θυσιάσουμε, θα καταστραφούν όλοι!

«Όλοι οι παριστάμενοι άρχηγοί συμφώνησαν με το μάγο κι' αποφά-σισαν να ρίξουν τον Τζώνου και τη Λουάνα στο ήφαιστος, για να το έ-ξομεινίσουν και να πιάσει να θιάσει πλόγες και καπνούς. Η Λουάνα έρι-ξε μια απελπισμένη ματιά στο Τζώνου, σαν να του ζητούσε συγγώ-μην, επειδή πλήρωνε τόσο ακριβά την αγάπη που του χάρισε.

Και τότε, άρχισαν η προστοιασί-ες για την παραξένη τελετή της θυ-σίας στο ήφαιστος. Φόρεσαν της Λουάνα μια σελή από δέρμα λεο-παρδάλειας και πέρασαν στο κεφάλι της ένα στέμμα από φτερά των ω-ραισιτών παραδείσιων πουλιών. «Ο-σο για τον Τζώνου, δεν του έκαναν ξεχωριστές περιποιήσεις. Περιορί-στηκαν μονάχα να τον δέσουν πιο σφιχτά σ' ένα στύλο σαν ζώο που έ-πρόκειτο να το ψήσουν. Το στύλο α-υτό τον κουβαλούσαν στους ώμους των δυο ρωμαλέοι ιθαγενείς. Και ό-λοι οι κάτοικοι της περιφέρειας ξε-κίνησαν με ρυθμικά βήματα για τον κρατήρα του ήφαιστείου, όπου θα γι-νότανε η θυσία. Ο ούρανός ήταν τό-σο γαλανός, και το έγκλημα αυτό γι-νότανε σ' ένα περιβάλλον τόσο μα-γευτικό, ώστε ο Τζώνου θεωρούσε τον επικείμενο θάνατό του σαν μια επέ-κταση του γοητευτικού όνειρού που έζησε στο νησί εκείνο του Ειρηνικού Ωκεανού. Του φαινότανε πως εξα-κολουθούσε να ζή σ' ένα παραμυθένιο κόσμο. Τον είχε πιάσει κάτι σαν νάρ-κη, σαν αποχώνισι. Άδούστη μονά-χα συνείδηση είχε πως ένας τρομέ-ρος κίνδυνος απειλούσε την αγαπη-μένη του τη Λουάνα. Είχε αποκτή-σει, χωρίς να το καταλάβει, τη νοσ-τροπία των ιθαγενών που παραδέχον-ται την ιδέα του θανάτου με μοιρο-λατρική απάθεια.

«Έξαφνα όμως, ενώ άρχισαν ν' ά-νεβάζουν τον άνηφορικό δρόμο, που θα τους έδωζε στον κρατήρα του ή-φαιστείου, μερικοί πυροβολισμοί άντη-χσαν πίσω από ένα σύστημα. Πρώ-τος έπεσε κατάγης, νεκρός, ο μάγος. Μαζύ μ' αυτόν και τρεις άλλοι ιθα-γενείς, ξαπλώθηκαν κάτω, πλέοντες στο αίμα τους. Και οι ύπολοιποι, τρομοκρατημένοι, άφτησαν τα όπλα-τά τους κι' έτρεξαν, ούρλιάζοντας από φόβο, να κρυφτούν στις καλύβες τους.

Τι είχε συμβεί; Οι άνθρωποι του Τζώνου, βλέποντας πως άργούσε να γυρίσει στο γιότο, βγήκανε στο νησί

μέ μια δάρα, για να ιδούν τι απέ-γινε. Κι' έφτασαν στην κατάλληλη ώρα για να τον γλυτώσουν μαζί με την αγαπημένη του από το φοβερά-στικό θάνατο...

Σε λίγο, οι δυο νέοι βρισκόντου-σαν στο γιότο, ασφαλισμένοι από κά-θε κίνδυνο. Μά η περιπέτεια αυτή και η αλλεπάλληλες συγκινήσεις εί-χαν καταβάλει τον Τζώνου. Τον έ-πιασε πυρετός με παραμυλία... Η Λουάνα, που μόρσε ν' άνιξη στη δοκιμασία, καθισμένη στο προσέφα-λό του, του χάιδευε τα μαλλιά, του δούσε το μέτωπο με κρύο νερό και, κάπου-κάπου, έσκαζε και τον φιλού-σε...

Έαφνικά, άντηχσε στ' αυτιά της ένα γνώριμο τραγούδι, ένα τραγούδι από κι' έπιστρο, που έμοιαζε με θρησκευτικό ύμνο. Η Λουάνα το ά-νεγνώρισε άμέσως. Πεταχτηκε στο καταστρώμα του γιότο—και είδε τότε πλήθος μικρές δάρες των ιθαγενών ναχουν περιτομήσεις το κομψό α-τμόπλοιο. Σε μια άπ' αυτές τις δά-ρες, που βρισκόντουσαν πιο κοντά στο γιότο, ήταν οι άγγοντες της φυ-λής. Ο φύλαρχος μόλις είδε τη Λουά-να, σηκώθηκε όρθιος και της φώ-ναξε:

—Λουάνα! λυπήσου τη φυλή σου! Είσαι η πριγκίπισσα μας και δεν πρέπει να μας άφησης άνοητάς-τους: στις δύσκολες αυτές στιγμές! Τό ήφαιστος Πελέ όλοένα άγριεύει. Σε λίγο, θ' άρχισι να σκοπίζει λά-βα. Θα μας κάψει όλους. Πρέπει να θυσιασής για να μας σώσει! Κάνε αυτή τη θυσία για τη φυλή σου, Λουά-να! Μή πιστεύεις στα πλανερά λό-για του ξένου—γιατί θα σε κάνη δυ-στυχημένη. Συλλογίσου πως σες χω-ρίζουν δυο κόσμοι! «Τότε» από λίγο θα καταλάβει και μόνος του πως δεν μπορεί να ζήσει μαζί σου—και θα σε διώξει, Λουάνα!... Εαναγύρισε στη φυλή σου και θυσιάσου γι' αυτήν!...

Τά λόγια αυτά τρόπησαν σαν μα-χαίρη την καρδιά της κοπέλας. Συγ-χρόνως όμως, η Λουάνα κατάλαβε πως ο γέρος εκείνος είχε δίκιο. Τό-τε μονάχα συνειδητόθηκε και η ίδια πως δεν άνηκε στην ίδια φυλή με τον Τζώνου και πως τους χώριζε μια άδυσος. «Αν τόν άκολουθούσε στον δικό του κόσμο, θα τόν γινότανε μια μέρα φόρτωμα. Έξάλλου, θυμήθηκε τότε πως ήταν πριγκίπισσα, πως εί-χε την υποχρέωσι να σώσει τους άν-θρώπους της φυλής της από το με-γάλο κίνδυνο, που διέτρεχαν εξ αι-τίας της...

Και η Λουάνα έσκυψε το κεφάλι της μ' έγκαρτερήσι. «Ήταν άποφαι-σμένη να υποταχθεί στο περσιόρα της. Κατέβηκε κάτω στην καμπίνα. Ο Τζώνου εξακολουθούσε να καμμι-λά στην κακέτα του. Η Λουάνα τον πλησίασε, έσκυψε πάνω του και ά-κούμπησε το στήμα της στη φρυγι-ά χελή του, ενώ τα δάκρυά της έ-σμιγαν με τόν ιδρώτα που έσταζε στο πρόσωπο του αγαπημένου της.

Και αυτό ήταν το τελευταίο φιλή που έδινε της πρώτης αγάπης της... «Τότερα, άνιξη στο καταστρώ-μα—και πήδησε στη θάλα του φύ-λαρχου που περίμενε κάτω από το γιότο.

Σε λίγο, η Λουάνα άνιβαινε με

Πώς άνακάλυψε ο Κολόμβος την Άμερική, κατά τον Μάρκ Τουαίν. Το ξυλοφόρτωμα του ποιητού Μπωτρώ. Ο σταυρός του μαρτυρίου του. Ο Μπωκρσάι και οι έχθροί του. Ο Λέων Γκοζλάν... άν-θρωποφάγος. Μιά έξυπνη επιστολή του. Ο ποιητής Άρνό κι' ο Ναπολέων. Άπάντησις πληρωμένη. Το πνεύμα του Μάρκ Τουαίν, κτλ. κτλ.

Θέλετε να μάθετε πως άνακά-λυψε ο Κολόμβος την Άμερική; Άκούστε πως τό διηγείται ο με-γάλος Άμερικανός εθνομογράφος Μάρκ Τουαίν:

«Ο βασιλεύς της Ισπανίας Φερδινάνδος είπε μια μέρα στον Κολόμβο:

—Μπορείς ν' άνακαλύψεις τη Άμερική;

—Ναι, άπάντησε ο Κολόμβος. Άλλά πρέπει να μου δώσης ένο μεγάλο ιστιοφόρο.

«Ο βασιλεύς του έδωσε τότε έ-να ιστιοφόρο κι' ο Κολόμβος μπτ-κε σ' αυτό και διηυθύνθηκε προς το μέρος όπου έλπιζε να βρη την Άμερική. Κατά τό ταξίδι, οι ναύτες άρχισαν να δυσφορούν και ν' άπελπίζονται για την έπιτυχή του σκοπού των. Σε λίγες, όμως, μέρες, ένα πρωί, ο τιμονιέρης εί-δοποίησε τον Κολόμβο ότι διέκρυ-νε έπνο.

—Είπε η Άμερική! φώναξε ο Κολόμβος.

Κι' όταν τό καρδί πλησίασ-τον αυτή εκείνη, είδαν ότι η γη ήταν γεμάτη από μαύρους. Ο Κολόμβος μόλις, δόγηκε έξ-τους έρώτησε:

—Έδω είχε η Άμερική;

—Ναι... άπάντησαν οι μαύροι. Ο Κολόμβος τότε ξαναείπε:

—Υποθέτω ότι είσατε μαύροι.

—Ναι, άπάντησαν αυτοί, είμα-στε μαύροι. Συγχρόνως ο άρχηγός των μαύρων έρώτησε:

—Κι' έμετα υποθέτουμε ότι σ'

σταθερό βήμα την άνατολή που θα την έδωζε στο ήφαιστος.

«Όταν έφτασε κοντά στην κρατή-ρα, γύρισε το κεφάλι της κι' έριξε μια απελπισμένη ματιά στο μικρό γιότο, που ήταν ακόμα άκαταβόλα-μένο έξω από το λιμάνι. Έκεί βού-κότανε τώρα ο αγαπημένος της, χω-ρίς να υποπτεύεται το θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φιλή με το χέρι της κι' έκανε μερικά άλλα βή-ματα. Οι καπνοί του ήφαιστείου την είχαν πκεπάσει. Σε τρία τέτ έφτα-σε ο άδυσμένος άνιχάκος από τις χυμύμενες καυχές που έβγαζαν οι ιθαγενείς, επειδή το ήφαιστος θα γαληνέσει με το έλκεσάτωμα της πριγκίπισσας.

Κι' η Λουάνα, κλείνοντας τα μά-τια της, έπεσε στην κρατήρα του ή-φαιστείου, στο άνοιγτό εκείνο πλάι, μέσα στο λαίο ή λάβα έβραζε σαν άναλωμένο μολύβι...

ΚΙΡΙΚ ΤΣΩΣΤΕΡ

είσαι ο Κολόμβος...

—Έγχες δίκιο, άπάντησε ο έ-ρευνητής. Εγώ είμαι ο Κολόμ-βος.

Τότε ο άρχηγός των μαύρων έ-γύρισε προς τους συντρόφους του και είπε:

—Τώρα πειά είχε άνοφελέ; να κρυθόμαστε... Άνεκαλύφθη-μεν!...

«Ο ποιητής Μπωτρώ έδημοσίευ-σε κάποτε μια σειρά σατυρικών έ-πιγραμμάτων, πολύ τσουχερών. Κάποιος, όμως, ο όποιος έθεώ-ρησε τον έαυτό του θιγόμενο από τα έπιγράμματα αυτά, παραμόνε-ψε ένα όραδν τον ποιητή και τό έξυλοφόρτωσε άγρίως.

Τήν άλλη μέρα ο Μπωτρώ πρ-γε να επισκεφθή την βασίλισσα

Κάποια παρισινή έφημερίς, ή ό-ποια δεν βρισκάνταν ποτέ σε καλές σχέσεις με τον συγγραφέα και δη-μοσιογράφο Λέοντα Γκοζλάν, έδη-μοσίευσε μια μέρα τό έξης:

«Ο κ. Γκοζλάν έγρημάτισε κά-ποτε ναυτικός. Στο πλοίο, όμως, όπου όηρητούσε, έκανε ένα πρωί τους άλλους ναύτες να στασιάσουν και, μπαίνοντας έπικεφαλής τους, σκότωσε τόν πλοίαρχο...»

Μόλις τό διάβασε αυτό ο πνευ-ματώδης συγγραφέας, άπρύθυνη την έξης έπιστολή στο διευθυντή της έφημερίδας:

«Κύριε Διευθυντά, ίσχυρίζεσθε ότι γρημάτισα ναυτικός. Αυτό είχε άλήθεια. Επί τρεις μήνες έζησα μέσα σ' ένα πλοίο με ναύτες μιά-ρους, τους όποιους μού έδωθε πολ-λές φορές ή ευκαιρία να νοσταλ-γήσω, εύρισκόμενος στις συντρο-φές των «παλιτισμένων» συνα-νθρώπων σας. Είπε, έπίσης, άληθές ότι έτέθην έπικεφαλής πλάστου, κι' ότι έσκότωσα τόν πλοίαρχο. Ξεχάσατε, όμως, να προσθέσετε κάτι: Άφού έσκότωσα τόν πλοί-αρχο...τόν κατεβρόχθισα!...

Μετά τό τέλος του «Δόν-Πέ-τρον», τραγωδίας του Άρνό, που έπέτυχε καταγώδως, ο Ναπολέ-ων, ο όποιος παρευρίσκετο στην παράσταση, είπε στον συγγραφέα:

—Ίδου τι παθαίνει κανείς ό-ταν γράφει τραγωδίες μετά τόν Κορνέλιο και τόν Ρακίνα.

Και, όμως, έσείς, στρατηνέ, άπάντησε έτοιμότατα ο Άρνό, δεν είδισάτε να δώσετε μάνας, μετά τόν Άλέξανδρο και τόν Καίσαρα.

Κάποτε ο διάσημος Άγγλος ζω-γράφος Ούιστλερ, έδωθε την έπί-σκεψή του Μάρκ Τουαίν.

«Ο Τουαίν άρχισε να περιεργά-ζεται τους πίνακες του ζωγράφου, εξετάζοντας τους λεπτομέρως. Σ' έναν άπ' αυτούς, ο όποιος ήταν ά-κόμα φρέσκος, έσταμάτησε σαν να είχε κάποια άντίρρηση.

—Νά, αυτό τό σύννεφο, είπε, δεν νομίζετε ότι θαπρεπε να διορ-θωθεί λιγάκι;

Και συγχρόνως ο Τουαίν πλη-σίασε τό δάκτυλό στον πίνακα σαν να ήθελε να σούση τό σύννεφο.

—Μή πρς Θεού!... φώναξε ο Ούιστλερ. Τά χρώματα δεν έχουν ακόμα έσραθεί.

«Α! ένωτα σας! άπάντησε άπαθώς ο Τουαίν. Εύτυχώς φορ-τό γάντι μου, ώστε δεν ύπάρχει φόβος να...λερωθώ!...

HRC

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

(Ένα φρικιαστικό και αίματηρό επεισόδιο από την «Κοιμώνα» των Παρισίων το 1871)

Α είνε, βέβαια, γνωστή στους αναγνώστες μας ή γαλλική επανάσταση του 1870, ή γνωστή στην ιστορία ως «Κοιμώνα», ή οποία απέδωσε στην εγχαιθόρσι ενό καθεστώτος σπινθηρό κομμουνιστικού. Η επανάσταση αυτή επεκράτησε για ένα διάστημα μέσα στη Παρίσι, ο τότε δήμος, πομπηποιώντας της Γαλλίας Θιέρσο, καθύλαξε να την καταστεί, πνίγοντας την στο αίμα.

Ένα από τα πιο δραματικά γεγονότα της επανάστασης αυτής είνε και η σφαγή από τους δαδούς της Κοιμώνας δώδεκα Δομινικανών μοναχών, οι οποίοι άρνηθηκαν να πολεμήσουν στα όδοφράγματα κατά των άδελφών τους. Ίδου υπό ποιες τραγικές συνθήκες διαδραματίστηκε το φρικτό αυτό έγκλημα.

Στις 25 Ματίου το 1871, βραδυά η Κοιμώνα επικρατούσε στη Παρίσι, υπό τα γιουχαύματα, τις βλαστήμιες και τις αποδοκιμασίες του εξαγριωμένου πλήθους δώδεκα Δομινικανοί μοναχοί, τους οποίους οι επαναστάτες είχαν συλλάβει στο μοναστήρι, μεταφέρθηκαν στη δημοκράτεια των παρισινών δικαιοδοσιών των Γκιμπλόν. Οι μοναχοί, μη φανταζόμενοι τί τους περίμενε, του κόκκου διεισδυτικού, παρακαλούσαν να τους αφήσουν ελεύθερους.

—Οι δρόμοι, τους αποκοίθηκαν οι επαναστάτες, υποκινούμενοι ότι ενδιαφέρονται για την ζωή των αιματωμένων τους, δεν είνε άσφαλτος. Αν βγειτε έξω, μπορεί να πάτε σάβη το πλήθος. Καθήστε εδω μέσα!

Κατόπιν οι επαναστάτες κατέβησαν τους μοναχούς στην οδό της δημοκρατίας και τους άρτησαν εκεί έκταθειμένους στις δίδες που έφαινε η τακτική γαλλική στρατιά, οι οποίες πολεμούσαν έναν-έναν επαναστάτες. Έπεισαν ταπεινά, ώστε οι επαναστάτες διηκούσαν, να μείνουν παρά το μοναστήρι. Τον έδειξαν λοιπόν, παύοντας να τους καλούν μοναχούς. Έπειδή, ωστόσο, η δίδε εξακολουθούσαν να πέφτουν πίσω τους, οι επαναστάτες άρχισαν να τρέχουν.

—Τροχάδην! φώναζαν στους μοναχούς. Και οι δυστυχείς Δομινικανοί υπογρεώθηκαν, θλώντας και μη, να τρέχουν και αυτοί, σηκώνοντας τα μακριά τους πόδια, στα οποία μπλεκόντουσαν τα πόδια τους κάθε στιγμή. Ήταν ένα θέαμα κομμουνιστικό. Οι επαναστάτες, ωστόσο, είδισαν ότι δεν έτρεχαν αρκετά γρήγορα και

γι' αυτό τους κυτούσαν κάθε τόσο με τα κοντάκια των βελών τους, ενώ η γυναίκες του λαού, ή μαζεμένες στο δρόμο, ένθουσιαν, σπινθίζοντας από το θέαμα, ξεφώνιζαν:

—Πιά γλήγορα, πιά γλήγορα καρακάξες!

(Καρακάξες φώναζαν τους μοναχούς, γιατί το φτέρωμα του πουλιού αυτού είνε ασπρόμαυρο, σκέτες στολές των Δομινικανών).

Πεθαμένοι από την κόρσας, οι Δομινικανοί οδηγήθηκαν, τέλος, με την φυλακή που την είχαν καταλάβει οι επαναστάτες και στην οποία ήταν κλεισμένοι οι 97 μοναχοί, για τους οποίους υπήρχαν όποιους ότι ήταν αντιδραστικοί.

Ήταν ή ώρα δέκα το πρωί, όταν οι μοναχοί κλείστηκαν στη φυλακή. Αρχιδεσμοφύλακας ήταν κάποιος Λουί Μπουέν, φίλος στενός του άρχιεπισκόπου Σεριζιέ, γνωστός για την θρησιότητα.

Δέν είνε περάσει ούτε μισή ώρα, όταν εξαφνα έφτασαν στη φυ-

Και μη περιμένοντας καμιά άλλη διατύπωση, άνοιξε ο ίδιος Μπουέν την πόρτα της φυλακής και φώναξε:

—Έμπρός, Ούστ! δρωμοκαλέ γεραι, τραβάτε για τα όδοφράγματα!

Οι Δομινικανοί εγγήκαν άμέσως έξω. Μά όταν βρέθηκαν στο δρόμο, στην τότε Λεωφόρο της Γκιλλίας, και είδαν εκεί το 101ο τάγμα των επαναστατών, επί κεφαλής του οποίου ήταν ο τορμενός και φοβερός Σεριζιέ, κατάλαβα ότι ή σπηνή τους άρα είχε σπινίσει. Ο Σεριζιέ, πράγματι, μόλις τους είδε διέταξε να τους δώσουν τουφέκια για να πολεμήσουν και αυτοί κατά του τακτικού στρατού.

Τότε, όμως, ένας από τους μοναχούς, ο Πάτερ Κοτρώ, διαμαρτυρήθηκε εκ μέρους όλων των αδελφών του και είπε:

—Είμαστε ιερωμένοι και δεν μπορούμε να πολεμήσουμε. Άρνουμεθα, λοιπόν, να πάρουμε τα τουφέκια. Τό μόνο που μπο-

ρούμε να κάνουμε είνε να περιποιηθούμε τους πληγωμένους και να θάψουμε τους νεκρούς σας. Αλλά, άλλωστε, έχετε πολύ καλά όπλα πάντα το κάνουμε.

Τη στιγμή, όμως, εκείνη έφτασε ή πληροφορία ότι το δόδοφραγμα των Γκιμπλόν δεν μπορούσε πια ν' αντισταλή, ότι ή δίδε έφτασε κάποια ελάβεια μέσα του σπινθίζοντας τους μοναχούς, κι' έτσι έπεισε άντι αυτών στο δόδοφραγμα μερικούς ανθρώπους του λαού. Ή στερα, όμως, από λίγο γύρισε στη φυλακή ο Μπουέν. Όταν έμιασε τι είχε συμβεί έγινε έξω φρενών.

—Έτσι, λοιπόν, φώναξε στον Μπουέν, στέλνεις τους πατριώτες τους συντρόφους μας να νύσουν το αίμα τους και φυλάς εδω μέσα αυτούς τους πολυκαλογέρους. Γλήγορα να πάνε όλοι τους στα όδοφράγματα!

Η σφαγή των Δομινικανών μοναχών.

λακή μερικοί επαναστάτες και ζήτησαν τους Δομινικανούς για να τους βοηθήσουν να κτήσουν ένα δόδοφραγμα μπροστά στη δημοκρατία των Γκιμπλόν. Τη στιγμή εκείνη έλειπε ο Μπουέν. Διάτημος υπεκρούς είνε πάλι να πηξέ σε μια νεοκινική ταβέρνα. Ο αντικαταστάτης του, άνθι-ωπός που διατηρούσε κάποια ελάβεια μέσα του σπινθίζοντας τους μοναχούς, κι' έτσι έπεισε άντι αυτών στο δόδοφραγμα μερικούς ανθρώπους του λαού. Ή στερα, όμως, από λίγο γύρισε στη φυλακή ο Μπουέν. Όταν έμιασε τι είχε συμβεί έγινε έξω φρενών.

—Έτσι, λοιπόν, φώναξε στον Μπουέν, στέλνεις τους πατριώτες τους συντρόφους μας να νύσουν το αίμα τους και φυλάς εδω μέσα αυτούς τους πολυκαλογέρους. Γλήγορα να πάνε όλοι τους στα όδοφράγματα!

Τη στιγμή, όμως, εκείνη έφτασε ή πληροφορία ότι το δόδοφραγμα των Γκιμπλόν δεν μπορούσε πια ν' αντισταλή, ότι ή δίδε έφτασε κάποια ελάβεια μέσα του σπινθίζοντας τους μοναχούς, κι' έτσι έπεισε άντι αυτών στο δόδοφραγμα μερικούς ανθρώπους του λαού. Ή στερα, όμως, από λίγο γύρισε στη φυλακή ο Μπουέν. Όταν έμιασε τι είχε συμβεί έγινε έξω φρενών.

Τότε ένας άλλος Δομινικανός, ο Καπετέ, γύρισε προς τους συντρόφους του και με φωνή γλυκειά και πολύ σταθερή, είπε:

—Έμπρός, φίλοι μου, και ο Θεός βοηθός!

Και έφύχθηκε.

Τότε ένας άλλος Δομινικανός, ο Καπετέ, γύρισε προς τους συντρόφους του και με φωνή γλυκειά και πολύ σταθερή, είπε:

—Έμπρός, φίλοι μου, και ο Θεός βοηθός!

Και έφύχθηκε.

πράγμα που έκανε έξω φρενών τον Σεριζιέ. Ο άρχιεπισκόπος της πόλης ούρλιαζε βλοένα και φώναζε: «Πρέπει να τα κάψουμε όλα!» Έτσι μανιασμένος μπήκε σε μια ταβέρνα, ήπια το ένα κατόπιν το άλλο, πολλά ποτήρια κρασί και ύστερα ζαλισμένος από το αλκοόλ, από το φόβο, από τη θέα του αίματος που είχε βάψει τα λιμνοταχία χτύπησε ένα τραπέζι και φώναξε:

—Πρέπει όλοι να ψοφήσουν! Έπειτα ώρμησε στους δρόμους ξεφωνίζοντας:

—Έμπρός, έμπρός, ως έλθουν όσοι θέλουν για να σπάσουμε τα κεφάλια των βρωμοκαλογέρων!

Μερικοί επαναστάτες έτρεξαν, πράγματι. Επί κεφαλής των βοισκόντωναν δυο γυναίκες, από τις οποίες ή μία είπε στον Σεριζιέ:

—Δώστε μας τουφέκια και τους ξεμπερδεύουμε έμεις!

Ήταν ή ώρα τέσσερες το απόγευμα. Ολόκληρη ή δυτική πλευρά της Παρισίου σκεπάζονταν από πυκνούς καπνούς και φλόγες. Οι συνεχείς κανονοβολισμοί έκαναν την γη να τρέμει. Η πόλις δόκλιχη είνε μεταβληθεί σ' ένα φρικτό πεδίο μάχης.

—Έτοιμοι! φώναξε τη στιγμή εκείνη ο Σεριζιέ.

Μία από τις γυναίκες του αποκάλεσε τότε:

—Ναι, κανείς δε θα γλυτώσει!

Τότε οι επαναστάτες, συνοδευόμενοι από τις γυναίκες, στις οποίες είχαν δώσει βπλα, έτρεξαν μπροστά στην πόρτα της φυλακής.

Ο Μπουέν, που κρατούσε από το νένι τον γυιό του, ένα άγρό εξηγρών, μπήκε μέσα και άνοιγώντας την πόρτα της σάλας όπου ήταν κλεισμένοι οι καλόγεροι, φώναξε, συνοδευοντας τη φωνή του με μια χυδαίστα ήρσιά:

—Έμπρός, καλόγεροι, δρόμο!

Οι Δομινικανοί σηκώθηκαν και ύπάκουσαν. Ένας, μάλιστα, από αυτούς, στρεφόμενος προς τους άλλους συλακισμένους, τους είπε:

—Προσεύχεστε για την ψυχή μας!

Πρώτος εγγήκε ο Κοτρώ. Μά μόλις έκανε τρία βήματα, σωριάστηκε από τις σφαίρες των επαναστατών. Υψώσε τα νένια του προς την οδονό και φώναξε:

—Είνε δυνατή. Θεέ μου, να μάς γυποθύνει οι άδελφοί μας!

Και έφύχθηκε.

Τότε ένας άλλος Δομινικανός, ο Καπετέ, γύρισε προς τους συντρόφους του και με φωνή γλυκειά και πολύ σταθερή, είπε:

—Έμπρός, φίλοι μου, και ο Θεός βοηθός!

Και έφύχθηκε.

Και έφύχθηκε.

και άδειαζε βλοένα το τουφέκι της, φώναζε:

—Χτυπάτε τους, θα μάς φύγουν!

Έντοματαξή οι δυστυχείς καλόγεροι έκαναν ότι μπορούσαν για να σωθούν. Κρυβόντουσαν πίσω από τα δένδρα, έτρεγαν κατά μήκος των σπιτιών, για να προσφύξουν τη ράχι τους, έσκυβαν, λοξοδρομούσαν.

Στα παράθυρα, γυναίκες, ένθουσιαν από το θέαμα, γελοιοποιούσαν. Άνδρες στα πεζοδρόμια κονοούσαν άπειλντικά τις νοοθίες τους στους καλογέρους. Όλος ο κόσμος γελοούσε.

Και τότε έγινε κάτι φριχτό, κάτι θηοιώδες. Όλοι οι επαναστάτες πυροδότησαν συγχρόνως κι' οι δέκα από τους καλογέρους σωριάστηκαν την ίδια στιγμή κάτω. Ήταν μόνο ζώστε ακόμα. Τότε ο Σεριζιέ φώναξε:

—Μά χτυπάτε, λοιπόν, χτυπάτε, δεν έλειπε που το παλητό μαυρο αυτό ζή ακόμα!

Οι επαναστάτες έπεσαν να σ' πακούσαν στον άσφυγχο τους. Κι' ο καλόγερος κυτήθηκε συγχρόνως από τριανταμία σφαίρες.

Έτσι σκοτώθηκαν, με την ποτοφανή αυτή άγριότητα, οι δώδεκα μοναχοί. Όταν τελείωσε ή επανάσταση, έτάφισαν όλοι μαζί. Καί πάνω στον τάφο τους χαραγμένη ή έξης συγκινητικώτατη έπιγραφή:

Αυτοί που αναπαύονται εδω, έστράφηκαν ως το τέλος, με κίνδυνο της ζωής τους, στην περίθαλψη των θυμάτων, της πρώτης και της δεύτερης πολιορκίας της Παρισίου.

Κατόπιν συνελήφθησαν στις 19 Ματίου 1871 από τους ίδιους εκείνους τους οποίους είχαν περιθάψει, έμειναν φυλακισμένοι επί έξη μέρες, χωρίς να τους άπαγγελλή καμιά κατηγορία.

Έφτάτησαν τέλος στην Λεωφόρο Γκιλλίας, την 25η Ματίου το 1871 κατά διαταγή της Κοιμώνας άπ' έμεις προς την όρση των καθολικών. Ο Θεός ως συγχωρέσει τους δολοφόνους των!

Μπορεί ακόμα, έως αναφέρει ο ίδιος επιστήμιων, ένα παιδί ν' αυτοκτονήσει, είτε από σφοδρή ζήλεια, είτε από φιλοδοξία. Έπίσης άρκετα παιδιά αυτοκτονούν εξ αιτίας της κακομεταχειρίσεως των γονέων τους κι' εξ αιτίας άσθενειών του σώματος ή του πνεύματος.

Πρό όλιγου ακόμα καιρού, ή γαλλική εφημερίδες έγραψαν για ένα παιδί, μόλις 6 ετών, που έπειδή ήταν άρρωστο, είχε άπελπιστεί τόσο πολύ, ώστε επανειλημμένα έξεδίχασε τείσεις προς αυτοκτονία. Συχνά έλεγε ότι δεν έλπιζε να σκηωθεί πατέ από το κρεβάτι και ότι θα έδινε σιγά-σιγά, χωρίς να παίξει κι' αυτά σαν άλλα παιδιά της ηλικίας του. Τέλος, μετά από ένα μικρό άπελπισμένο, άνέβηκε μια στιγμή που έλειπε ή νοσοκόμα, σ' ένα παράθυρο και πέφτασε στο λιθόστρωτο, από το τρίτο πάτωμα, σκοτώθηκε...

Τάχα έχουν άνθρωπινες τραγωδίες και καταδρόμες της τύχης, μπροστά στις οποίες χωριό κι' ή πιο τολμηρά φαντασία. Ίδου έφανα με λίγα λόγια.

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

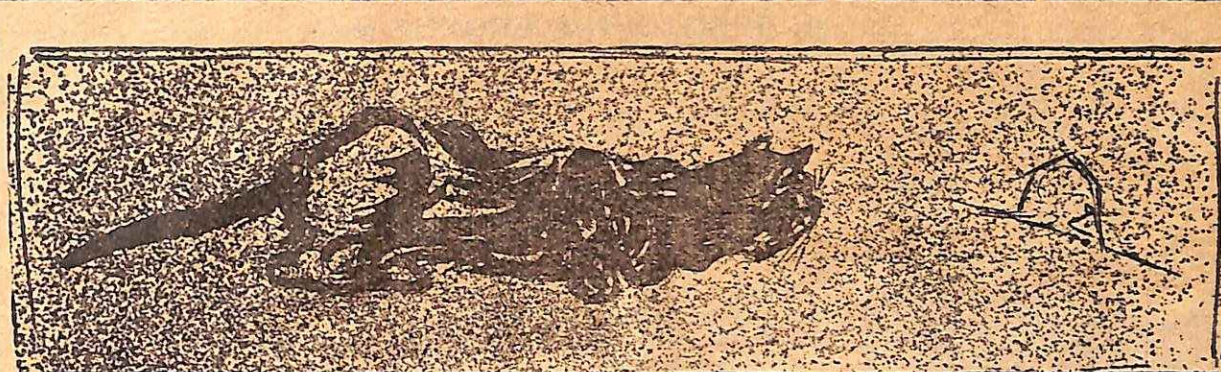
Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Για ποιούς λόγους αυτοκτονούν τα παιδιά. Η αυτοκτονία ενός ένδεκαετούς έρωτευμένου. Η τραγική ιστορία μιας νέας βασιλικής καταγωγής. Πώς έφυγε για την Αμερική. Στα χέρια ενός σωματοπέρου. Πώς πέθανε από την πείνα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Γάλλος γιατρός Μαρώ αναφέρει ή μια μελέτη του για τις αυτοκτονίες την έξαιρετική περίπτωση ενός παιδιού έντεκα ετών, το οποίο αυτοκτόνησε πέφτοντας στη θάλασσα. Όταν ανέσθυσαν το πτώμα του είδαν ότι ήταν σχεδόν ολόκληρο στυγματομένο.

Στο άριστο του μπράτσου, ήταν σχεδιασμένη μια καρδιά τρυπημένη μ' ένα βέλος κι' από κάτω τα γράμματα: «Γιζ σένα, Λουκιανή!» Στο δεξιο μπράτσο του υπήρχε επίσης χαραγμένη ή έπιγραφή: «Ο έρως μ' έφτασε» κι' επάνω στη στήθος του, στο μέρος της καρδιάς τα έξη: «Δέν είνε πια δική μου».

Προφανώς, το παιδί αυτό που δεν είχε πατήσει ακόμα καλά-καλά το κατώφλι της ζωής, είχε προβεί στο άπεγνωσμένο διάβημά του, τυφλωμένο από το πάθος κάποιου άνικανοποίητου έρωτος.

Ο γιατρός Μαρώ, εκτός άπ' την περίπτωση αυτή της αυτοκτονίας για έρωτικούς λόγους, αναφέρει κι' άλλες περιπτώσεις παιδιών, που αυτοκτόνησαν άλλα από άνισοροπία, άλλα από άπλη μίση κι' άλλα για να δείξουν στους άλλους παλληκαριά.

Μπορεί ακόμα, έως αναφέρει ο ίδιος επιστήμιων, ένα παιδί ν' αυτοκτονήσει, είτε από σφοδρή ζήλεια, είτε από φιλοδοξία. Έπίσης άρκετα παιδιά αυτοκτονούν εξ αιτίας της κακομεταχειρίσεως των γονέων τους κι' εξ αιτίας άσθενειών του σώματος ή του πνεύματος.

Πρό όλιγου ακόμα καιρού, ή γαλλική εφημερίδες έγραψαν για ένα παιδί, μόλις 6 ετών, που έπειδή ήταν άρρωστο, είχε άπελπιστεί τόσο πολύ, ώστε επανειλημμένα έξεδίχασε τείσεις προς αυτοκτονία. Συχνά έλεγε ότι δεν έλπιζε να σκηωθεί πατέ από το κρεβάτι και ότι θα έδινε σιγά-σιγά, χωρίς να παίξει κι' αυτά σαν άλλα παιδιά της ηλικίας του. Τέλος, μετά από ένα μικρό άπελπισμένο, άνέβηκε μια στιγμή που έλειπε ή νοσοκόμα, σ' ένα παράθυρο και πέφτασε στο λιθόστρωτο, από το τρίτο πάτωμα, σκοτώθηκε...

Τάχα έχουν άνθρωπινες τραγωδίες και καταδρόμες της τύχης, μπροστά στις οποίες χωριό κι' ή πιο τολμηρά φαντασία. Ίδου έφανα με λίγα λόγια.

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

για ή τραγική ιστορία μιας νέας, ή οποία κατήγετο από βασιλική οικογένεια, και ή οποία κατέντησε να πεθάνη από την πείνα στη Νέα Υόρκη, το 1898, άπάνω στην άνοη της ηλικίας της και της άραιότητάς της.

Η νέα αυτή άνομαζόταν Βάνδα Βουσπένο, και ήταν κόρη του κόμητος Βουσπένο, που έμεινε στη Βιέννη, και άνεψιά της βασιλίσσης της Ισπανίας. Ο πατέρας της όμως, όταν ήταν ακόμα πολύ νέα, περιέπεσε σε μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες και άποφάσισε να την παντρεύη μ' έναν ήλικιωμένο κύριο, ο οποίος είχε

καίμε κάποτε μια θερμή εξομολόγηση. Άλλά ο φίλος της αυτής ήταν σωματούπορος, κι' έπειδή έδλεπε ότι δεν κατάφερε να την τοποθετήσει εκεί που ήθελε, της έλαβε όλα τα τιμαλφή της, ότι είχε και δεν είχε, κι' έφυγε για το Λονδίνο. Η δυστυχισμένη νέα βρόθηκε έτσι έντελφονή μέσα σ' έναν κόσμο ξένο, που και το χαμόγελό του ακόμα το θεωρούσε ύπουλο κι' έχθρικό.

Για ν' έζη, άναγκάστηκε να εργαστεί, αλλά στάθηκε άδύνατο να έασφαλίση μια θέση. Κατόρθωσε ένα διάστημα να γίνει βοηθός σε κάποια κομίστρια. Όταν τέλος έφυγε κι' άπ' εκεί, ήταν τόσο άπελπισμένη που δεν έβρισκε άλλη λύση παρά την αυτοκτονία. Η αλλεπάλληλες όμως δυστυχίες και ή βαθεία της θλίψη την έγαν κάμε τόσο άβουλη, που δεν μπορούσε πια τίποτε να σκεφθί.

Μία μέρα τέλος που την έδιωξαν από το δωμάτιο που έμεινε, έπειδή δεν είχε να πληρώσει το νοίκι της, τη συνάντησε στη δόμο ο πορθητής της Αδελφός βαρώνος Λάντς, φίλος του πατέρα της, κι' άμέσως την άνεγνώρισε. Τη φώναξε με το μικρό της όνομα και την πλησίασε, με έκανε μόλις τον άντικρυς, έπεσε κάτω λιπόθυμη. Ένα πλήθος περιέργων έτρεξαν όλόγυρα. Ο βαρώνος φώναξε τότε ένα άμάκι και μετέφερε τη Βάνδα στην κλινική ενός φίλου του.

Όταν συνήλθε ή δυστυχισμένη νέα, άρνήθηκε να μιλήσει. Άκρυφα κούδωναν από τα κουρασμένα μάτια της, που είχαν πάρει την έκρηξη ενός όπερτατού πένου, ενώ οι λυγμοί κόμψιζαν στο λαιμό της.

Ο γιατρός διεπίστωσε ότι βρισκόταν σε κομμάτι κατάστασι, έπειδή είχε τέσσερες μέρες να φάη, και ότι ήταν άνηχη να πάρη ελαφρά τροφή. Μά εκείνη άρνήθηκε. Στάθηκε άδύνατο να την πείσουν να πάρη έστω και μια κομμάτι γάλα. Την τρίτη μέρα τέλος πέθανε από έξάντληση.

Απειρη όμως καθώς ήταν άπ' την ζωή των μεγάλων πόλεων και φούσε ρομαντική, πίστεψε στον έρωτα ενός τυχοδιώκτη, ο οποίος της

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Μπαλτοδερ

Η 'Αμέλια Έρχαρτ, «ο θηλυκός Λίντμπεργκ».

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΕΤΟΥΝ...

Η μανία των γυναικών με την αεροπορία. Πώς την εξηγεί ένας διάσημος Γερμανός αεροπόρος. Η πρώτη γυναίκα που πέταξε κι' επέτυχε ρεκόρ διαρκείας. Η «Ιπτάμενη δακτυλογράφος». Πώς η 'Αμέλια Έρχαρτ, ο «θηλυκός Λίντμπεργκ» πέρασε τον Ωκεανό. Πώς η Ρούθ Έλντερ γκρεμοτάχισε τον πιλότο της. Και μια ερυθρόδερμος αεροπόρος, κτλ.

αεροπορία, γιατί σαν γυναίκες που είνε, τους άρεσει να γίνεται λόγος γι' αυτές. 'Επειδή η γυναίκα λοιπόν από παντού ή αεροπορίστρις και μόλις ένας άνδρας έκανε μια επιτυχή πτήση, άμεσα μια γυναίκα έδηλωνε πως θα επιχειρούσε κι' αυτή την ίδια πτήση, παρ' όλο που άνηκε στο ασθενές φύλον. Και ο κόσμος την εθαύμαζε, γιατί η αεροπορία θεωρείται και σήμερα ακόμη εξαιρετικά επικίνδυνη, και όλα τα επικίνδυνα πράγματα είνε προωρισμένα για τους άνδρες. 'Οπως όμως γνωρίζει πραγματικά από αεροπλάνα, ξέρει καλά ότι με τις σημερινές τεχνολογίες είνε εύκολοτερο να κυβερνήσει κανείς ένα αεροπλάνο, παρά ένα αυτοκίνητο και ότι η μόνη σχετική δυσκολία συναντάται ακόμη στην προετοιμασία.

Ο Γερμανός αεροπόρος μπορεί να έχει σ' ορισμένα σημεία δίκιο. Δεν έχει, όμως, σ' όλα. Γιατί πολλές γυναίκες υπήρξαν πρωτοπόροι στην αεροπορία και πολλές γυναί-

κες είχαν πετάξει με αεροπλάνα, προτού να τελειοποιηθούν και να γίνουν τόσο ασφαλή όπως είνε σήμερα.

Έτσι η 'Αγγλίδα Μέλλυ Μπέζ, κατά το 1911, όταν τα αεροπλάνα ήταν ακόμη ελαφρότατα μηχανήματα, κατασκευασμένα από λινό, σύρμα και μελάμι, επέτυχε το πρώτο ρεκόρ πτήσεως διαρκείας!

Επίσης, μετά τον πόλεμο, δύο 'Αγγλίδες πάλι, εξετέλεσαν δύο από τα μεγαλύτερα αεροπορικά κατορθώματα: Η καίδη Μπέλλυ, μια όχι και τόσο νέα γυναίκα, παντρεμένη και με δύο μικρά παιδιά, επέταξε μόνη της από το Λονδίνο στο Καϊμπόουν της 'Αφρικής και έγυρσε πίσω πάλι με το αεροπλάνο. Η διαδρομή αυτή έγινε τότε για πρώτη φορά.

Επίσης η συμπατριώτισσά της, η νεαρωτάτη και περίφημη σήμερα 'Αμυ Τζόνσον, η «ιπτάμενη δα-

κτυλογράφος» όπως την επωνόμασαν, επέταξε, επίσης, μέσα σε συντομώτατο χρονικό διάστημα από το Λονδίνο στην Αυστραλία και επανέλαβε πρό μνημόνιο το πείραμά της καταρρίπτοντας το προηγούμενό της ρεκόρ.

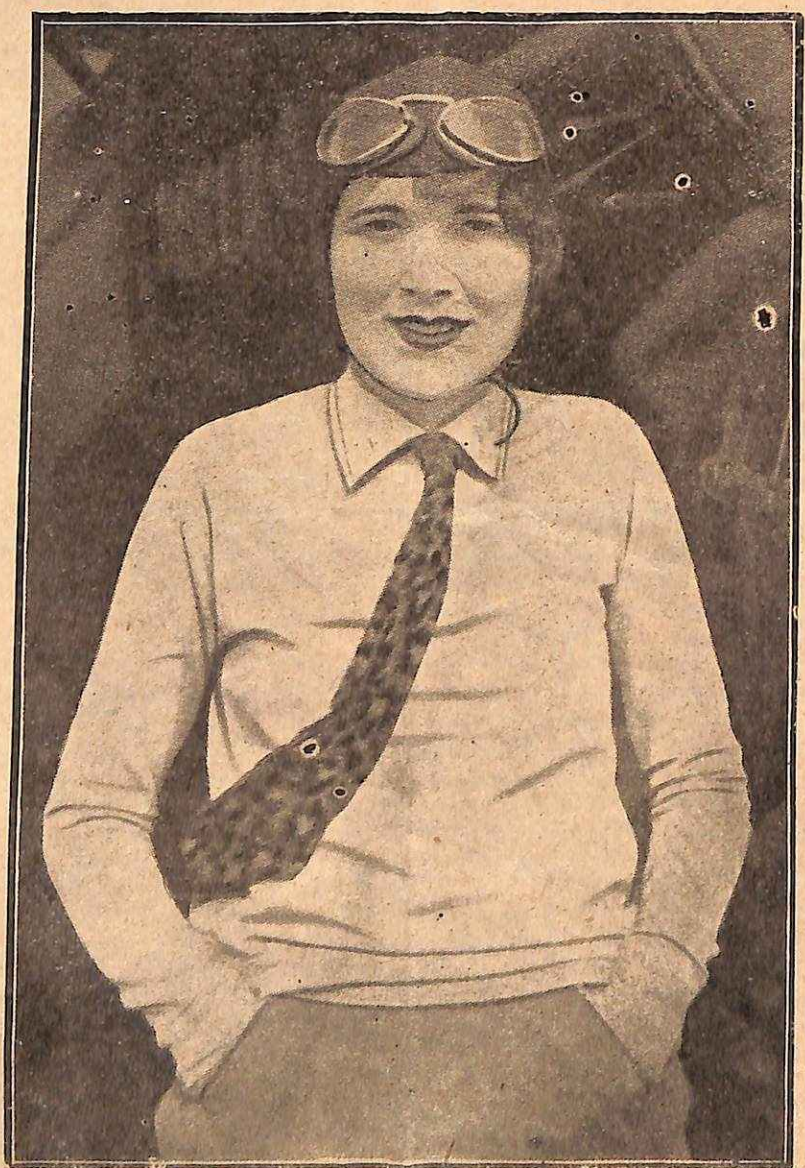
Μα και η 'Αμερικανίδα δεν φάνηκαν λιγώτερο τολμηρές. Η 'Αμέλια Έρχαρτ, η οποία εξ αιτίας της ομοιότητάς της με τον Ένδοξο Λίντμπεργκ είχε επωνυμασθεί «ο θηλυκός Λίντμπεργκ», υπήρξε η πρώτη που πέρασε τον 'Ατλαντικό, επανέλαβε, μάλιστα, το κατορθώματό της με ένα αεροπλάνο που της την έδωκε επείγουσα της πτήσής της, κάνοντας την διαδρομή Νέας Υόρκης-Μπουρζέ μέσα σε δεκαέξι ώρες.

Μια άλλη πάλι, 'Αμερικανίδα, νεαρωτάτη και θρασύτατη, η μίς Γκλάντς 'Ο Ντόνελ, διέσχισε πρώτη την 'Αμερικανική 'Ηπειρο δις δυσμών προς ανατολάς, δηλαδή από τον Ειρηνικό Ωκεανό ως τον 'Ατλαντικό.

Μαζύ με τις λίγες σοβαρές 'Αμερικανίδες αεροπόρους, υπάρχουν και άλλες, ερασιτέχνιδες. Π. γ. η δεκαοκταετής 'Ελντορ Σμιθ απεφάσισε να επιτύχει ένα ρεκόρ αντοχής σε πτήση. Προμηθεύτηκε, λοιπόν, ένα αεροπλάνο και καθόδησε να μείνει επί εικοσιπέντε ώρες στον αέρα. Μόλις, όμως, αυτή επέτυχε το ρεκόρ της, παρουσιάστηκε άμεσως ιατρική ανάγκη της. Η Μάρτζωρη Κοήφορντ, η οποία έδηλωσε ότι θα το καταροίψη. Μα το μόνο που επέτυχε ήταν να κάνει θόρυβο γύρω από το όνομά της. Γιατί μόλις ανέθηκε στο αεροπλάνο κι' επεγείωσε να πετάξει, η μηχανή της έπαθε κάποια βλάβη και προσγειώθηκε άδοξως δίχως να επιτύχει ούτε μισή ώρα ρεκόρ αντοχής!

Μήπως και η Ρούθ Έλντερ δεν είνε γίνει πρό έτων διάσημη, γοητίζοντάς την η ιδέα να κάνει πραγματικά τίποτε το αξιοθαύμαστο; Συνήθως της πού είνε απόφασι να πετάξει από την 'Αμερική στην Ευρώπη. Μα τα όρατά της, όμως, μάτια και το γοητευτικό χαμόγελό της έμαρτυρούσαν σε τέτοιο σημείο τον δυστυχή πιλότο, ώστε ο άνθρωπος έχασε την ψυχραιμία του και κατάφερε να γκρεμίσει το αεροπλάνο του και την όρατα συνεπείδιτά του στη μέση του Ωκεανού κοντά στις 'Αζόρες νήσους. Εθύνως, έγινε να περυνάει από εκεί κοντά κάποιο πλοίο που τους ψάρεψε και τους έσωσε.

Ως και η ερυθρόδερμος άκουνη πετούν. Τώρα τελευταία παρουσιάστηκε μια ερυθρόδερμος δεσποινίς,

Η Μάρτζωρη Κοήφορντ, που θέλησε να καταροίψη το ρεκόρ της 'Ελντορ Σμιθ, αλλά δεν το επέτυχε.

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Κάιζερ κι' ο φιλόζενος φαρμακοποιός. Μια ενοχλητική νυκτερινή επίσκεψις. Το δώρο του αυτοκράτορος. Ένα άραιο θέαμα κατά τη στέψη της βασιλίσσης της 'Ολλανδίας. 6.000 περισσότερα σπέν άερα. Το πνεύμα ενός 'Ιρλανδού πολιτευτού. 'Ο... ξηρότερος λόγος. Ένα άμικτο επιτόμιο, κ.τ.λ.

Για τον Κάιζερ Γουλιέλμο, τον τελευταίο αυτοκράτορα της Γερμανίας, διηγούνται το εξής χαριτωμένο ανέκδοτο:

Κατά τα μεγάλα γυμνάσια του Γερμανικού στρατού, που έγιναν το 1912 στην κοιλάδα του Βερκίργεν, ένα πρωί, κατά τις τέσσαρες, πριν ακόμα ξημερώσει, δύο στρατιωτικοί, που φορούσαν μακριούς μανδύες, χτύπησαν την πόρτα του φαρμακοποιού του χωριού Βερκίργεν. Τού οποίου το σπίτι βρισκόταν επάνω σ' ένα λόφο που εδέσποζε της ομώνυμης κοιλάδας.

Ο φαρμακοποιός εύννησε απότομα, πετάχτηκε γρήγορα από το κρεβάτι του, ντύθηκε διαστειλά, άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε μπροστά στους δύο αγνώστους στρατιωτικούς.

Τι θέλετε, κύριοι; τούς ερώτησε.

Μας είπαν ότι στο σπίτι σας έχετε μια τάρταρα, από την οποία θάβει κανείς θαυμάσια την κοιλάδα.

Μάλιστα, κύριοι, απάντησε νευριασμένος ο φαρμακοποιός. Άλλα μου φαίνεται ότι δεν αξίζει τον κόπο να με ευπνήσετε για να με σιγήσετε αυτό... Αυτά τα άνοστα άστειρα δεν τα ανέχομαι εγώ...

Ακούστε, κύριοι, τού είπε τότε ο άλλος από τους δύο στρατιωτικούς. Έτσι η αλλοίως θ' αναγκασθείτε σε πέντε λεπτά να ευπνήσετε, γιατί θα δοθώ το σήμα της πολεμικής εξεγέρσεως του στρατού που βρίσκεται στην κοιλάδα.

Πώς τ' ξέρετε εσείς αυτό; Ποιοί είνε, επιτέλους;

Ονομάζομαι Γουλιέλμος!

Γουλιέλμο! είνε πολλοί στον κόσμο. Τό επιβεβαιώστε, η ιδιότητάς σας, ποιά είνε;

Χορτζόλερν!

Κόκκιλο ο φαρμακοποιός!...

Όστος δεν έτελείωσε ως εδώ το έπεισόδιο.

Ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας, ακολουθώντας το φαρμακοποιό, έ οποίος δεν έπαυε να τον ζητάει συγγνώμη, ανέθηκε στην τάρταρα και κάθισε σε μια καρέκλα. Συγγνώμη από τον Μητροπολιτικό ναό, όπου έγινε η στέψη της, έ- ξεπελάστησαν από μια εξέδρα στον άερα 6.000 περισσότερα, που στο πόδι τους είχαν μια μεταξωτή κλωστή, από την οποία ήταν περασμένα πέταλα ρόδων. Για μια στιγμή έ γαλάζιος ορανόσ σκεπασμένη από τα πυκνά σύννεφα των λευκών εκείνων περιστεριών, ενώ συγχρόνως έπεφταν, σαν πυ-

ρίλινες που άκουγε, σκώθηκε από το κρεβάτι της και πήγε να ρίξει μια ματιά στην τάρταρα.

Αναγνώρισε τότε τον αυτοκράτορα και υποθέτοντας ότι ήταν νηστικός, τού έψησε καφέ και τού τόν πήγε, σ' ένα δίσκο μαζύ με ωραία δουτήματα, προσποιημένη ότι δεν τόν εγνώριζε.

Ορίστε, κύριε αξιωματικό, πάρτε έναν καφέ, τού είπε με αφέλεια.

Ο Κάιζερ έπια ευχαρίστως δύο φλυτζάνια καφέ, κι' όταν τελείωσαν τα γυμνάσια κι' έφυγε, ευχαρίστησε τούς φιλόζενους οικοδεσπότες για τις περιποιήσεις τους.

Ύστερα από λίγες μέρες ο φαρμακοποιός λάβαινε ταχυδρομικώς μια φωτογραφία του αυτοκράτορος με μίαν αυτόγραφο αφιέρωσι του. Συγχρόνως έλαβε κι' ένα κουτί μ' ένα πολυτελές σερβίτσι

Σε, λοιπόν, είσατε; είπε τότε ο Κόρραν. Γιατί χθές μου έλεγον ότι τις προάλλες στη Βουλή άκουστικη δ...ξηρότερος λόγος, που έχει εκφωνηθεί ως τώρα από ρήτορα.

Στο Δουβλίνο, πρό έτων, πέθανε ένας γνωστότατος γιατρός, ο οποίος είχε στείλει πολλούς πελάτες του στον άλλον κόσμο. Μετακοί φίλοι του σκέφτηκαν τότε να τού στήσουν ένα μνημείο.

Τό μνημείο έγινε και μόνον τό επιτόμιο έλειπε. Τότε ένας 'Ολλανδός έπρότεινε τό εξής επίγραμμα, τό οποίο και ενακρίθη:

«Διαβάτη, έδώ κοιτάει ο γιατρός Κ. Χ. 'Αν θέλεις να μάθεις για τη δόξα τού μακαρίου, κάτσε δίπλα σου».

Ίδου πως ο περφημος 'Αγγλος πολιτευτής 'Ο Κόννελ έχαρακτήρισε μια ξεραγκιανή, ψηλόληνη, και φλύαρη γυναίκα:

Εκτός από την θερμότητα, έχει όλα τ' άλλα χαρακτηριστικά μιας...τσιμπιδας!

Ο Τζών Πάρσον, ένας από τούς 'Ιρλανδούς επιτρόπους στην 'Αγγλική Βουλή, συνεταξίδευσε μια μέρα με το δικαστή Νόδουρ.

Ενώ, λοιπόν, περνούσαν με τ' άμαξή τους μπροστά από μια αγρόνη, ο δικαστής ρώτησε, γελώντας, τόν φίλο του:

Πάρσον, τι θα συνέβαινε τώρα αν κρεμούσαν απ' αυτήν την αγρόνη έναν κύριο, που τού αξίζει να κρεμασθή;

Και ο Τζών Πάρσον απάντησε μ' έτοιμότητα:

Τι θα συνέβαινε... Θα τ' αξίδευα... μόνος μου!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΦΡΑΝΣ ΚΑΙ Η ΞΕΝΗ ΤΟΥ

Η 'Αγγλίσ δημοσιογράφος Λευκή Βάγκ, είχε πάει μια μέρα να ιδώ τον 'Ανατόλ Φράνς στην Μπρασσερί, για να τού πάρη συνέντευξη.

Ο γέρο μαίτρ, όχι μόνο κράτησε τη δημοσιογράφο κι' έφαγαν μαζύ, αλλά και τη φιλοξένησε τη νύχτα στην έπαυλή του. Πριν πάει να κοιμηθώ στο δωμάτιό της τή ρώτησε:

—'Οραία μου, κυρία, τι παίρνετε τού πρωτ στο πρόγευμά σας;

—'Ω, διδάσκαλε, δεν είνε α-νάγκη να ενοχληθώ ιδιαίτερος με μένα. Θά πάρω ότι παίρνετε κι' εσείς...

Τότε ο Φράνς στρέφοντας προς τη θαλαμηπόλο του, είπε:

—'Ερρεστίνα, αύριο τού πρωτ να πιάς δύο κουτάλια καθαρίσι στην κυρία Βάγκ, όπως και σε μένα!

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τού κ. ΣΠΗΔΙΟΥ ΣΑΡΑΜΗ, 'Υφηγητού της 'Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης 27, 'Αθήναι. Τηλ. 1-68.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

...Κ' Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ

ΤΟΝ Τόγγυ Ρομπέτι, έλοι οι συνάδελφοί του τον έπαιρναν για χήρο. Φανταζόντουσαν μάλιστα ότι δεν είχε περάσει πολλός καιρός από τότε που χήρεψε, αφού το μικρό του αγοράκι — ένα παιδάκι καθαρό και καλοντυμένο πάντοτε, σαν να είχε μητέρα που το φροντίζει — ήταν μόλις έξι χρόνων.

Όστόσο ούτε ο πατέρας, ούτε το παιδί φορούσαν πένθος στα ρούχα ή στο καπέλλο.

Κάθε πρωί, ο Τόγγυ, που δούλευε ως στοιχειοθέτης σ' ένα τυπογραφείο του Καρτιέ Λατέν, έφευγε από την κάμαρή του μαζί με τον μικρό του Άντοά. Έπειδή ο μικρός νύσταζε ακόμα αυτή την ώρα, ο πατέρας του τον έπαιρνε στους ώμους του και πήγαινε και τον άφινε στο σχολείο της συνοικίας, και κατόπιν τραβούσε για τη δουλειά του. Όταν το βράδυ γύριζε πάλι από τη δουλειά, περνούσε από το σχολείο, έπαιρνε τον γιο του από το χέρι και πήγαινε μαζί του στον γασάπη και στον μανάβη, ψώνιζε ότι γοργιάζονταν για το φαί τους και κλεινόταν στον δωματίό τους ως την άλλη μέρα.

Η γειτονιά τους συμπαθούσαν τον δυστυχήμένο αυτό πατέρα, που μόλις είχε πατήσει τα σαράντα κι ήταν ώριμος ακόμα άντρας, με τη μελαγχολική του φυσιογνωμία, τ' γλυκό του πρόσωπο, τα γλυκά του μάτια... Συχνά έλεγαν μεταξύ τους:

— Αυτός ο άνθρωπος θα πρέπει να ξαναπαντρευτεί... Μετά χαρά σματα που έχει να μην πίνει και να μην ξενυχτάει, εύκολα θα εβόσκε μια καλή γυναίκοιλα να φροντίσει γι' αυτόν και για το παιδάκι του.

Πολλές, μάλιστα, γειτονοπούλες με τον κοινό αυτό σκοπό ήθελαν να σγειασθούν μαζί του, πράγμα, δχι και τόσο δύσκολο γιατί σ' εκείνη λαϊκή σπιτία, οι ένοικοι ζουν σκεδόν σαν σ' ένα σπίτι, μ' ανοιχτές τις πόρτες των δωματίων τους. Με τον Τόγγυ ήταν πολύ επιφυλακτική και η ευγενική του ψυχρότης τις έκανε να μην τολμούσαν να προχωρήσουν.

Κάθε Κυριακή πατέρας και γιοί, καθαροί-καθαροί, πηγαίναν περίπατο. Τους έδλεπαν στα διάφορα Μουσεία, στο Βοτανικό κήπο, τους έδλεπαν ακόμα λίγη πρό του φαγητού στο μικρό καφε νεδάκι της γειτονιάς όπου ο Τόγγυ επέτρεπε στον έαυτό του τη μόνη σπατάλη της εβδομάδας κι έπιανε ένα άφεντι με άργες ήδονικές ρουφηξίες, ενώ ο Άντρέας

καθισμένος κοντά του έτρωγε το γλυκό του κι έβλεπε τις εικονογραφημένες κυριακάτικες εφημερίδες.

— Όχι, κυράδες μου, έλεγε στις γειτονίσσες ή πορτιέρισσα του σπιτιού, ο κύριος Τόγγυ δεν ξαναπαντρεύεται και να το ξέρετε... Την περασμένη Κυριακή συναντηθήκαμε σ' ένα στενό δρομάκι του Νεκροταφείου. Να τον έβλεπα εκεί πέρα, χριστιανές μου, θα ράιζε η καρδιά σας. Κρατούσε το παιδάκι του από το χέρι και πήγαινε σιγά-σιγά, περιλυπός, με τα μάτια του πλημμυρισμένα δάκρυα... Φαίνεται πως θα την άγαπούσε πάρα πολύ τη μακαρίτισσα τη γυναίκα του... Γι' αυτό είναι άπαρηγόρητος...

— Αλλοίμονο!... Ο Τόγγυ πράγματι είχε αγαπήσει πολύ τη γυναίκα του κι ήταν άπαρηγόρητος, που την έχασε. Με τη διαφορά μόνο ότι η γυναίκα του δεν είχε πεθάνει...

Ήταν, βέβαια, πάντα εργατικός κι ευσυνείδητος, μά είχε γνωρίσει καλά την φτώχεια και την δυστυχία...

Γι' αυτό και σκέφτηκε να παντρευτεί μονάχα όταν πέρασε τα τριάντα. Τον χρειαζόταν, όμως, ένα κορίτσι φρόνιμο, που να είναι γνωρίσει, σαν κι αυτόν, τη δυστυχία. Αλλά ο έρωας δεν δίνει καμιά προσοχή σ' τέτοια πράγματα κι ο Τόγγυ έρωτεύτηκε τρολλά μιά νοστιμούλα ανθρώπιδα, που φοιρόταν φρόνιμη, μα που ήταν έλασφρόνιμη και δεν σκεπτόταν άλλο από τον καλλυσιμισμό της. Ο Τόγγυ, που είχε οικονομική μερίκα παραδάκια, της άγοράσε μια ντουλάπα με καθρέφτη — όπου έκεινταν κυταζόταν από το πρωί ως το βράδυ — και σ' λίγο παντρεύτηκαν...

Πόσο αγαπιόντουσαν! Κατοικούσαν σ' ένα δωμάτιο ενός πέμπτου πατώματος, και έδλεπαν από εκεί ολόκληρο το Παρίσι. Κάθε βράδυ, όταν σχολούσε από το τυπογραφείο του ο Τόγγυ, πήγαινε και περίμενε σ' ένα γέφυρα τη γυναίκοιλα του, που γύριζε κι αυτή από το ανθοπωλείο, όπου έδούλευε. Πιασμένοι τότε από το χέρι σαν παιδάκια γύριζαν στο σπίτι τους.

— Έπειτα τους έδωσε ο Θεός ένα αγοράκι, που σ' ένα χρόνο τους το πήρε πάλι. Τον άλλο, όμως, χρόνο παρηγορήθηκαν με τη γέννηση του δεύτερου παιδιού τους, του Άντρέα.

Στενοχωριόντουσαν, όμως, οικονομικά και γι' αυτό, όταν το παιδί έπαψε να βυζαίνει, το έβαλαν στο Βρεφοκομείο, επειδή αδύνατον

τοί δεν μπορούσαν να το συντηρήσουν.

Η μητέρα, ωστόσο, σ' αυτό μεταξὺ δεν είχε πάψει να είναι κοκέτα και να διασκεδάει την πληγή της μοναξιάς της με ασκόπους αλλά επικινδύνους περιπάτους.

Φανταζόσθε, λοιπόν, το δυστυχισμένο αυτό πατέρα, που είχε γηράσει από τις φροντίδες της ζωής και της δουλειάς του, και από την άλλη μεριά το τρελλό εκείνο γυναικείο κεφάλι των εικοσιτριών ετών, το ώραίο και φιλάρεσκο, να έπιδεικνύεται παντού!...

— Ένα βράδυ, καθώς ο Τόγγυ γύρισε σπίτι του με τον Άντρέα, που τον είχε πάρει για λίγες μέρες από το Βρεφοκομείο, είδε να λείπει η γυναίκα του και βρήκε επάνω στο τζάκι ένα γράμμα. Μόλις το άνοιξε, έπιασε από μέσα ο άραβδωνας της γυναίκας του. Στο γράμμα αυτό η έλασφρόνιμη μητέρα αποκαίρει τον αυτόν και το παιδί τους και τους ζητούσε συγγνώμη, που έφευγε για ν' ακολουθήσει κάποιον που αγαπούσε.

— Ο Τόγγυ αισθάνθηκε περισσότερο λύπη παρά θυμό. Έκλαψε πολύ κι έταν ο Άντρέας τον ρώτησε: «Πού είναι η μαμά; Πότε θα ξανάρθη;...» αυτός τον έφίλησε με πάθος και του άπάντησε: «Δε ξέρω, παιδί μου!...»

Η γυναίκα του είχε φύγει κατά τις άογές Μαΐου. Ο Τόγγυ, για να πληρώσει την τριμηνία του Ιουλίου, έπούλησε όλα του τα έπιπλα κι έπληρε κι έκάθησε στην δόδ Ντελάμπ. Στην δόδ αυτή, ζούσε τώρα με το παιδί του, τόσο αξιοπρεπώς. Κι έλοι εκεί τον έπαιρναν για χήρο.

Κατά τα τέλη Σεπτεμβρίου ο Τόγγυ έλαβε ένα γράμμα της γυναίκας του από τέσσαρες σελίδες, γεμάτες πόνο και απελπισία. Τα γράμματα είχαν μιν σκέψει από τα πολλά δάκρυά της. Ο φίλος της, όπως έγραφε, ήταν ένας φοιτητής τ' Ιατρικής, που την είχε αφήσει κι έφυγε. Η δυστυχισμένη μετανοούσε οίκοι για ό,τι έκανε στον άντρα της και τον έκτενε ν' την συγχωρήσει.

Ο Τόγγυ, όμως, ήταν πληγωμένος βαθιά. Κι αντί ν' άπαντήσει, κράτησε την υπερηφάνειά του και σιωπήσε.

— Ήταν παραμονή των Άγιων Πάντων, της ημέρας που οι ζωντανοί θυμούνται τους πεθαμένους. Αυτή την ημέρα ο Τόγγυ έλυσσινθη, κάθε χρόνο, να παίρνει την γυναίκα του και να πηγαίσει στο Βρεφοκομείο, επειδή αδύνατον

μια άνθρωδοι από άσπρα λουλούδια, στον τάφο του Εύτυχιου, του πρώτου τους παιδιού.

Τη χρονιά, όμως, αυτή, για πρώτη φορά αναγκάστηκε να πάει μόνος του αυτό το προσκύνημα με τον μικρό του Άντρέα. Καθώς περνούσε την πόρτα του Νεκροταφείου, κυττώντας τον βαρύ γεμινιατικό οδρανό, θυμήθηκε την άπιστη, ένοιωσε να πονάει η ψυχή του γι' αυτή περισσότερο από κάθε άλλη φορά κι έλεγε μέσα του: «Πού να είναι άραγε τώρα; Πώς να είναι κατανύση;»

Μόλις, όμως, έφθασε μπροστά στον τάφο του Εύτυχιου, στάθηκε έκπληκτος. Επάνω στην πλάκα, σαν μερικιά παιγνιδοκάνια, με συνσμιγμένα, ένας καραγκιόζης, ένας σκυλάκι με σφυρίχτρα, που μόλις πρό όλιγου θα τα είχαν αφήσει εκεί γιατί ήταν κατακαλινούρα.

— Μπαμπά, παιγνιδοκάνια! του έφώναξε με γάργα ο Άντρέας.

Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

— Αλλά ο Τόγγυ παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιγνιδοκάνια: Ένα κομμάτι χαρτί καρφωμένο με μια καρφίτσα στον καραγκιόζη. Έσκυψε, το πήρε και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

..... ΑΙΤΟΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΕΙΔΟΘΗ ΤΕΛΕΣΤΑΙΑ η αυτοβιογραφία του διασήμου αμερικανού συγγραφέως Άπτον Σινκλαίρ. Στην αρχή του έργου του αυτού, ο Σινκλαίρ δικαιολογείται στους αναγνώστες του, σχεδόν τους ζητάει συγγνώμη, γιατί... έγραψε την αυτοβιογραφία του.

«Είχα πάντα την ιδέα — γράφει — ότι τα έργα του είδους αυτού πρέπει να γράφονται μόνον από γέροντες. Μα μου συνέβη να έγραψω πολύ κατά τα τελευταία χρόνια, να αισθανθώ από την υπερκόπωση κάτι σαν παροδικό γήρας και να ζητήσω, για να ξεκουραστώ, μια απασχόληση πιο ελαφριά και εύχρηστη».

Όστόσο, η αυτοβιογραφία του Σινκλαίρ είναι γεμάτη από χρήσιμα διδάγματα. Μας δείχνει πως ο συγγραφέας αυτός είχε σ' όλη του τη ζωή ως κύρια φροντίδα του να είναι συνεπής προς όσα έγραψε, να συμφωνού η πράξη του με όσα αναπαύσει στα βιβλία του και πως προσπάθησε όχι μόνον να διασκεδάει τους αναγνώστες του, όπως τόσκι άλλοι συγγραφείς, μα και να διδάσκει, να διαφωτίσει, να οδηγεί, να εξυπηρετεί τα ιδανικά τους, να προσφέρει, καθώς λέγει, λίγο χειροπιαστό, λίγο πρακτικό καλό στους συγχρόνους του.

Ο Σινκλαίρ, αφού, έπειτ' από πολλών χρόνων κόπους και δυστυχία, έγινε πλούσιος, το πρώτο που σκέφθηκε δεν ήταν πως να γλυτώσει τα πλούτη του, αλλά πως να τα χρησιμοποιήσει καλύτερα και για το δικό του καλό, αλλά και για το καλό όλων. Στη σκέψη του αυτή όφειλεται η ίδρυση ενός συνεταιρισμού καταναλώσεως, στον οποίο ο αμερικανός μυθιστοριογράφος κατέθεσε όλα τα χρήματά του.

«Δεν θα ήμουν ήτυχος, γράφει, αν σ' ένα τόσο μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα, όπως της καταναλώσεως, έδινα μόνο μια θεωρητική μόνον λύση, με τα βιβλία μου, όχι δε και μια πρακτική συγχρόνως, ιδρύοντας τον συνεταιρισμό».

Οι πρόγονοι του Σινκλαίρ ήταν έλοι σχεδόν θαλασσινοί και έλοι τους πέρασαν μια ζωή ακλήρα, περιπετειώδη, γεμάτη στερήσεις. Ο πατέρας του είχε στην αρχή μια αντιπροσωπεία ποτών χονδρική και ύστερα έγινε περιοδεύων πιαστής ενός εργοστασίου καπέλλων. Καλός κατά τ' άλλα, τίμιος, εργατικός, είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: ήταν μεθυσός. Και το ελάττωμα αυτό δηλητηρίασε ολόκληρη τη ζωή της γυναίκας του.

Ο Σινκλαίρ δίνει μια συγκινητική περιγραφή της οικογενειακής του ζωής, κατά τα παιδικά του χρόνια. Ο πατέρας του, λέγει, τις βραδιές που έπιανε, γύριζε στο σπίτι, έ-

χοντας στην τσέπη του όσα χρυσονόμισματά του περισσεύαν απ' το ποτό. Για να συντηρηθούμε η μητέρα μου και εγώ, έπρεπε όπως-πως να γίνουμε κύριοι αυτού του θησαυρού. Η μητέρα μου, πιεζόμενη από τη σκληρή ανάγκη, υπακούοντας σχεδόν σ' ένα αίσθημα αυτοσυντηρήσεως, πήρε τη συνήθεια να ψάχνει τις τσέπες του πατέρα μου τη νύχτα. Ο πατέρας μου, και λόγω του ποτού και επειδή σπάνια μετρούσε τα χρήματά του, δεν ήξερε ποτέ πόσα ακριβώς χρήματα είχε στις τσέπες του. Ό- τώσο, το πρωί, αντιλαμβάνονταν ότι η μητέρα μου του είχε ελαφρώσει τις τσέπες. Τα έβαζε λοιπόν μαζύ της κι επακολουθούσαν άγριες σκηνές και φιλονικίες μεταξύ τους».

«Άλλες βραδιές, πάλιν, συνέχιζε ο Σινκλαίρ, ο πατέρας μου, όταν γύριζε άργα στο σπίτι, έφέροντα τη συνήθεια της μητέρας μου, έκρυβε τα χρήματά του, μα ύστερα το πρωί, ξεχνούσε που τάχα κρύψει, και γι' αυτό τα βρή ψόγωνα με όλη την άγνοια και όσα παντού, κάτω από τα στρώματά, κάτω από τα προσκέφαλά, κάτω απ' τα χαλικά, ως και στις πόδες, ακόμα κάτω ρούχων!...».

Η καλημερινή αυτή σκηνή έδειχνε καθαυλώς, στον όποιο ο αμερικανός μυθιστοριογράφος κατέθεσε όλα τα χρήματά του, ότι ο πατέρας του, όπως λέγει, λίγο χειροπιαστό, λίγο πρακτικό καλό στους συγχρόνους του.

Ο Σινκλαίρ, αφού, έπειτ' από πολλών χρόνων κόπους και δυστυχία, έγινε πλούσιος, το πρώτο που σκέφθηκε δεν ήταν πως να γλυτώσει τα πλούτη του, αλλά πως να τα χρησιμοποιήσει καλύτερα και για το δικό του καλό, αλλά και για το καλό όλων. Στη σκέψη του αυτή όφειλεται η ίδρυση ενός συνεταιρισμού καταναλώσεως, στον οποίο ο αμερικανός μυθιστοριογράφος κατέθεσε όλα τα χρήματά του.

«Δεν θα ήμουν ήτυχος, γράφει, αν σ' ένα τόσο μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα, όπως της καταναλώσεως, έδινα μόνο μια θεωρητική μόνον λύση, με τα βιβλία μου, όχι δε και μια πρακτική συγχρόνως, ιδρύοντας τον συνεταιρισμό».

Οι πρόγονοι του Σινκλαίρ ήταν έλοι σχεδόν θαλασσινοί και έλοι τους πέρασαν μια ζωή ακλήρα, περιπετειώδη, γεμάτη στερήσεις. Ο πατέρας του είχε στην αρχή μια αντιπροσωπεία ποτών χονδρική και ύστερα έγινε περιοδεύων πιαστής ενός εργοστασίου καπέλλων. Καλός κατά τ' άλλα, τίμιος, εργατικός, είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: ήταν μεθυσός. Και το ελάττωμα αυτό δηλητηρίασε ολόκληρη τη ζωή της γυναίκας του.

Ο Σινκλαίρ δίνει μια συγκινητική περιγραφή της οικογενειακής του ζωής, κατά τα παιδικά του χρόνια. Ο πατέρας του, λέγει, τις βραδιές που έπιανε, γύριζε στο σπίτι, έ-

χοντας στην τσέπη του όσα χρυσονόμισματά του περισσεύαν απ' το ποτό. Για να συντηρηθούμε η μητέρα μου και εγώ, έπρεπε όπως-πως να γίνουμε κύριοι αυτού του θησαυρού. Η μητέρα μου, πιεζόμενη από τη σκληρή ανάγκη, υπακούοντας σχεδόν σ' ένα αίσθημα αυτοσυντηρήσεως, πήρε τη συνήθεια να ψάχνει τις τσέπες του πατέρα μου τη νύχτα. Ο πατέρας μου, και λόγω του ποτού και επειδή σπάνια μετρούσε τα χρήματά του, δεν ήξερε ποτέ πόσα ακριβώς χρήματα είχε στις τσέπες του. Ό- τώσο, το πρωί, αντιλαμβάνονταν ότι η μητέρα μου του είχε ελαφρώσει τις τσέπες. Τα έβαζε λοιπόν μαζύ της κι επακολουθούσαν άγριες σκηνές και φιλονικίες μεταξύ τους».

«Άλλες βραδιές, πάλιν, συνέχιζε ο Σινκλαίρ, ο πατέρας μου, όταν γύριζε άργα στο σπίτι, έφέροντα τη συνήθεια της μητέρας μου, έκρυβε τα χρήματά του, μα ύστερα το πρωί, ξεχνούσε που τάχα κρύψει, και γι' αυτό τα βρή ψόγωνα με όλη την άγνοια και όσα παντού, κάτω από τα στρώματά, κάτω από τα προσκέφαλά, κάτω απ' τα χαλικά, ως και στις πόδες, ακόμα κάτω ρούχων!...».

Η καλημερινή αυτή σκηνή έδειχνε καθαυλώς, στον όποιο ο αμερικανός μυθιστοριογράφος κατέθεσε όλα τα χρήματά του, ότι ο πατέρας του, όπως λέγει, λίγο χειροπιαστό, λίγο πρακτικό καλό στους συγχρόνους του.

Ο Σινκλαίρ, αφού, έπειτ' από πολλών χρόνων κόπους και δυστυχία, έγινε πλούσιος, το πρώτο που σκέφθηκε δεν ήταν πως να γλυτώσει τα πλούτη του, αλλά πως να τα χρησιμοποιήσει καλύτερα και για το δικό του καλό, αλλά και για το καλό όλων. Στη σκέψη του αυτή όφειλεται η ίδρυση ενός συνεταιρισμού καταναλώσεως, στον οποίο ο αμερικανός μυθιστοριογράφος κατέθεσε όλα τα χρήματά του.

«Δεν θα ήμουν ήτυχος, γράφει, αν σ' ένα τόσο μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα, όπως της καταναλώσεως, έδινα μόνο μια θεωρητική μόνον λύση, με τα βιβλία μου, όχι δε και μια πρακτική συγχρόνως, ιδρύοντας τον συνεταιρισμό».

Οι πρόγονοι του Σινκλαίρ ήταν έλοι σχεδόν θαλασσινοί και έλοι τους πέρασαν μια ζωή ακλήρα, περιπετειώδη, γεμάτη στερήσεις. Ο πατέρας του είχε στην αρχή μια αντιπροσωπεία ποτών χονδρική και ύστερα έγινε περιοδεύων πιαστής ενός εργοστασίου καπέλλων. Καλός κατά τ' άλλα, τίμιος, εργατικός, είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: ήταν μεθυσός. Και το ελάττωμα αυτό δηλητηρίασε ολόκληρη τη ζωή της γυναίκας του.

Ο Σινκλαίρ δίνει μια συγκινητική περιγραφή της οικογενειακής του ζωής, κατά τα παιδικά του χρόνια. Ο πατέρας του, λέγει, τις βραδιές που έπιανε, γύριζε στο σπίτι, έ-

(Η αυτοβιογραφία του διασήμου Αμερικανού μυθιστοριογράφου)

Και πραγματικά, ο Σινκλαίρ, από κοινού με την γυναίκα του είχαν αποφασίσει να χωρίσουν, όταν ξάφνα ξέσπασε ένα σκάνδαλο που το έκμα- ταιολούσαν εις βάρος του μυθιστοριογράφου, ή εφημερίδες που τον πο- λυμούσαν. Διαδόθηκε δηλαδή ότι ή λησμονία του είχε φύγει μ' ένα νεαρό γυναίκα του είχε φύγει μ' ένα νεαρό ποιητή, φίλο της. Η διάδοσις αυτή ήταν ψεύτικη, μα πείραζε τόσο πολύ τον μυθιστοριογράφο, ώστε μπήκε στο της Κολομβίας, έγραψε μ' ένα συμβατήρη του, το πρώτο του μυθιστορήμα, ένα μυθιστόρημα περιπε- τειώδες. Λίγο αργότερα, έγραψε μό- νος παιά και ένα άλλο μυθιστόρημα, περιγράφοντας σ' αυτό όλες τις στε- ρήσεις που υπέφερε ως τότε.

Με τα πρώτα αυτά έργα του προ- σπαθούσε να βγάλει τη ψυχή του.

Η διαπάλη αυτή έδαστηκε ως το 1904. Το χρόνο εκείνο ο Σινκλαίρ πήγε στο Σικάγο, όπου μελέτησε α- σκούντα της μητέρας του, έκρυβε τα χρήματά του, μα ύστερα το πρωί, ξεχνούσε που τάχα κρύψει, και γι' αυτό τα βρή ψόγωνα με όλη την άγνοια και όσα παντού, κάτω από τα στρώματά, κάτω από τα προσκέφαλά, κάτω απ' τα χαλικά, ως και στις πόδες, ακόμα κάτω ρούχων!...».

Η καλημερινή αυτή σκηνή έδειχνε καθαυλώς, στον όποιο ο αμερικανός μυθιστοριογράφος κατέθεσε όλα τα χρήματά του, ότι ο πατέρας του, όπως λέγει, λίγο χειροπιαστό, λίγο πρακτικό καλό στους συγχρόνους του.

Ο Σινκλαίρ, αφού, έπειτ' από πολλών χρόνων κόπους και δυστυχία, έγινε πλούσιος, το πρώτο που σκέφθηκε δεν ήταν πως να γλυτώσει τα πλούτη του, αλλά πως να τα χρησιμοποιήσει καλύτερα και για το δικό του καλό, αλλά και για το καλό όλων. Στη σκέψη του αυτή όφειλεται η ίδρυση ενός συνεταιρισμού καταναλώσεως, στον οποίο ο αμερικανός μυθιστοριογράφος κατέθεσε όλα τα χρήματά του.

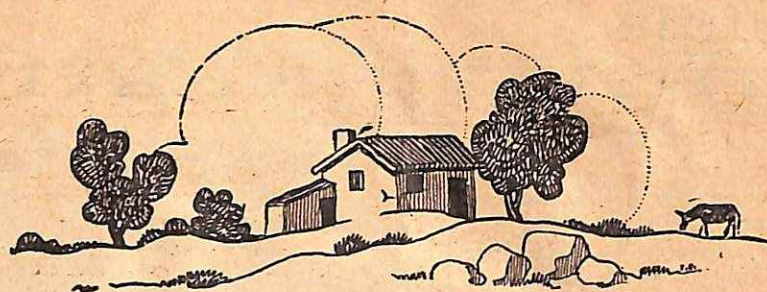
«Δεν θα ήμουν ήτυχος, γράφει, αν σ' ένα τόσο μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα, όπως της καταναλώσεως, έδινα μόνο μια θεωρητική μόνον λύση, με τα βιβλία μου, όχι δε και μια πρακτική συγχρόνως, ιδρύοντας τον συνεταιρισμό».

Οι πρόγονοι του Σινκλαίρ ήταν έλοι σχεδόν θαλασσινοί και έλοι τους πέρασαν μια ζωή ακλήρα, περιπετειώδη, γεμάτη στερήσεις. Ο πατέρας του είχε στην αρχή μια αντιπροσωπεία ποτών χονδρική και ύστερα έγινε περιοδεύων πιαστής ενός εργοστασίου καπέλλων. Καλός κατά τ' άλλα, τίμιος, εργατικός, είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: ήταν μεθυσός. Και το ελάττωμα αυτό δηλητηρίασε ολόκληρη τη ζωή της γυναίκας του.

Ο Σινκλαίρ δίνει μια συγκινητική περιγραφή της οικογενειακής του ζωής, κατά τα παιδικά του χρόνια. Ο πατέρας του, λέγει, τις βραδιές που έπιανε, γύριζε στο σπίτι, έ-

χοντας στην τσέπη του όσα χρυσονόμισματά του περισσεύαν απ' το ποτό. Για να συντηρηθούμε η μητέρα μου και εγώ, έπρεπε όπως-πως να γίνουμε κύριοι αυτού του θησαυρού. Η μητέρα μου, πιεζόμενη από τη σκληρή ανάγκη, υπακούοντας σχεδόν σ' ένα αίσθημα αυτοσυντηρήσεως, πήρε τη συνήθεια να ψάχνει τις τσέπες του πατέρα μου τη νύχτα. Ο πατέρας μου, και λόγω του ποτού και επειδή σπάνια μετρούσε τα χρήματά του, δεν ήξερε ποτέ πόσα ακριβώς χρήματα είχε στις τσέπες του. Ό- τώσο, το πρωί, αντιλαμβάνονταν ότι η μητέρα μου του είχε ελαφρώ

(Ο Γουλιέλμος Τάουσσεντ Ουάσιγκτον, απόγονος του εθνικού απελευθερωτή των Ηνωμένων Πολιτειών, υπήρξε ένας από τους πιο ένθους φίλους της Ελλάδας κατά τον αγώνα στην 'Ελλάδα. Ελαβε μέρος σε διάφορες μάχες και σπούδασε με πολλούς από τους ήρωες του '21. Όταν εγκατέλειψε στην 'Αμερική, έγραψε τις εντυπώσεις του, από τις οποίες και παραλαμβάνουμε το παρακάτω άρθρο, στο οποίο περιγράφει το αρχοντικό του Λαζάρου Κουντουριώτη στην 'Υδρα).

ΠΩΣ ΕΙΔΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ 21

ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

Ο Λαζάρος Κουντουριώτης, ο άρχοντας που σεβόταν όλη ή 'Υδρα. Η πεντάμορφη Κουντουριωτοπούλα. Οι γιοι του Κουντουριώτη. Η υποδειγματική τιμωρία των Τσιπαζήδων. Τα φιλόδοξα όνειρα της Μπουμπουλιάς. Πατριαρχικές συνήθειες των 'Υδρικών. Ο καφές τους και το γλυκό τους. Πώς έσωσε ο Σαχτούρης τον απόγονο του Ουάσιγκτον, κτλ.

Την επομένη της αφίξεώς μας στην 'Υδρα, έγινώρισα τον Τσιμαδό, αδελφό του Τσιμαδοπού, που πέθανε στην Πύλο, και τους Τσιμαζήδες. Όλοι αυτοί κατείχαν στην 'Υδρα, στον άφορο τα πλούτη και την επιρροή, την δεύτερη μετά τους Κουντουριώτες, θέσι. Ο Έμμανουήλ και Γαβριήλ Τσιμαζής, πρό της επανάστασης, έκαναν σπουδαίο έμπορο με τον πασά της Αιγύπτου, Μεχμέτ 'Αλή.

Όταν, μάλιστα, ξεσπάει η Επανάσταση, είναι στα χέρια τους έξι χιλιάδες γρόσια, που ανήκαν στο Μεχμέτ 'Αλή. Έντοιοι, δεν τα κατεκράτησαν. Αντιθέτως η πρώτη τους φροντίδα υπήρξε να στείλουν το ποσό αυτό στον έχθρο τους πασά, ο οποίος έμεινε δροσισμένος.

Όταν, τέλος, μείναμε μόνοι μίλησα με τον σκυθρωπό και ζεστιάρο άρχοντα για διάφορα πολιτικά και πολεμικά ζητήματα. Διότι, όμως, τα μάτια μου νύοσαν προς τον διάδρομο του σπιτιού, απ' όπου περνούσε σαν όπτα, σαν όνειρο, σαν νεράιδα, η πεντάμορφη Κουντουριωτοπούλα. Τι κάλλος! Τι θελκτικότητα! Τι νοστιμεία!... Μου έκανε τόση εντύπωση η ομορφιά της, ώστε κατόπιν την έδωκα διαρκώς στα όνειρά μου!...

Το πιο γραφικό σύμπλεγμα, μεσα στην αθήουσα, το αποτελούσαν οι τρεις γιοι του Κουντουριώτη, νέοι με ευγενική μορφή και διακοσμητικοί στους τρόπους. Σχεδόν πάντα στεκόγονταν κοντά στην πόρτα, με τα γόνατα σταυρωμένα επάνω στο στήθος.

Οι γιοι του προέγοντος δεν καθόντουσαν ποτέ μπροστά στον πατέρα τους. Έντοιοι, γαμψοί, καλοί, στο ίδιο τραπέζι... Και οι άλλοι, πρόκριτοι, φροντίζονταν με υπερβολικό σεβασμό στον Κουντουριώτη. Καθόντουσαν γύρω του, σταυρωμένοι και συζητούσαν καπνίζοντας τα μακριά τους τσιμπούκια, τα οποία φθάνουν ως τη μέση της αλλοσύνης...

Ναυτικός της 'Υδρας, κατά την Επανάσταση.

χηγία του κατά ξηράν στρατού. Στην αρχή, λοιπόν, έστρεψε τα βλέμματά της στον Πάνο Κολωνακίτη. Όταν, όμως, αυτός πέθανε, η Μπουμπουλιά έστρεψε την προσοχή της στον Γρίβα. Ποτέ, όμως, δεν έπραγματοποίησε το όνειρό της, όνειρο που απερρόφησε δολοκλήρη τη ζωή της...

Τις τέσσαρες πρώτες ημέρες της διαμονής μου στην 'Υδρα, αν και φιλοξενούμην στο αρχοντικό σπίτι του Λαζάρου Κουντουριώτη, έντοιοι, ποτέ δεν αντίκρισα την σύζυγό του και την μεγαλειότητα της. Στάθηκα, όμως, πάλι τυχερός στις ακόλουθες επισκέψεις μου, κατά τις οποίες είδα, επιτέλους, τις δυο γυναίκες του σπιτιού, όχι όμως στην τραπεζαρία, ούτε στην αθήουσα των δεξιώσεων, γιατί εκεί ποτέ δεν πατούσαν, όταν ήσαν ξένοι. Έντοιοι, όταν τιμήμορρες βραδείες ή Κουντουριώτες καθόταν στο μαλακόνι, ή στην ταράτσα του σπιτιού του, ανάμεσα στους ξένους του, ή σύζυγός του έρχονταν και μας κρατούσε συντροφιά.

Από την ταράτσα αυτή του αρχοντικού σπιτιού του Κουντουριώτη η θέα ήταν υπέροχη!...

Η σύζυγός του Κουντουριώτη έμοιαζε με οικοδέσποινα των λαμπρών γυνών της αρχαίας 'Ελλάδας. Ήταν αξιοπρεπής και ή μόρφωσή της είχε κάτι το μεγαλοπρεπές. Ήταν άφοσιωμένη στον σύζυγό της, και υπερασπιζόταν τα παιδιά της, τα οποία καθόντουσαν ανάμεσα σ' αυτήν και τον πατέρα τους, σιμνά, άρρενωπα, με τα μαλλιά μαλλιά τους ριγμένα φιλάρεσκα στους ώμους των.

Εθαύμαζα την ωραιότητα των παιδιών του άρχοντος, των οποίων ή φορεσιές ήταν γραφικώτατες. Φορούσαν σάκκους από λεπτό μετάξι, πανταλόνια ως τα γόνατα και πλατύ ζωνάρι. Τα πόδια τους, κάτω από τα γόνατα ήταν γυμνά! Ο νεώτερος απ' αυτούς ανέλαβε προθύμως να μου δείξει το δάσκαλο στη γλώσσα. Χτύπησε με το χέρι του το καθισμά μου και μου είπε: «σκαμνί!» Έδειξε έπειτα τη σελήνη και μου είπε: «Φεγγάρι!»...

Ένωματάξυ οι πρόκριτοι συζητούσαν ήσυχα με τον οικοδεσπότη για την έκταση του αγώνος κατά των Τούρκων. Μου έκανε εντύπωση ή ήρεμη των ανθρώπων, αυτών και ή δεβαιότητα των για την επιτυχία του αγώνος. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την εντύπωση, πρό παντός, που μου έκανε κάτω από το φεγγάρι, πώς ή μεγαλοπρεπής σιλουέτα του άρχηγού των νησιωτών, του Λαζάρου Κουντουριώτη. —Θέε μου, φώναξα, ποτέ μου δεν έβλεπα τέτοιον υπέροχο άντρα! Την μεγαλειότητα κόρη του Κουντουριώτη την είδα κατά την δεύτερη επίσκεψή μου στο νησί, πριν πάω στην Σμύρνη.

Ο ήλιος κατέβαινε άργα πρό τη δύση του. Έστερα από έναν περπάτο στην πόλη, έγύρισα σ' σπίτι του Κουντουριώτη, όπου έβλεπα τον ήλιο, κι' έκοιμησα την πόσ...

τα. «Ω, τί ευτυχία τότε!... Μου άνοιξε ή ίδια ή κόρη του, που δεν είχα ιδεί ακόμη! Βρισκόταν ίσως στην αθή και θα νόμιζε πως ήταν ο πατέρας της, που κτυπούσε. Ήταν υπέροχη μέσα στη γραμμή της φορεσιάς.

Χρυσά φλουριά έσκέπαζαν τ' όρατο της κεφαλής... Πανέμορφη και ταραγμένη πολύ από την εμφάνισή μου στεκόταν έμπρός μου άμυλητη. Δεν την είχα, βέβαια, ξαναδεί, κι' κατάλαβα πως ήταν αυτή ή όραση Κουντουριωτοπούλα. Έφερα το γέρι στο στήθος μου, ύπεκλίθη, έ πόσφερα τον τυπικό γαιρεσίμ! «Καλησπέρα!» και μπήκα στο σπίτι...

Η επισκέψεις στην 'Υδρα γίνονται ή μετά τα ήμερομύρια, ή κατά το θαλάσσι, όταν ανάβουν τα φώτα. Δυό ώρες μετά την δύση του ήλιου, σπρώνεται το τραπέζι για το δείπνο και οι ξένοι άποσπώνονται. Όταν μπει κανείς σ' ή δροακή σίτι, του προσφέρουν καφέ και τσιμπούκι. Όταν είναι πρωί μαζί με τ' άλλα, σερβίρουν και γλυκό με νερό. Ο καφές και το γλυκό των 'Υδρικών μου άρεσαν υπεραβόλως...

Έκτός από τον Κουντουριώτη και σ' πολλούς άλλους 'Υδραίους γινώσκω εύνημοσύνη.

Τον Δεκέμβρη του 1824 βρισκόμουν κοντά στο Μεσολόγγι, έμεινα σ' ένα υδραίο πλοίο, που μετέφερε πολεμοφόδια στο φρούρο της πολιορκουμένης πόλεως. Περιμένο να βρω την κατάλληλη στιγμή να δω την ευκαιρία, για να μπη σ' ή Μεσολόγγι. Μά, δυστυχώς, ή έλπίδα μου αυτή δεν πραγματοποιήθηκε. Βρισκόμουν μέσα στο μικρό πλοίο άρρωστος. Το κορμί ήταν τσουτερό κι' έντοιοι, δεν μπορούσαμε ν' ανάψουμε φωτιά για το πλοίο ήταν φορτωμένο μπαρούτι.

Χωρίς ιατρική περίθαλψη, γινώσκω ή τροφή, νόμιμα πως είχε φτάσει ή τελευταία μου ώρα, όταν έξαφνα άνοιχτά, συναντήσαμε ή μεγάλο και όρατο πάρινα του ή ποναυάρχου Σαχτούρη.

«Αν και υπήρχε τότε φόβος επιδημίας, ο Σαχτούρης, μόλις έμαθε πως βρισκόμουν άρρωστος στο μικρό υδραίο πλοίο, διέταξε να μ' μεταφέρουν στον πάρινα του, όπου με τις εξαιρετικές περιποιήσεις του, που έσωσε τη ζωή!...»

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΑΟΥΣΕΝΤ ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ

ΣΟΦΑ - ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

—Ο χρόνος είναι ο σοφώτερος σύμβουλος.

Περικλής —Ο χρόνος όταν χρησιμοποιείται έπιφωλώς είναι ζωή πολλή πλάσιασιμένη.

Γιούργης —Κάθε ώρα, που χάνεται άσκοπα προπαρασκευάζει κι' ένα δυστύχημα για το μέλλον.

Ναπολέων —Ο χρόνος είναι ένα δόταμα, που θεραπεύει όλες τις άρρώστειες.

Φραγκλίνος

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

—Όπως έχει εξακριβωθεί από τους επιστήμονες, κανένα από τα άρπακτικά πουλιά δεν έχει το χάρισμα να κλαυδάν.

—Σε πολλούς άερολίθους, που έπεσαν στη γη, βρέθηκαν διαμάντια.

—62 δράμια άγνου γάλακτος παράγουν μία σύγγια περίπου βούτυρο.

—Το στόμα του ψύλλου είναι τοποθετημένο ακριβώς ανάμεσα απ' τα δυό μπροστινά του πόδια.

—Στον άγγλικό στρατό υπάρχουν εννέα τάγματα φουσανελλοφόρων. Είναι οι περίφημοι Σκωτς γρεναδιέροι. Η φουσανέλλα τους δεν διαφέρει από την 'Ελληνική παρά μονάχα κατά τον χρωματισμό.

—Τα θηλυκά βατράχια δεν έχουν φωνή, ούτε τα θηλυκά τζίτζικια. (Ο, εύτυχισμένα άρσενικά βατράχια και τζίτζικια! Είναι οι εύτυχέστεροι των συζύγων!)

—Στο Κουμπερλάντ της 'Αγγλίας ζούσε πρό λίγων ακόμη έτών ένα άντρώγιο, που είχε αποκτήσει 31 παιδιά.

—Το έμβλημα των σουηδικών «θαγκόν-ρεστωράν» είναι ένα μπαλόνι κι' ένα πηρούνι, διασταυρωμένα.

—Υπάρχουν στο Λονδίνο καταστήματα, τα οποία ένοικιάζουν κοστούμια με την ημέρα.

—Οι 'Αγγλοι υπερηφανεύονται ότι σ' όλους τους πολέμους των έγέρδισαν πάντοτε όνδοντα δυό μάνες σ' ή έκτα.

—Στις Φιλιππίνες νήσους δμολούνται τριάντα δυό διαφορετικές διάλεκτοι.

—Τα δάση της Κούβας καταλαμβάνουν έκτασι 13 εκατομμυρίων στρεμμάτων. Μερικά απ' αυτά είναι τόσο πυκνά, ώστε είναι αδύνατο να εισχωρήσει άνθρωπος.

—Όσα πουλιά που τρέφονται μινάγα με σπόρους έχουν σκληρότερο ράμφος.

—Από είκοσι οκάδες γλυκοπατάτες, μπορεί να παραχθεί ένα γαλόνι οινόπνευματος.

—Ο έλικος αριθμός των υπηρετών της βασιλικής οικογενείας της 'Αγγλίας άνέρχεται σ' ήλίους.

—Ο Βίσμαρκ τραλλιανόταν για τη σαμπάνια. Πολλές φορές, μάλιστα, την έπινε με το μπουκάλι, χωρίς ποτήρι!

—Οι 'Αγγλοι λένε ότι ή κοιωνική προέλευσις ενός ανθρώπου φαίνεται από τα νύχια του, το πούκαμσό του και τον τόνο της φωνής του.

—Στην Αυστραλία τρέφουν και πολλαπλασιάζουν τους καγκουρού για το δέρμα τους. Οι Ιθαγενείς,

μάλιστα, της Αυστραλίας τρώνε και το χρέας τους, το οποίο βρίσκουν εξαιρετικά νόστιμο.

—Οι Κινέζοι άριστοκράται συνηθίζουν ν' αψίνουν τα νύχια τους να μεγαλώνουν όσο το δυνατόν περισσότερο. Το ίδιο κάνουν κι' ή ώραιες δέσποινες του Σιάμι, ή οποίες για να προφυλάξουν τα νύχια τους από την καταστροφή, φορούν μακρυνές άσημένιες δαχτυλίδες.

—Ο άνθρωπος το πρωί, όταν σηκώνεται από το κρεβάτι του, είναι κατά ένα δάκτυλο ψηλότερος απ' ότι ήταν το βράδυ που πλάνιασε. Αυτό προέρχεται από το ότι, κατά την διάρκεια της αναπαύσεως, παρεμβάλλεται μεταξύ των οστών, στις άρθρώσεις, μία γαγγλιώδης ουσία, ή οποία είχε έκτοπιστεί την ημέρα, όταν τα οστά ένινοντο.

—Ο έγκέφαλος του ανθρώπου αποτελεί, κατά μέσον όρον, το ένα είκοστό όγκος του σώματος του σώματος.

—Στην 'Αγγλία, άλλοτε, ήταν υποχρεωτικό διά νόμου το Κοινοβούλιο, να θάβονται οι νεκροί με φανελλένια σάβανα και ρούχα. Κι' αυτό για να υποστηρίχτη ή διομηχανία των μαλλίνων ύφανμάτων.

—Ο Λουδοβίκος ο ΙΔ' ήταν ο πρώτος άνθρωπος που ήπιε καφέ στη Δυτική Εύρώπη.

—Σε πολλά μέρη της Γροιλανδίας οι Ιθαγενείς συνηθίζουν, όταν πεθάνει κανένα μικρό παιδί, να θάβουν μαζί του κι' ένα σκύλο ζωντανό, για να του χρησιμεύσει ως οδηγός στον άλλον κόσμο.

—Η γάτα είναι ευαίσθητος στη μυρουδιά άκνι κι' όταν κοιμάται. Αν της βάλετε κοντά κανένα φαγάκι, τα ρουθούνια της θ' αρχίσουν ν' άνοιγοκλείνουν κι' ή γάτα γρήγορα θα ξυπνήσει να το άρπάξει.

—Γάτα, ή οποία έχει κίτρινο χρώμα, ή περισσότερα από δυό χρώματα, κατά κανόνα είναι θηλυκή.

—Η λόγχη έφευρέθη το 1670 στη Μπαγιόν της Γαλλίας. Γι' αυτό, μάλιστα, και ονομάστηκε μπαγιονέτα.

—Πρώτοι χρησιμοποίησαν βαρετιά κανόνια σ' ναυμαχία, οι Έντοιοι κατά των Γενοδέων το 1377.

—Η έφευρέσις της τορπίλης αποδίδεται στο Δανήλ Βοδανελ.

—Τρία δευτερόλεπτα μόνον χρειάζονται για να μεταβιβάσθ ήνα τηλεγράφημα από την Εύρώπη στην 'Αμερική, για να διατρέξει, δηλαδή, τον Ατλαντικό Ωκεανό.

—Το γεράνι πετάει με ταχύτητα 150 μιλίων την ώρα.

—Το γεράνι πετάει με ταχύτητα 150 μιλίων την ώρα.

—Το γεράνι πετάει με ταχύτητα 150 μιλίων την ώρα.

—Το γεράνι πετάει με ταχύτητα 150 μιλίων την ώρα.

—Το γεράνι πετάει με ταχύτητα 150 μιλίων την ώρα.

—Το γεράνι πετάει με ταχύτητα 150 μιλίων την ώρα.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

..... Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ

Η καταπληκτική σταδιοδρομία του παιδιού ενός φτωχού εργάτου της Λυών. Τα βασανισμένα παιδικά χρόνια του Ιωσήφ Ζακάρ. Η πρώτη του εφεύρεση. Πώς την κατέστρεψαν οι εργάτες. Η μπόρρα της Επαναστάσεως. Η τραγωδία ενός πατέρα. Πώς η εφεύρεση του Ζακάρ αναστάτωσαν την ύφαντουργία. Ο αναβρασμός των εργατών. Όπου ο Ζακάρ κακοποιείται.

ΝΑΣ από τους μά- γλους εφευρέτες της ανθρωπότητας, των οποίων τα όνειρα περπατούν πάντα να προφέρουμε με ξεχωριστή σεβασμό, εινε ο Ιωσήφ Μαρία Ζακάρ (Joseph Marie Jacquard), ο εφευρέτης της πρώτης ύφαντικής μηχανής.

Ο Ζακάρ γεννήθηκε στη Λυών, το 1732. Ο πατέρας του ήταν φτωχός εργάτης σε κάποιο εργοστάσιο μεταξωτών και χρυσών κεντημάτων, έπειδή δε δεν μπορούσε να θάλει ούτε τον ίδιο τον έαυτο του, έδωσε τον Ιωσήφ από πολύ μικρό μαθητευόμενο σε κάποιο εργαστήριο μαχαιροποιίας.

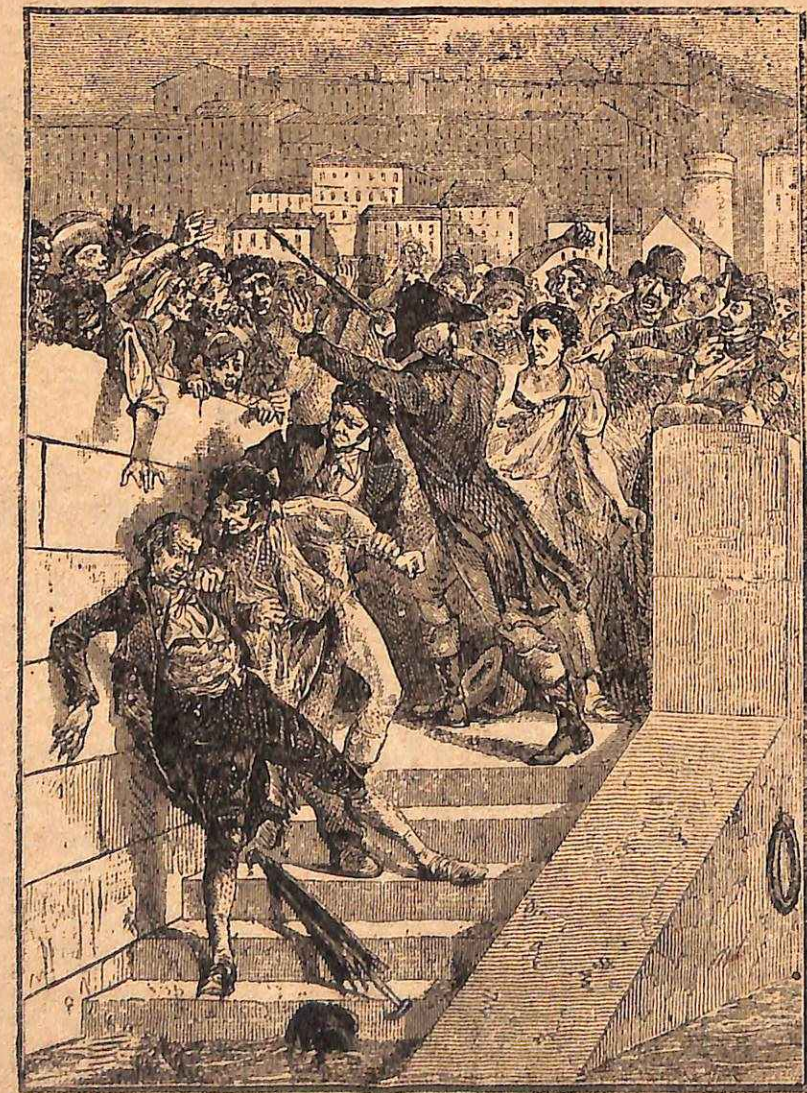
Επειδή όμως ο σκληρός προϊστάμενός του τον τιμωρούσε κάθε τόσο για ασημαντές αμαρτίες, κι επειδή το δδομαδιό του, δεν τούφτανε ούτε για το ψωμί του ακόμα, ο Ιωσήφ άναγκάστηκε να φύγει από εκεί, και να πάει να πιάσει δουλειά σε έναν βιβλιοδέτη.

Μα σε λίγο έφυγε κι από εκεί—σε κακό χάλι απ' την πείνα κι απ' το ξύλο—και πήγε πρώτα σε ένα ταχυκαρδίο, και κατόπιν σε ένα χυτήριο τυπογραφικών στοιχείων.

Στα τελευταία καταστάλαζε και πάλι σε ένα μαχαιροποιείο και στέριωνε και μέσα όριστικά για κάποιο καιρό. Στο μαχαιροποιείο αυτό ο νεαρός Ζακάρ, άρχισε να κινεί θάματα με το προσωπικό, μελετηρό κι εφευρετικό μυαλό του. Η πρώτη του μέλιστα εφεύρεση χρονολογείται από τότε.

Ο Ιωσήφ είχε προσέξει ότι ένα λεπιδι μαχαιροποιού έπρεπε πρώτα να περάσει από τα χέρια τριών-τεσσάρων εργατών, προτού επεξεργαστεί έτελως και προσαρμοστεί τελειωτικά στην ξύλινη ή την κοκκαλίνη λαβή του.

Αφού λοιπόν μελέτησε καλά τους διαφόρους αυτούς τρόπους της επεξεργασίας του λεπιδιού — φορμάρισμα, γυάλισμα, θάψιμο κλπ.—επινόησε ένα εξυπνότατο εργαλείο, το οποίο, μοναχό του, έκτελλε ταχύτατα όλες αυτές τις προκαταρκτικές μονοδρές και συντόμισε κατά το ήμισυ τον χρόνο που χρειαζόταν πριν για να κατασκευαστεί ένα μαχαίρι.

Η κακοποίηση του Ζακάρ από τους μαινομένους εργάτες.

Ο άρρενικός του όμως, πολύ φτωχός για να μπορούσε να καταβάλει τα έξοδα της κατασκευής ενός τέτοιου μηχανήματος, άρκεσθηκε να επενδύσει το μεγαλύτερο κληροδότη του, και φύλαξε στη συστάη της δουλειάς του το μοντέλλο του εργαλείου εκείνου. Το οποίο και καταστράφηκε σε λίγες μέρες από μαινομένους εργάτες που φοβήθηκαν μήπως με την εφεύρεση αυτή χάσουν τα μεγάλα ημερομισθιά τους, ενώ που η δουλειά θα γινόταν πια με μεγαλύτερη ταχύτητα και πιο τελειοποιημένη!

Όταν μεγάλωσε αρκετά ο Ζακάρ έχασε τη μητέρα του. Σε λίγον καιρό μάλιστα την ακολούθησε στον τάφο, απ' τη θλίψη του, κι ο βασανισμένος του πατέρα.

Όρφανός πια και κληρονόμος μιας ασήμαντης περιουσίας, ο Ιωσήφ παντρεύτηκε από έρωτα την κόρη ενός όπλοποιού της Λυών, κι άνοιξε δικό του ύφαντουργείο.

Σε λίγο μάλιστα απέκτησε κι ένα παιδί που ήταν η χαρά της ζωής του. Μα αν το μυαλό του ήταν οξύ και πολυμήχανος, δεν ήταν όμως πλασιμένος και για τις κατεργαρίες του έμπορίου. Γι' αυτό αναγκάστηκε σε λίγο να κλείσει το εργοστάσιό του, καταστραμμένος ολόκληρα οικονομικά και να γίνει θερμαστής σε ένα άδωστοάδικο της Βρεστίας, ενώ η χαρακτηριστική κι άφοσιωμένη σε αυτόν γυναίκα του μήπως εργάτρια σε ένα πιλοποιείο της Λυών, για να κερδίσει το ψωμί της.

Είμαστε πια στο 1793. Η δύσλη της Γαλλικής Επαναστάσεως σαρώνει καταστρεφτικά ολόκληρη τη Γαλλία, κι ο Ζακάρ ο οποίος ήταν φανατικός Πιρονδίνος, καταδιώκεται άσπ- λιστα.

λεχτα, συλλαμβάνεται, φυλακίζεται, καταδικάζεται σε θάνατο απ' το καθεσώς της τρομοκρατίας, και μόλις με χίλια δάσανα κατορθώνει να δραπέτευση.

Βρίσκει το μοναχογιό του καταταγμένο έθελοντή στο στρατό του Π'όνου, κατατάσσεται κι αυτός για να σωθεί απ' τη λαμψή του και για να βρίσκεται πάντα κοντά του, και πολεμάει σαν λιοντάρι τους κοινούς έχθρους της πατρίδος του.

Δοκίμασε όμως τότε και την τρομερή για ένα πατέρα συμφορά να δεχτεί σε κάποια μάχη στην αγκυλιά του το μοναχοπαιδί του αυτό, βαρύνει τραυματισμένο, και να το δει να ξεψυχά μπρος στα μάτια του, σπαραγμένο απ' τους πόνους, δίχως να μπορεί να του φανεί χρήσιμος σε τίποτε!

Άφανισμένος απ' τη θλίψη του πια, φεύγει απ' το στρατό, γυρίζει στην πατρίδα του Λυών, έλπει να σπεί του καμμένο, ξαναβρίσκει έπειτα από χίλια-δύο μαζύρια την αγαπημένη του γυναίκα, γερασμένη και παραβλημένη απ' τις στερήσεις κι απ' τους αλλεπάλληλους πικρούς καύμους της, και ξαναβρίσκει καινούργιο

εργοστάσιο ύφαντουργίας με τη συνδρομή μερικών παλιών του φίλων.

Τότε ακριβώς επενόησε και την ιπποτική ύφαντική μηχανή του, η οποία αναστάτωσε τελείως την ύφαντουργική, κι άλλαξε ριζικά τις παλιές μεθόδους της.

Ενώ, δηλαδή, προηγουμένως μπρος σε κάθε άρχλειό υπήρχαν ειδικοί εργάτες για να δένουν κόμπο στις κλωστές του στριμονιού, άναμιασε απ' τις όποιες περνούσε η σάιτα με το ύφάδι, ο Ζακάρ επινόησε ένα τελάρο, είδος χτανιού, με το οποίο γινόταν ταχύτατα, άσφαλίστρα και πολύ πιο κανονικά η έπιπνη και λεπτή αυτή δουλειά τόνων και τόνων εργατών.

Συγχρόνως δε επινόησε και μια καινούργια μηχανή, η οποία κατασκεύαζε δίχτυα άλιευστικά, πολύ τελειότερα, φηγνότερα και ταχύτερα από πριν, και η οποία θραυόσθηκε άμέσως απ' τον ένοδο ύπουργό των Έστωρικών της Γαλλίας, Καρνώ—έπι Μεγάλο Ναπολέοντος πια—με χρυσό μετάλλιο Τιμής, το 1802.

Κρατούσε πια στα χέρια του την τύχη και τον πλοίο το δαμόνιος Ζακάρ. Μα το τίμιο μυαλό του κι ο εύθε χαρακτήρας του δεν κύτταζαν να καρδοσκοπήσουν με τις εφευρέσεις αυτές. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν η τελειοποίησής τους, για το καλό της ανθρωπότητας.

Χάρη στις ένεργειες του νομάρχου της Λυών και στη χρηματική ένισχυση ενός πλουτίου συμπατριώτου του, ο Ζακάρ, πήγε στη Παρίσι, έγκαταστάθηκε στο περίφημο «Κονσερβατοριο Τεχνών και Επαγγελμάτων» έπι δύο χρόνια, και στο διάστημα αυτό άφιερώθηκε ολόψυχα στην τελειοποίησιν όλων των μέχρι τότε γνωστών ύφαντουργικών εργαλείων και μεθόδων.

Κι' έτσι τον βλέπουμε, πρώτα να τελειοποιή το περίφημο επίσης ύφαντουργικό τελάρο του μεγαλύτερου μηχανικού Βωκασόν, να επινόη άλλο καινούργιο μηχανήμα για τη σύγχρονο βφανση ενός υφάσματος από τις αντίθετες διεθύνσεις, και να κατασκευάζη μηχανή με τριπλή στημένη για την ύφανση βαμβακερών υφασμάτων.

Στα 1804 γύρισε πάλι στη Λυών, με τελειοποιημένα όλα τα μηχανήματά του. Συγχρόνως με αυτόν έφτασε κι ένα «Αυτοκρατορικό Διάταγμα», με το οποίο ο όρκος της Λυών έπεινε το προνόμιο να αγοράσει τις εφευρέσεις του Ζακάρ, δίνοντας του για άποζημίωση με ίσοβία σύνταξη 3.000 φράγκων κάθε χρόνο.

Ο δυστυχής Ζακάρ δεν παραπονέθηκε καθόλου, γιατί το πλήρωσαν τόσο φτηνά τα προϊόντα 15 έλλοκλήρων χρόνων κόπου, σκληρής διαπύλης και άμέτρητων στερήσεων. Μόνο ζήτησε—με αίτησι απ' εθείας προς τον Μεγάλο Ναπολέοντα—να του δίνουν και 50 φράγκα έπι πλέον, για κάθε εργαζόμενο στη Λυών τελά-

ρο της εφευρέσεώς του.

Κι' ο Ναπολέων, έγκρίνοντας πρόθυμα την αίτησι αυτή, έιπε στον έρμόδιο υπάλληλο, ο οποίος του την παρουσίασε:

—Να κι' ένας άνθρωπος, που παρ' όλο το δυνατό και τετράγωνο μυαλό του, εύχαριστείται με τόσο λίγα!...

Έφτασε όμως τότε μια μέρα, κατά την οποία ο Ζακάρ άρχισε να δοκιμάζει τις πιο μεγάλες πίκρες της ζωής του. Μόλις δηλαδή πωτομηχανή σαν σε λειτουργία ή μεγαλοφώνη του μηχανής, άμέσως παρατηρήθηκε παντού ένας επικίνδυνος εργατικός άναβρασμός. «Όλοι οι εργάτες τ'όδεσαν μαζί του με μίσος και με λύσσα, έχοντας την ιδέα πως τα καινούργια μηχανήματα θα τους καταδικάζαν σε άνεργια, και θα τους δούζαν στην πείνα και στην άθλιότητα».

Είπε απερίφραστα τα όσα τραβούσε ο δόστωρς εφευρέτης απ' το πλήθος των άγανακτισμένων εργατών κι' εργατριών: Τον έλεγαν προδότη, πουλημένο στους πλουσίους βιομηχάνους, έχθρο της εργατιάς και τον ακολουθούσαν σε τέτοιον σημείο, μόλις τον αντίκρυσαν κάπου, έσπε άρχισαν να μην κυκλοφορή καθόλου στους δρόμους της Λυών!...

Μια μέρα μάλιστα, κατά την οποία έρχε για κάποια έπείγουσα ύπόθεσιν να βολιέται κοντά στην πύλη Σαιν-Κλαίρ, έπεσε στα χέρια μιας διαδύλωσης μηχανών εργατών, οι οποίοι άφου τον σφύριζαν, τον γιούχισαν και τον κακοποίησαν σε άφαντα σημείο, τον έσυραν κατόπιν καταμειωμένο προς το ποτάμι για να τον ρίξουν στο νερό.

Και θα τον έπνιγαν άσφαλώς, αν δεν επενέβαινε η Άστυνομία, η οποία ύστερ' από υπεράνθρωπες προσπάθειες, κατορθώσε να τον άποσπεί, απ' τα χέρια τους.

Ο πατριωτισμός όμως του Ζακάρ, ο γλυκός του χαρακτήρας, και η άναμφισβήτητη άφιλοκέρδεια και αλασσύνη του, νίκησαν νιγά-νιγά όλες τις έχθρότητες απέναντί του. «Όλοι στο τέλος άναγνώρισαν—κι' οι ίδιοι οι εργάτες ακόμα—ότι η μεγαλοφώνη του εφευρέσεως έδωσαν καινούργια ζωή στη βιομηχανία της ύφαντουργίας, ότι η Λυών έγινε το μεγαλύτερο ύφαντουργικό κέντρο της Εσθίας, ότι ολόκληρος ο κόσμος άφελήθηκε τρώστικα, κι' ότι τα εργατικά ημερομίσθια άντι να χαμηλώσουν, έγιναν πιο σταθερά ακόμα, απ' την καταπληκτική έξάπλωσι παντού της εύκολης πια αυτής βιομηχανίας».

Κι' άντι της άνεργίας, παρουσιάστηκε παντού καταπληκτική ζήτηση χειρών, για τα πάμπολλα καινούργια εργοστάσια που ιδρύθηκαν έντωματά!...

Τιμημένος πια απ' όλους ο άσπρο-άλλης γεροντάκος, άποσύρθηκε στο Ουλέν—στα περίχωρα της Λυών—κι' έζησε εκεί μια ήσυχη και γαλήνια έπι τέλους ζωή, άνάμιασε στα λουλούδια του μικρού του κήπου, ως τις 7 Αυγούστου 1834, ήλιστα του θανάτου του, σε ηλικία 82 ετών.

Η Λυών τούττης άνδριάντα, κι' έλη η Γαλλία και γενικά όλος ο πολιτισμένος κόσμος έξακολουθεί να τιμά και σήμερα το μεγάλο αυτό εφευρέτη του.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΙΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥΣ... ΜΥΤΑΡΑΔΕΣ ;

(Τι άπαντούν η Άμερικανίδες)

Μπορεί ένας άνθρωπος με μεγάλη μύτη ν' αγαπηθώ ;

«Μια άσχημη μύτη δεν χαλάει ποτέ ένα όμορφο πρόσωπο», λέει μια γαλλική παροιμία. Άλλ' όταν η μύτη είναι άσχημη μεγάλη, χοντρή, προδοσιμειδής και συγχρόνως άσχημο και το πρόσωπο, μπορεί ο άτυχής άνθρωπος που έχει τέτοια γάλια να έμπνεύσει έρωτα στις γυναίκες ;

Τι φρονούν έπ' αυτό η άγνωστές μας ; «Ας υποθέσουμε. Έξαφνα, ότι ζούσε σήμερα ο περίφημος μυταράς Συρανός ντε Μπερζέρν. Ο ίππότης αυτός είχε, θέβαια, μύτη σεβάσιμη διαστάσεων, που του άσχήμιζε τρομερά το κανονικό σχετικό πρόσωπο, αλλά ήταν συγχρόνως γενναίος, εύγενής, ίπποτικός, εύφυής, άδρός στις κυρίες, υπερήφανος, αγαθός, τίμιος, άξιοπρεπής, φιλόανθρωπος, είχε, τέλος, άπειρα πνευματικά και ήθικά γαρίσματα. Τι φρονείτε, λοιπόν, θα μπορούσε ένας τέτοιος άνθρωπος ν' αγαπηθώ πιστά τρελλά, δυνατά ;...

Την έρώτησι άκριβώς αυτή η πέθαλε πρό καιρού ένας Άμερικανός δημοσιογράφος σε διάφορες γνωστές κυρίες και δεσποινίδες της Ν. Υόρκης.

Σε μια απ' αυτές, την κυρία Έθνα Χούπεν, της οποίας ο σύζυγος δεν διακρίνεται και τόσο για την ώρα του μύτη, έτέθη η έρώτησι ως έξης :

—Θα μπορούσατε, κυρία μου, ν' αγαπήσετε έναν άνθρωπο, που θάγε τη μύτη του Συρανό ;

Και η κυρία Χούπεν άπάντησε γελώντας :

—Να σας πω την αλήθεια... Θα τον αγαπούσα ! Γιατί όχι ; Άρκει η δυσμορφία του να έχει ως αντίσπασμα ανάλογα πνευματικά γαρίσματα... Έπειτα, να σας πω και κάτι άλλο ; Η γυναίκας αγαπούν κάποτε τους άνδρες ακριβώς επειδή έχουν μεγάλη μύτη. Αυτό το παρατήρησα πολλές φορές στους κύκλους της ανωτέρας κοινωνίας, στους όποιους συχνά ζω...

Υπάρχουν, άλλωστε, τόσα παραδείγματα άνδρών με μεγάλη μύτη, που η γυναίκα τους αγαπήσαν παραφόρως. Δεν θέλω να σας άναφέρω όνόματα... Έγώ, λοιπόν, την γνώμη ότι ένας...μυταράς μπορεί ν' αγαπηθώ από μια γυναίκα, έφόσον βέβαια έχει τα γαρίσματα του Συρανό».

Μια δεσποινίς, η μίς Μάτζ Λέσσινγκ, στην έρώτησι του Άμε-

ρικανού δημοσιογράφου άπάντησε με πεποίθισι :

—Βεβαίωτα, θα μπορούσα κάλλιστα ν' αγαπήσω έναν άντρα με μεγάλη μύτη ! Η φυσική όραιότης δεν είναι τίποτε. Είναι κάτι τι πρόσκαιρο και παροδικό. Η καρδιά είναι εκείνο που ποσειλνεί την άγάπη και την εκτίμησι. Ποτέ μου δεν έθαύμασα στη ζωή μου το φυσικό κάλλος μόνο του. Μόνο φαίνεται γυνικό και νεκρό, όταν το συνοδεύουν ώρατα φυσικά γαρίσματα. Έκείνο που θαυμάζω είναι η καρδιά, το αίσθημα, ο νοός. Η όμορφιά άς λείπει. Δεν μ' ενδιαφέρει κι' αν είναι άσχημος σαν γορίλλας, ο άνθρωπος που θα πέσει, όταν τα αίσθηματά του είναι ώρατα και εύγενή. ***

Ίδού, λοιπόν, ότι δύο Άμερικανίδες, μια άνύπαντη και μύπαντρημένη, έρχονται να παρη-

γορήσουν και να ενθαρρύνουν τους καμμένους τους μυταράδες.

Άλλά η μεγάλη μύτη έχει ακόμα έναν άλλον μεγάλο άπολογιστικό ποινητή της έποχής του, άποθανάτισαν τη...μύτη του με σαρκαστικά έπιγράμματα. Όταν αυτό δεν τον έμπόδισε ν' αγαπηθώ παράφορα από μια γυναίκα, έλιγώτερο θαυμαστή από την Βεατρίκη του, της οποίας την άριστοκρατική άδρότητα και το θεικό κάλλος, έτραγουδούσε στο άθνατο έργο του.

Ίδού, λοιπόν, ότι η μεγάλη μύτη είναι χαρακτηριστικό άνωτερότητας πνευματικής και καρδιάς. Έγαν, λοιπόν, δίχως η δυο Άμερικανίδες να έκφραστούν ένθουσιως ως γι' αυτή !...

«Ας μην άπελπίζονται, λοιπόν, οι μυταράδες !

Είπε ο Μέγας Ναπολέων, ο οποίος υπελόγιζε την αξία των στρατηγών του, των υπαλλήλων του, ακόμα και των άντιπάλων του, ανάλογα με το...μέγεθος της μύτης των ! Συχνά έλεγε στον γραμματέα του, τον βαρών Μενεβάλ : «Είμαι βέβαιος ότι ο Βοναδότης με τη γασκωνική του μύτη, μπορεί να διοικήσει λαμπρά την Σουηδία». Η «Δέν θα είναι έμπιστοσύνη στο στρατάρχη Μυράτ, αν δεν είναι πεποίθισι στον ένοχο της μύτης του». Η «Η κυρία Στά-ελ σιγά-σιγά θα υποδουλώσει φυγικά τον Μπενζαίνε Κοστάντ. Θά-τάν κάνει β.τι θέλει. Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει παρά μια σταλιά μύτη».

Είπε έξακριβωμένον, επίσης, οτι ο Μέγας Ναπολέων διώριζε πάντοτε σε ύψηλές θέσεις ανθρώπους με...επιδλητικές μύτες. Άντιθέτως σε όσους είχαν μικρή μύτη δυσπιστούσε πάντοτε. ***

Είπε έξακριβωμένον, επίσης, οτι ο Μέγας Ναπολέων, ο οποίος υπελόγιζε την αξία των στρατηγών του, των υπαλλήλων του, ακόμα και των άντιπάλων του, ανάλογα με το...μέγεθος της μύτης των ! Συχνά έλεγε στον γραμματέα του, τον βαρών Μενεβάλ : «Είμαι βέβαιος ότι ο Βοναδότης με τη γασκωνική του μύτη, μπορεί να διοικήσει λαμπρά την Σουηδία». Η «Δέν θα είναι έμπιστοσύνη στο στρατάρχη Μυράτ, αν δεν είναι πεποίθισι στον ένοχο της μύτης του». Η «Η κυρία Στά-ελ σιγά-σιγά θα υποδουλώσει φυγικά τον Μπενζαίνε Κοστάντ. Θά-τάν κάνει β.τι θέλει. Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει παρά μια σταλιά μύτη».

Είπε έξακριβωμένον, επίσης, οτι ο Μέγας Ναπολέων, ο οποίος υπελόγιζε την αξία των στρατηγών του, των υπαλλήλων του, ακόμα και των άντιπάλων του, ανάλογα με το...μέγεθος της μύτης των ! Συχνά έλεγε στον γραμματέα του, τον βαρών Μενεβάλ : «Είμαι βέβαιος ότι ο Βοναδότης με τη γασκωνική του μύτη, μπορεί να διοικήσει λαμπρά την Σουηδία». Η «Δέν θα είναι έμπιστοσύνη στο στρατάρχη Μυράτ, αν δεν είναι πεποίθισι στον ένοχο της μύτης του». Η «Η κυρία Στά-ελ σιγά-σιγά θα υποδουλώσει φυγικά τον Μπενζαίνε Κοστάντ. Θά-τάν κάνει β.τι θέλει. Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει παρά μια σταλιά μύτη».

Είπε έξακριβωμένον, επίσης, οτι ο Μέγας Ναπολέων, ο οποίος υπελόγιζε την αξία των στρατηγών του, των υπαλλήλων του, ακόμα και των άντιπάλων του, ανάλογα με το...μέγεθος της μύτης των ! Συχνά έλεγε στον γραμματέα του, τον βαρών Μενεβάλ : «Είμαι βέβαιος ότι ο Βοναδότης με τη γασκωνική του μύτη, μπορεί να διοικήσει λαμπρά την Σουηδία». Η «Δέν θα είναι έμπιστοσύνη στο στρατάρχη Μυράτ, αν δεν είναι πεποίθισι στον ένοχο της μύτης του». Η «Η κυρία Στά-ελ σιγά-σιγά θα υποδουλώσει φυγικά τον Μπενζαίνε Κοστάντ. Θά-τάν κάνει β.τι θέλει. Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει παρά μια σταλιά μύτη».

Σ' ΑΣ ξέρω, κύριε, μου είπε, ευχαριστήστε να με ακούσετε. Θα μάθετε την ιστορία μιας γυναίκας, που είδε τον άντρα της γ' αγαπή την ίδια την αδελφή της. Κι' ακούγοντάς με θα μπορέσετε να με παρηγορήσετε...

Έτσι μου μίλησε μία γυναίκα, που συνάντησα ένα βροχερό βράδυ σε μία έρημη γωνιά του Μπαζάρ—Γουόλ στο Καντίκιο. Με παρέσυρε, σχεδόν, διά της βίας, ως ένα μακαλάκι της—παράλλας κι' εκεί άρχισε να μου λέει τις περιπέτειές της, καίδυνοντας διαρκώς το μωρό της, που τσούγγιζε στην άγκυρά της.

Ήταν μία γυναίκα, που τη θυμόμουν άριστος, ηλικίας πάνω των 25 χρόνων. Τά μαύρα και βαθιά μάτια της ήταν υγρά από τα δάκρυα και συνεχώς λυγμοί διέκοπταν τα λόγια της. Φαινότανε σαν ένα νεαρό θύμα της σκληρότητας της Μοίρας. Δείχνοντάς μου το μωρό, που είχε αποκοιμηθεί μέσα στην άγκυρά της, μου είπε:

—Είμαι η μητέρα αυτού του παιδιού... Κι' είμαστε σήμερα πεταγμένοι στο δρόμο, εγώ κι' αυτό, από εκείνο το τέρας, τον άντρα μου. Ύστερα από όγδοι χρόνια, που ζήσαμε μαζί, με πέταξε έξω χωρίς να με λυπηθεί καθόλου, σαν μία υπηρέτρια, που τη διώχνουνε.

Αν κρατούσατε σημειώσεις δεινών θα σάς πω, θα μου κάνετε μεγάλη χάρη... Κι' ακόμα, σάς θεωρώ παρακαλώ, να βάλετε στην εφημερίδα σας την ιστορία μου για να γίνει παράδειγμα σε άλλες γυναίκες. Ίσως τότε την δυστυχία μου και φωνάξετε σ' όλον τον κόσμο το όνομα της άσπλαγξης αδελφής μου, που μου άρπαξε τον άντρα μου. Άκουστε: Πάνε από τότε όγδοι χρόνια... Ένα βράδυ περπατούσα στο Κουέ-Ντιλ-Τσαίρι. Ήμουν τότε ένα κορίτσι, που δεν ήξερα τίποτα από τη ζωή ή μάλλον μόλις είχα αρχίσει να μπαίνω στο μυστικό της... Αν δεν γελιόμουν ήταν Τρίτη. Περπατώντας έννοιωσα ξαφνικά ότι ένας νέος με παρακολούθουσε. Ήταν φάρος, και ποίπει να δηλολογήσει ότι μου έκανε εκείνο το βράδυ δλωσδιόλου ξεγυριστή εντύπωση. Τό βλάνια του ήταν γλυκό, το γαιμάγελό του υπογρεωτικό, οι τρόποι του λεπτοί και μπορούσαν να αιχμαλωτίσουν μια γυναίκα... Είχε σκοτεινιάσει πια κι' έσπευε να γυρίσω στο σπίτι μου. Ο νέος με σταμάτησε σε μία γωνιά του δρόμου και μου ζήτησε την άδεια να μου μιλήσει. Ένα προαίσθημα με παρακινούσε να τον απορρίψω. Ωστόσο μία δυνατή εσωτερική επιθυμία μ' έσπρωξε ν' ανοίξω κουδούνια μαζί του... Πας' όλα αυτά καταβρόχθα να ξεφορτώ από τα πρώτα ερωτικά του διαβήματα και γύρισε σπίτι μου συγκινημένη και ταρκαμένη. Μα, τάλια βράδυα δεν μπόρεσα να τον αποφύγω. Γνωριστήκαμε και σε λίγο εγώ και η αγαπημένη. Η αγάπη μου σ' αυτόν ήταν δυνατή, μεγάλη, απέραντη... Ένοιωθα τό κεφάλι μου να βολώνη, όταν δεν τον έβλεπα ένα βράδυ. Κι' αυτός μ' αγαπούσε με την ίδια τρέλλα. Μου τό

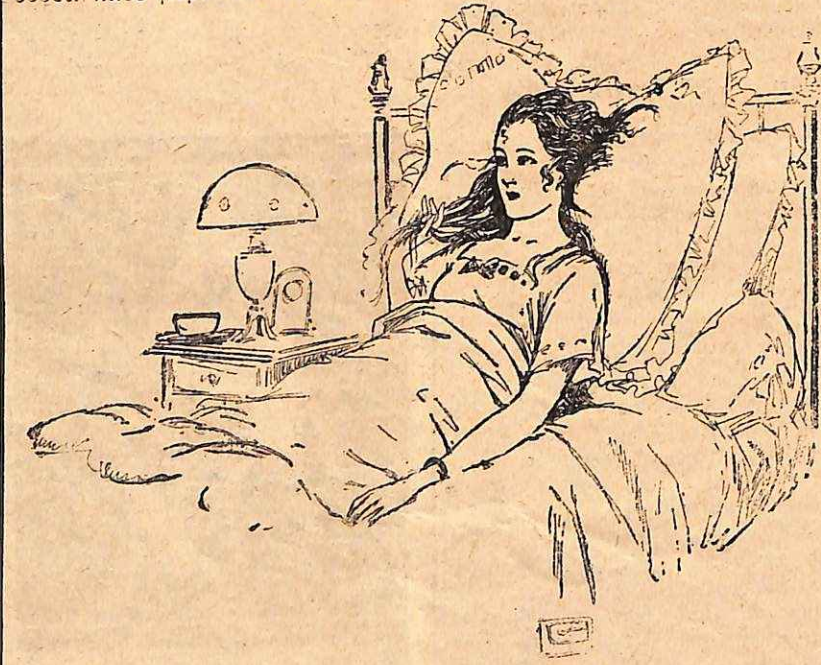
ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΣΣΑΤ ΜΑΧΜΟΥΤ

είχε δείξει πολλές φορές. Ή προθέσεις του ήταν άγιρες. Ήθελε να με παντρευτεί. Για μένα ήταν δεινός να γίνει γυναίκα του. Έπιτέλους, ο Σελίμ—αυτό ήταν τ' όνομά του—ζήτησε το χέρι μου από τον πατέρα μου. Αυτός, όμως, του άνοιξε, γιατί ο φίλος μου δεν είχε πάρει ακόμα το δίπλωμά του. Αυτός τότε αποφάσισε να με απαγάγει. Δεν ήξερα πού θα καταφεύγαμε, αλλά τον αγαπούσα πολύ και δέχτηκα να τον ακολουθήσω. Τέλος, μία νύχτα, μ' έκλεψε. Ο πατέρας μου, βλέποντας την έπιμνην του αγαπημένου μου, και για να αποφυγή το σκάνδαλο, συγκατατέθηκε στο γάμο μας κι' αφού παντρευτήκαμε, μας δέχτηκε στο σπίτι μας. Ήμουν εύτυχτες. Από τη χαρά μου τραγουδούσα κάθε μέρα σαν το πουλί στη

μικρή κόκκινη στομά και σωμα λυγρό. Μή νομίζετε πως τη ζήλευα. Έξ' άλλου εκείνον τον καιρό δεν μπορούσα να φαντασθώ πως θα γινόταν αντίζηλος μου. Άλλα, η ζωή έχει και στρόφους δυσάρεστους. Τα δυο τελευταία χρόνια, η στάσις του Σελίμ και της Ρέγια μου φάνηκε κάπως αλλόκοτη. Τα γαλάζια μάτια της αδελφής μου ξπαίρναν μία φοβισμένη έκφραση όσκις μ' αντίκρυζε. Καθώς με φώναζε «Αλμπα»! (μεγάλη μου αδελφή) τα γόκκινα χείλη της Ρέγια έτρεμαν. Ριθίζονταν σε σκέψεις για να εξηγήσω το μυστήριο, χωρίς να κατορθώνω να συμπεράνω τίποτα. Άλλα όλα τα πράγματα, έδω κάτω, έχουν ένα τέλος. Πέρασαν ακριβώς έπτα μήνες

Η αδελφή μου ήταν μόνη επάνω στο κρεβάτι μου.

κλουδί του... Μου φαινόταν πως όλοι οι πόθοι μου είχαν πραγματοποιηθεί πια, ότι τίποτα δεν έμενε για να συμπληρωθεί η εύτυχία μου.

Είχα και μίαν άλλη αδελφή, που την έποχθη του γάμου μας, θα ήταν δεκατριών ετών, και πήγαινε στο παρθενγωγείο του Καντίκιο. Ο άντρας μου, ο Σελίμ, την αγαπούσε σαν πατέρα κι' επέβλεπε τις σπουδές της. Έδειχνε όλο το σεβασμό, τον δρεϊνόμενο προς την κουνιάδα του. Μα με τον καιρό τα πράγματα άλλαξαν και θά ιδίθη πως:

Η Ρέγια, η αδελφή μου, μεγάλωνε με τον καιρό κι' αποκτούσε σεβεινής της γυναικότητας της. Όσο πήγαινε και γινόταν—πρέπει να το δηλολογήσω—πιο όμορφη. Είχε μεγάλα γαλάζια μάτια,

από τότε. Ένα βράδυ επέστρεφα, κάπως άργά, στο σπίτι. Η κάμαρά μας έδωλε στο δρόμο. Ένας διαβάτης, αν τέντωνε τ' αυτί του, θακούγε τι λέγαμε εγώ κι' ο άντρας μου, μέσα.

Μόλις μπήκα στην πόρτα, λυγμοί μ' έκαναν να σταματήσω. Η αδελφή μου έκλαιγε. Αφογκράστηκα. Ψιθύριζαν κάτι μέσα. Η φωνή του Σελίμ ακουγόταν κάθε τόσο.

Βγήκα έξω, πλησίασα το παράθυρο κι' άκουσα. Ούτε κεραυνός αν έπεφτε πάνω μου, δεν θά μ' έκανε να νιώσω εκείνο που έννοιωσα όταν άκουσα την αδελφή μου να λέει:

—Σελίμ-μπέη, με κατέστρεψες! Πώς θα μπορώ πια ν' αντίκριζω κατά πρόσωπο την αδελφή μου; Έτσι, λοιπόν!... Ο άντρας μου

με άπατοσε με την αδελφή μου! Ήταν ολοφάνερο...

Τότε κι' εγώ μ' έβγαψα, έξαφνα, μέσα στην κάμαρη για να τους αποκαλύψω. Μα αυτός αρνήθηκεν τα πάντα και μ' έβγαψα κουνισμό ισχυρίστηκαν πως γελιόμουν, πως η αδελφή μου δεν είχε κλάψει, ούτε είχε ειπεί τα λόγια εκείνα, που άκουσα.

Για να έχω την καρδιά μου καθαρή έπρεπε να τους παραμονέψω και να τους συλλάβω επ' αυτοφώρω.

Προφασίστηκα, λοιπόν, ότι τα έχασα όλα, ότι ίσως τους παρεξήγησα κι' ότι θά πήγαινα να επισκεφθώ μία στενή μας συγγενή, άρρωστη, που έμενε στο Πάνδερμα και ότι θά εγκατέλειπα το Καντίκιο. Είχα το θάρρος—ω, τι δυνήν θάρρος!—ν' αφήσω τον άντρα μου με την αδελφή μου στο σπίτι και να φύγω με τον πατέρα μου. Μετά μία δομάδα, γεμάτη άνεπισητή αγωνία, εξέφρασα στον πατέρα μου την επιθυμία να ξαναγυρίσω στην Κωνσταντινούπολη, παρακαλώντας τον συγχρόνως να μείνει αυτός κοντά στην άρρωστη, στο Πάνδερμα.

Γύρισα, λοιπόν, ξαφνικά ένα βράδυ στο Καντίκιο, μαζί με το παιδί, που βλέπετε τώρα αποκοιμισμένο στην άγκυρά μου. Ένα τρομερό προαίσθημα με τυραννούσε. Έβλεπα τη δυστυχία έτοιμη να με γυπτήση... Μα έπρεπε ν' αποτινάξω αυτόν τον εφιάλτη.

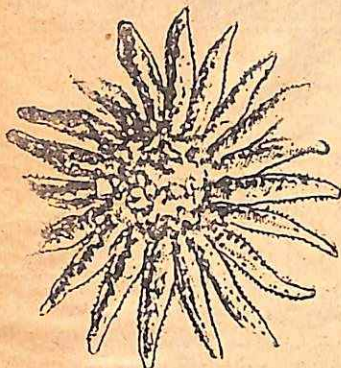
Έφτασα, τέλος, μπρος στην πόρτα του σπιτιού μου και την άνοιξα με τό κλειδί, που είχα μαζί μου... Έτρεμα... Στο πρώτο πάτωμα η πόρτα της κρεβατοκαμαράς μου ήταν μισάνοιχτη. Μ' ένα πήδημα βρέθηκα μέσα. Η αδελφή μου ήταν μόνη απάνω στο κρεβάτι μου. Δίπλα της βρισκόταν μία κούνια μ' ένα νεογέννητο παιδί, δεν καρπό των ερωτικών σχέσεων της με τον άντρα μου... Τι μπορούσα να κάμω; Έπεσα σε μία καρέλα κι' έμπηξα τα κλάμματα. Αποθύμησα... Η αδελφή μου ήταν πολύ αδύνατη ακόμα, για να με συνδράμει. Έμπαθα αργότερα ότι είχε γεννήσει το πρώτο της ιδίος άναγής περισσότερο από έμένα και προκειμένου να την καταστρέψω προτίμησε να την παντρευτεί κατά την απουσία μου και να νομιμοποιήσει το παιδί.

Δέν μπορούσα πια να είμαι η γυναίκα ενός διγάμου κι' ακόμα περισσότερο, αφού η αντίζηλος μου ήταν η αδελφή μου. Ήμουν μία γυναίκα άπατημένη και δεν ήξερα παρά μονάχα αυτό. Ο άντρας μου, που ήλθε λίγο αργότερα, δέχτηκε να τον εγκαταλείψω. Επ' ουδέν, άλλωστε, αυτόν τό γιορτιό. Η αδελφή μου δεν έλεγε λέξη. Τό ίδιο επιθυμούσε κι' αυτή, αν και δεν εξέφραζε τις σκέψεις της. Ο άντρας μου δε χρειάστηκε και πολλά παρακάλια για ν' απογράψει το διαζύγιο. Τό πήρα μαζί μου κι' εγκατέλειψα τη συγγενική μου έστια με τό παιδί μου στα χέρια και τό θάνατο στην ψυχή. Είχα αφήσει τον

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Γιατί ή σιδηροδρομικές γραμμές έχουν τό πλάτος των Ρωμαϊκών άρμάτων. Πώς τά άρματα εξέλιχθησαν σε... κάρρα! Τό περιεργότερο και ταχύτερο φάρι. Πώς τρώει και πως κολυμπάει. Ένα τεράστιο δέντρο. Όπου μπορούν να καταφύγουν κάτω απ' τη σκιά τους δέκα χιλιάδες άτομα, κ.τ.λ.

Τό φάρι-άστρο.

Η σιδηροδρομικές γραμμές της Αγγλίας, της Αμερικής και της Ρωσίας έχουν τόσο πλάτος όσο είχανε στην αρχαιότητα τά άρματα που χρησιμοποιούσαν οι Ρωμαίοι, στις περιφημες άρματοδρομίες τους και στην ιδιωτική τους ζωή, δηλαδή ένα μέτρο και σαράντα ένατοστό. Η τέσσερα άγγλικά πόδια και 8 1/2 ίντσες.

Άκουστε τώρα να μάθετε γιατί συμβαίνει αυτό. Μετά την έντελλή διάλυσι της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, τά άρματα έξαφανίστηκαν απ' όλη την άλλη Εύρώπη εκτός της Αγγλίας. Έκεί εξακολουθούσαν να χρησιμοποιούνται καθ' όλο τό διάστημα τό Μεσαίωνα.

Επί πολλούς αιώνας, μάλιστα, οι Αγγλοι είχαν εις κοινήν χρησιν άρματα τό ίδιου σχήματος με τά ρωμαϊκά. Έπειτα, όμως, έπειδή τά χρειάζονταν στα γαιανθρακωρυχεία για να κουβαλούνε τό κάρβουνο, αναγκάστηκαν να τά μετασχηματίσουν σε κάρρα, διατηρώντας πάντα τις παλιές τους αναλογίες στο σχήμα τους.

Τά κάρρα αυτά χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά για την μεταφορά γαιανθρακίων τό 1630, στο μεγάλο και περίφημο όρυγείο τού Νιουκαστλ. Για να μπορούν, μάλιστα, να φορτώνουν όσο τό δυνατόν μεγαλύτερο βάρος σ' αυτά και να κυλούν εύκολότερα, οι διευθυνταί τού γαιανθρακωρυχείου κατασκεύασαν ένα ξύλινο ράγες, επάνω στις όποιες κυλούσαν τά κάρρα και μετέφεραν τό κάρβουνο από τό όρυγείο ως τις αποβάθρες τού Νιουκαστλ.

Η ξύλινες, λοιπόν, αυτές γραμμές είχανε τό ίδιο ακριβώς πλάτος των τροχών των κάρρων, δηλαδή τό ίδιο πλάτος με τά άρματα Ρωμαϊκά άρματα. Όταν δέ, στις αρχές τού περασμένου αιώνα, οι σιδηροδρομικοί άρχισαν να χρησιμοποιούν τα κάρρα, έπρεπε να έλθουν οι άρματα τού ίδιου σχήματος με τά κάρρα, διατηρώντας πάντα τις παλιές τους αναλογίες στο σχήμα τους.

Τά κάρρα αυτά χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά για την μεταφορά γαιανθρακίων τό 1630, στο μεγάλο και περίφημο όρυγείο τού Νιουκαστλ. Για να μπορούν, μάλιστα, να φορτώνουν όσο τό δυνατόν μεγαλύτερο βάρος σ' αυτά και να κυλούν εύκολότερα, οι διευθυνταί τού γαιανθρακωρυχείου κατασκεύασαν ένα ξύλινο ράγες, επάνω στις όποιες κυλούσαν τά κάρρα και μετέφεραν τό κάρβουνο από τό όρυγείο ως τις αποβάθρες τού Νιουκαστλ.

Η ξύλινες, λοιπόν, αυτές γραμμές είχανε τό ίδιο ακριβώς πλάτος των τροχών των κάρρων, δηλαδή τό ίδιο πλάτος με τά άρματα Ρωμαϊκά άρματα. Όταν δέ, στις αρχές τού περασμένου αιώνα, οι σιδηροδρομικοί άρχισαν να χρησιμοποιούν τα κάρρα, έπρεπε να έλθουν οι άρματα τού ίδιου σχήματος με τά κάρρα, διατηρώντας πάντα τις παλιές τους αναλογίες στο σχήμα τους.

Τά κάρρα αυτά χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά για την μεταφορά γαιανθρακίων τό 1630, στο μεγάλο και περίφημο όρυγείο τού Νιουκαστλ. Για να μπορούν, μάλιστα, να φορτώνουν όσο τό δυνατόν μεγαλύτερο βάρος σ' αυτά και να κυλούν εύκολότερα, οι διευθυνταί τού γαιανθρακωρυχείου κατασκεύασαν ένα ξύλινο ράγες, επάνω στις όποιες κυλούσαν τά κάρρα και μετέφεραν τό κάρβουνο από τό όρυγείο ως τις αποβάθρες τού Νιουκαστλ.

Η ξύλινες, λοιπόν, αυτές γραμμές είχανε τό ίδιο ακριβώς πλάτος των τροχών των κάρρων, δηλαδή τό ίδιο πλάτος με τά άρματα Ρωμαϊκά άρματα. Όταν δέ, στις αρχές τού περασμένου αιώνα, οι σιδηροδρομικοί άρχισαν να χρησιμοποιούν τα κάρρα, έπρεπε να έλθουν οι άρματα τού ίδιου σχήματος με τά κάρρα, διατηρώντας πάντα τις παλιές τους αναλογίες στο σχήμα τους.

Τά κάρρα αυτά χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά για την μεταφορά γαιανθρακίων τό 1630, στο μεγάλο και περίφημο όρυγείο τού Νιουκαστλ. Για να μπορούν, μάλιστα, να φορτώνουν όσο τό δυνατόν μεγαλύτερο βάρος σ' αυτά και να κυλούν εύκολότερα, οι διευθυνταί τού γαιανθρακωρυχείου κατασκεύασαν ένα ξύλινο ράγες, επάνω στις όποιες κυλούσαν τά κάρρα και μετέφεραν τό κάρβουνο από τό όρυγείο ως τις αποβάθρες τού Νιουκαστλ.

Η ξύλινες, λοιπόν, αυτές γραμμές είχανε τό ίδιο ακριβώς πλάτος των τροχών των κάρρων, δηλαδή τό ίδιο πλάτος με τά άρματα Ρωμαϊκά άρματα. Όταν δέ, στις αρχές τού περασμένου αιώνα, οι σιδηροδρομικοί άρχισαν να χρησιμοποιούν τα κάρρα, έπρεπε να έλθουν οι άρματα τού ίδιου σχήματος με τά κάρρα, διατηρώντας πάντα τις παλιές τους αναλογίες στο σχήμα τους.

Μόλις, λοιπόν, άρχίσει ένα φάρι με τά δόντια των γλωσσών του τό φέρνει κοντά στα στόματά του. Αμέσως έπειτα και ή δεκαεννιά γλώσσες μαζεύονται πάνω από τά στόματα και συμπιέζουν τό κορμί τού δυστυχισμένου φαριού πού λύνει έτσι και τά όγρά του τά ρουφάνε τά άμέτρητα εκείνα στόματα. Όταν δέ τελειώσει τό ρούφηγμα, ή δεκαεννιά γλώσσες άνοίγουν και άφίγουν τον σκελετό τού θύματος να πάη στον βυθό της θαλάσσης.

Ας σημειωθεί ακόμη ότι ή δεκαεννιά γλώσσες του, πού τό κάνουν να μοιάζει με άστρο, δεν τού νοσημιούνται μόνο για να πιάνουν θύματα. Τις μεταχειρίζεται, επίσης, ως πτέρυγες για να κολυμπάει. Χάσεις σ' αυτές κολυμπάει με καταπληκτική ταχύτητα, γονιμώτερα από κάθε άλλο φάρι των θαλάσσιων.

Είνε γνωστόν ότι στον βυθό της θαλάσσης ζουν πάμπολλα φάρια, άγνωστα μέχρι σήμερα στους ζωολόγους και τους ιθυολόγους, τά περισσότερα μάλιστα απ'τά όποια ένουν σήμα πολύ παρόξενο. Άλλά τό πύ παράξενο από όλα είναι τό «Ψάρι Άστρο», πού ανακαλύφθηκε μερικώς Αμερικανοί ιθυολόγοι στον βυθό των άκτών των Ηνωμένων Πολιτειών.

Τό σώμα τού φαριού αυτού είναι πεπλατυσμένο, όπως περίπου της γνωστής «γλώσσα», πού βρίσκεται στις Έλληνικές θάλασσες. Δέν είναι, όμως, στενόμακρο όπως αυτή, αλλά έχει σχήμα άστρου. Έχει δεκαεννιά γωνίες, κάθε μία από τις όποιες, όπως μπορούν να ιδούνε οι άναγνώστες μας στην εικόνα του πού δημοσιεύουμε, είναι εφωδιασμένο με πολυάριθμα φιλά δοντάκια. Τά δοντάκια αυτά χρησιμεύουν στο «Ψάρι-άστρο» για να πιάνη τά άλλα μικρότερα φάρια, τά όποια τρώει και συντηρείται.

Θά ρωτήσετε, τώρα, πως τά καταφέρνει και τά τρώει, αφού, καθώς φαίνεται στην εικόνα, δέν έχει στόμα; Αντί στόματος, όμως, έχει στο κέντρο του πολυάριθμες τρύπες, με τις όποιες τρώει περίφημα.

Θά ρωτήσετε, τώρα, πως τά καταφέρνει και τά τρώει, αφού, καθώς φαίνεται στην εικόνα, δέν έχει στόμα; Αντί στόματος, όμως, έχει στο κέντρο του πολυάριθμες τρύπες, με τις όποιες τρώει περίφημα.

Θά ρωτήσετε, τώρα, πως τά καταφέρνει και τά τρώει, αφού, καθώς φαίνεται στην εικόνα, δέν έχει στόμα; Αντί στόματος, όμως, έχει στο κέντρο του πολυάριθμες τρύπες, με τις όποιες τρώει περίφημα.

Θά ρωτήσετε, τώρα, πως τά καταφέρνει και τά τρώει, αφού, καθώς φαίνεται στην εικόνα, δέν έχει στόμα; Αντί στόματος, όμως, έχει στο κέντρο του πολυάριθμες τρύπες, με τις όποιες τρώει περίφημα.

Θά ρωτήσετε, τώρα, πως τά καταφέρνει και τά τρώει, αφού, καθώς φαίνεται στην εικόνα, δέν έχει στόμα; Αντί στόματος, όμως, έχει στο κέντρο του πολυάριθμες τρύπες, με τις όποιες τρώει περίφημα.

Θά ρωτήσετε, τώρα, πως τά καταφέρνει και τά τρώει, αφού, καθώς φαίνεται στην εικόνα, δέν έχει στόμα; Αντί στόματος, όμως, έχει στο κέντρο του πολυάριθμες τρύπες, με τις όποιες τρώει περίφημα.

Θά ρωτήσετε, τώρα, πως τά καταφέρνει και τά τρώει, αφού, καθώς φαίνεται στην εικόνα, δέν έχει στόμα; Αντί στόματος, όμως, έχει στο κέντρο του πολυάριθμες τρύπες, με τις όποιες τρώει περίφημα.

στην ύψηλίστη, δέν φτάνει τό ρεχόρ αυτό. Για να σχηματίση κανείς μία σαφή, όπωσδήποτε, ιδέα, άρκει να αναφέρουμε ότι, κάτω από τον έσκιό τού δένδρου αυτό έμπορούν να καταφύγουν άνέτως δέκα χιλιάδες άτομα.

Στά παλιά χρόνια, πριν ανακαλυφθεί ή Αμερική από τον Κολόμβο, τό δένδρο αυτό, φαίνεται, ότι έγρησέμευε ως έδρα των βασιλιάδων μιας μεγάλης φυλής ιθαγενών, οι όποιοι μαζεύανε τους όπληκούς των κάτω από την άφθονη σκιά του κι' έκει άπένεμαν δικαιοσύνη. Αυτό τό συμπεραίνουν οι Αμερικανοί άρχαιολόγοι από διάφορα ιερογλυφικά σημεία, πού βρίσκονται χαραγμένα στον φλοιό τού κορμού του.

Τά σημεία αυτά, τά όποια μεταφρασθήκανε από τους Αμερικανούς άρχαιολόγους, είναι διάφορες βασιλικές αποφάσεις, για κηρύξεις πολέμου μ' άλλες φυλές και για παραδειγματικές τιμωρίες ύψηλών τους.

Πολλά από τά σημεία αυτά είναι χαραγμένα πολύ ψηλά στο κεντρικό κλαρί τού τεράστιου δένδρου.

Τό περίεργο και στενόμακρο πράγμα πού βλέπετε δίπλα στο δένδρο, για τό όποιο γράφουμε παραπάνω, δέν είναι καμπαναριό, ούτε και όργανοζύστης, αλλά μία έπιτύμβιος στήλη, ή πύδ ψηλή, άσπασ, της όψηλίστης. Έχει ύψος έξι ή επτά μέτρων και δόσκαται στο άνω κίον νεκροτάφειο τού Χόρντλ Χάντς, ενός ποικαστού της Καλιφόρνιας, στις Ίνδλες.

Η στήλη αυτή είναι τό μνημείο τού Αγγλου άριστοκράτου Άντον Πέτερσον, ό όποιος ένοσημάσε επί πολλά χρόνια πρόεδρος τού Ανωτάτου Δικαστηρίου της Καλιφόρνιας. Ο δικαστής αυτός ήταν τόσο άγαθός και τόσο δίκαιος, ώσσε τον αγαπούσαν όλοι γενικώς οι κάτοικοι της Καλιφόρνιας. Άγγλοι και Ίνδοι και τον είχανε έπαινούσανε «ό σύγχρονος Σολομών».

Όταν πέθανε, κατά τό τέλος τού περασμένου αιώνα, οι Αγγλοι και οι Ίνδοι αποφάσισαν να διατινίσουν τον σεβασμό τους προς την μνήμη του. Άρσεν δεν μπορούσαν να γτίσουν προς τιμή του τό μεγαλύτερο και τό πύδ όγκο δέν μνημείο τού κόσμου, σκεφθήκανε να τού κάνουν τό πύδ ψηλό τοξόστατον. Και πάνω από τον άψοφο τού θύσανε την έπιτύμβιο πλάκα πού βλέπετε στην εικόνα μας και πού έχει ύψος τόσοι μέτρων, όσων χρόνων ήτανε ο Πέτερσον, όταν πέθανε, δηλαδή έξι ή επτά.

Όταν πέθανε, κατά τό τέλος τού περασμένου αιώνα, οι Αγγλοι και οι Ίνδοι αποφάσισαν να διατινίσουν τον σεβασμό τους προς την μνήμη του. Άρσεν δεν μπορούσαν να γτίσουν προς τιμή του τό μεγαλύτερο και τό πύδ όγκο δέν μνημείο τού κόσμου, σκεφθήκανε να τού κάνουν τό πύδ ψηλό τοξόστατον. Και πάνω από τον άψοφο τού θύσανε την έπιτύμβιο πλάκα πού βλέπετε στην εικόνα μας και πού έχει ύψος τόσοι μέτρων, όσων χρόνων ήτανε ο Πέτερσον, όταν πέθανε, δηλαδή έξι ή επτά.

Όταν πέθανε, κατά τό τέλος τού περασμένου αιώνα, οι Αγγλοι και οι Ίνδοι αποφάσισαν να διατινίσουν τον σεβασμό τους προς την μνήμη του. Άρσεν δεν μπορούσαν να γτίσουν προς τιμή του τό μεγαλύτερο και τό πύδ όγκο δέν μνημείο τού κόσμου, σκεφθήκανε να τού κάνουν τό πύδ ψηλό τοξόστατον. Και πάνω από τον άψοφο τού θύσανε την έπιτύμβιο πλάκα πού βλέπετε στην εικόνα μας και πού έχει ύψος τόσοι μέτρων, όσων χρόνων ήτανε ο Πέτερσον, όταν πέθανε, δηλαδή έξι ή επτά.

Όταν πέθανε, κατά τό τέλος τού περασμένου αιώνα, οι Αγγλοι και οι Ίνδοι αποφάσισαν να διατινίσουν τον σεβασμό τους προς την μνήμη του. Άρσεν δεν μπορούσαν να γτίσουν προς τιμή του τό μεγαλύτερο και τό πύδ όγκο δέν μνημείο τού κόσμου, σκεφθήκανε να τού κάνουν τό πύδ ψηλό τοξόστατον. Και πάνω από τον άψοφο τού θύσανε την έπιτύμβιο πλάκα πού βλέπετε στην εικόνα μας και πού έχει ύψος τόσοι μέτρων, όσων χρόνων ήτανε ο Πέτερσον, όταν πέθανε, δηλαδή έξι ή επτά.

Όταν πέθανε, κατά τό τέλος τού περασμένου αιώνα, οι Αγγλοι και οι Ίνδοι αποφάσισαν να διατινίσουν τον σεβασμό τους προς την μνήμη του. Άρσεν δεν μπορούσαν να γτίσουν προς τιμή του τό μεγαλύτερο και τό πύδ όγκο δέν μνημείο τού κόσμου, σκεφθήκανε να τού κάνουν τό πύδ ψηλό τοξόστατον. Και πάνω από τον άψοφο τού θύσανε την έπιτύμβιο πλάκα πού βλέπετε στην εικόνα μας και πού έχει ύψος τόσοι μέτρων, όσων χρόνων ήτανε ο Πέτερσον, όταν πέθανε, δηλαδή έξι ή επτά.

Τό όγκωδέστερο δέντρο τού κόσμου και τό μνημείο τού Αγγλου άριστοκράτου Πέτερσον.

ΤΑ ΤΑΒΕΙΝΑ ΠΑΘΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΙΑΚΟΥΜΕΝΟΥ

Ο ΣΑΙΝΤ - ΜΠΕΒ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Ένας μεγάλος κριτικός κακός, μεθόδης, έμπαθης. Πώς πλήρωσε τις ευεργεσίες του Βίκτωρος Ουγκώ. Ο έρωσ του με τη σύζυγο του ποιητού. Τι άποκαλύπτει ο ιδιαίτερος γραμματέας του Σαίντ Μπέβ. Η αφάνταστη φιλαργυρία του. Το μίσος του προς τους νέους. Ένα σκάνδαλο εις βάρος του κριτικού, κτλ. κτλ.

κακώς την υπηρέτρια.

—Νά πής του κυρίου σου, της φώναζε θυμωμένος, ότι είναι καιρός πια ν' αγοράσει λίγο χαρτί και μελάνι!... Ο Σαίντ-Μπέβ δεν προσεβλήθη από την απάντησή αυτή. Μά κατέστρωσε άμέσως ένα σχέδιο εκδιμήσεως. Καί όταν, την παραμονή της εκδόσεως του νέου τεύχους του περιοδικού, η διευθύνσις, βλέποντας πως ο Σαίντ-Μπέβ άργούσε να στείλη το τακτικό του άρθρο, έστειλε ένα 'πάλι-ληλο στο σπίτι του να μάθη τι συμβαίνει, ο μεγάλος κριτικός απάντησε άτάραχα:

—Δέν έγραφα άρθρο αυτή τη βδομάδα, επειδή δέν είχα χαρτί! Και άν δέν μου στείλετε χαρτί και μελάνι, δέν πρόκειται να γράψω άρθρο ούτε την έρχομένη βδομάδα!

Η διεύθυνσις του περιοδικού έβλεπε τότε μπροστά τή δύστροπη διαχειριστή, ο οποίος διαβολόσπειλε έκ άδύους καρδιάς τόν Σαίντ-Μπέβ. Ένας μικρός τού γραφείου έτρεξε να πάη τού συγγραφέως χαρτί και μελάνι. Έπειδή όμως ο κριτικός έγραψε πολλά άργα, τόν περιοδικό βγήκε καίνη τη βδομάδα με καθυστέρηση τριών ή μερών.

Ο Σαίντ-Μπέβ δέν έτρωγε ποτέ έξω γιά λόγους οικονομίας. Τού μαγειρεύε η υπηρέτριά του, η οποία συγχρόνως δέν έπλενε,

τόν μπάλωνα και τόν έκανε όλα τά θελήματα... άντι έλαχίστης άμοιβής. Έίως νά διερωτηθούν τώρα μερικά περίεργα άναγνωσταί μας πως ο φιλάργυρος αυτός άποφάσισε νά πάρη κοντά του ένα ειδικό γραμματέα. Άς μή άνησυχούσιν όμως οι άναγνώσται με: ο Νικολαντό έργαζότανε δωρεάν, γιά νά έχη μονάχα τήν τιμή πως εινε γραμματέας τού διασημού κριτικού.

Όπως συμβαίνει με όλους τούς φιλαργύρους, έτσι και ο Σαίντ-Μπέβ είχε μια άδυναμία, πού έννοιας νά την ικανοποιήσει με τήν υπηρέτριά του κι' έπαιρνε γραφική βίλη από τήν περιοδική, στα ύποστα συνοργαζόταν. Κάποτε μάλιστα, ο διαχειριστής ενός περιοδικού έδιωξε κακήν

Ο Σαίντ-Μπέβ.

Κάποτε, όμως, συνέβη ένα περιστατικό, πού λίγο έλειψε νά κάνει τόν Σαίντ-Μπέβ νά χάση τή δημοτικότητα του. Ένας νέος ποιητής, Ρενώ ντ' Ανζιβιέ όνόματι, είχε εκδώσει τήν πρώτη του ποιητική συλλογή. Ο κριτικός έμαθε πως ο ποιητής αυτός είχε μια ώριμοτάτη άδελφή και ζήτησε νά τόν γνωρίση από κοντά. Ο ντ' Ανζιβιέ, χωρίς νά υποπτευθή τούς πραγματικούς σκοπούς τού έρωτοπαθούς κριτικού, πήγε και τόν βρήκε σπίτι του, παραγγέλων και συγχωρών μένος γιά τή μεγάλη τιμή πού τού έκανε ο πρότασις των κριτικών. Ο Σαίντ-Μπέβ τόν υποδέχτηκε θερμά, έξεφρόσθη μ' ένθουσιασμό γιά τόν ποιητικό του ταλέντο, ύποσχεθήκας νά τού γράψη μια πολύ καλή κριτική και τόν προσέκαλεσε νά ξαναπεράση από τόν σπίτι του, παίρνοντας μαζί του και τήν άδελφή του.

Ο νεαρός ποιητής δέν άφησε νά τού φύγη αυτή η εύκαιρία νά σχετίσθη καλύτερα με τόν μεγάλο κριτικό. Καί τόν έπαισεόθηκε και πάλι, συνδυάζοντας άπ' τήν άδελφή του αυτή τή φορά. Ο Σαίντ-Μπέβ θεσπίζοντας τότε πως δέν είχαν άδικο έκείνοι πού έλεγαν ότι η νέα αυτή ήταν ώριμοτάτη. Της έκανε πολλά καλικάμνία, πού τά επανάλαβε και στις κατοπινές επισκέψεις της. Τό άποτέλεσμα όλων αυτών των φιλοφρονήσεων ήταν νά καταλάβη μία μέρα η νέα περί τίνος επρόκειτο και νά δηλώσει κατηγόρημα τού Σαίντ-Μπέβ πως δέν έπρεπε νά έχη καμιά έλπίδα... Συγχρόνως τ' άνεκλόνησε όλα τού άδελφού της και κείνος έκανε παράπονα τού μεγάλου κριτικού... μετά τού άποκαλυπτικού σκάνδαλου.

Ο φιλόσοφος εξεμάνη επειδή απέτυχαν τά σχέδιά του. Καί γιά νά εκδικηθή τόν ποιητή και, πρ πάντος, τήν άδελφή του, έγραψε γιά τήν ποιητική συλλογή μία κριτική πού έστειλε χολή και φαρμάκι—μία από τίς πύ εμπαθείς κριτικές πού έγραψε στη ζωή του ο έμπαθης αυτός άνθρωπος. Φαντάζεσθε τώρα τήν δδυνήκη κατάπληξη πού δοκίμασε ο Ρενώ ντ' Ανζιβιέ, όταν διάβασε τόν άθρο αυτό. Καί καθώς ήταν φιλότιμος και δέν μπορούσε νά ύποφέρει τά περιπαιχτικά των νεαρών συναδέλφων του, άποπειράθηκε μία μέρα ν' άποκαταστήσει. Είπε θάρρος πως σώθηκε από τόν τραύμα πού άνοιξε στίς φλέβες του μ' ένα ευάφρι. Καί η άδελφή του, δελώντας νά εκδικηθή τόν άσυνείδητο φιλόσοφο, έβλεπε κατά μέρος τήν ντροπή και άποκαλή τους λόγους, γιά τούς όποιους ο Σαίντ-Μπέβ έγραψε τή δυσμενή εκείνη κριτική. Τό σκάνδαλο πού άνεγκλήρωσε από τίς άποκαλήσεις αυτές, έμείωσε τσάπια πού Σαίντ-Μπέβ. Χρειάστηκε νά περάση πολύς καιρός γιά νά ξαναπαύση ο κριτικός τήν έμπιστοσύνη τού Κοινού...

Εύγενής και ύποχρεωτικός άπέναντι των ίσχυρών η έκείνους πού τός είχε άνάγκη, ο Σαίντ-Μπέβ ήταν σκληρός, άπότομος και άτακτικός άπέναντι των κατωτέρων του. Η υπηρέτριά του έτρωγε στο σπίτι του περισσότερα έξοδα παρά φαγητό. Οι διάφοροι προμηθευτές του τ' άκουαν πέρα από τήν άδελφή του ή άκουαν τούς πόρους τίς βρισιές ως ότου τός έ-

παιρναν τήν άδελφή του. Ο Σαίντ-Μπέβ δέν άφαινε από τήν άδελφή του τίς άνάγκες της, όπως έκανε ο Σαίντ-Μπέβ. Ο Σαίντ-Μπέβ δέν άφαινε από τήν άδελφή του τίς άνάγκες της, όπως έκανε ο Σαίντ-Μπέβ. Ο Σαίντ-Μπέβ δέν άφαινε από τήν άδελφή του τίς άνάγκες της, όπως έκανε ο Σαίντ-Μπέβ.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΗΣ... ΑΠΟΛΥΤΗΣ

Πρό καιρού, κατά τίς επτά τόν βράδυ, ένας κύριος τυλιγμένος σ' ένα μεγάλο και κατακαίνουργιο έπανωφόρι, περνούσε από τήν έρημική πλατειούλα Λέαλταδ της Μαρτίτης. Έξωφρα τρείς άγνωστοί πρόβαλαν μπροστά του και με τόνο προστακτικό τού ζήτησαν τόν πορτοφόλι του, άπειλώντας τόν πως θά τόν σκοτώσουν. Έκείνος τούς απάντησε ότι δέν είχε πενήντα τσακιστή μαζί του και σήκωσε τή χέρι του γιά νά τόν ψά-σουν.

—Τότε, λοιπόν, δώσε μας τόν παλτό σου, και χωρίς δεύτερη κουδέντα, οι λωποδύτες τού έβγαλαν τήν παλτό, τού τήν πήραν κι' έσυραν.

Δέν πέρασαν όμως δέκα λεπτά και τόν έβγαλαν από τήν πόρτα τήν άστυνομία, έπεσε πάλι πάνω σ' έναν από τούς έν λόγω τρείς κύριους.

Ο δυστυχής ληστευμένος έτοιμάστηκε νά κάνει μεταβολή και νά τόν βάλη στα πόδια, φοβούμενος ότι ο λωποδύτης θά τού έπαιρνε τώρα και τήν ποδιά, μία πού ο δρόμος ήταν έντελώς έρημος. Μία εύγενική φωνή όμως τόν έσταμάτησε. Ο λωποδύτης τόν έπλησίασε και με τή μεγαλειότητα εύγένεια τού κόσμου, προσφέροντας του μία άποδείξι ένχυροδανειστηρίου, τού είπε:

—Συγχωρήστε, κύριε, τήν άτιμη πράξι, στην όποία μάς έσπρωξε η άνάγκη. Τό παλτό σας τόν ένεχυρώσαμε γιά 10 φράγκα και ιδού η άποδείξι. Πάρτε τήν. Χαίρετε, κύριε...

Και άπομακρύνθηκε βιαστικός. Τήν άλλη μέρα ο ιδιοκτήτης τού παλτού πήγε με τήν άποδείξι νά τόν πάρη από τόν ένεχυροδανειστήριο. Εκεί έπληροφόρησε, ότι ο άνθρωπος πού τόν ένεχυρώσε τήν προηγούμενη μέρα, άνήλθηκε νά πάρη περισσότερα από 10 φράγκα, άν και τού προσφέρθηκαν 30, άπέναντι της άξιας τού παλτού.

—Δέκα φράγκα θέλω, είπε. Τόσα χορεύω γιά νά δειπνήσω με τούς φίλους μου.

Οισιμμένος η ιπποκίχτης των 'Ισπανών αυτόν λωποδύτη, εινε... συγχληνική.

φλήσει τούς λογαριασμούς. Οι εκδότη και οι διευθυντές των εφημερίδων και περιοδικών, τόν μισούσαν γιά τήν φιλοχρηματία του. Οι φίλοι του ήταν πάντοτε δυσχεστεμένοι μαζί του γιά τούς τρόπους του. Καί όμως, όλοι υπάκουαν τόν σεβόντονα, γιάτί άνεγκλήρωσαν τήν έξοχη ιδιοφυία και τόν άνώτερο πνεύμα τού άνθρώπου αυτός.

Ορισμένα σημεία μονάχα σ' άποκαθίσταν από τόν άποκαλυπτικό διήγητο τού Νικολαντό γιά τήν ιδιοκτητή τήν ζωή τού Σαίντ-Μπέβ. Μά ο ίδιος άπέναντι τού φιλόσοφου αυτός άναφέρει και άλλα άνέκδοτα, πού παραστήζουν τόν Σαίντ-Μπέβ σαν ένα τύπο, ο οποίος δέν όπισθοχωρεί μπρος σε τίποτα γιά νά ικανοποιήση τή έρωτική του άστυνομία. Ο μολογούμενος όμως ότι ν' άνέκδοτα αυτά από τήν έρωτική ζωή τού μεγάλου φιλοσόφου και κριτικού... δέν έχουν θέση σ' ένα οικογενειακό περιοδικό...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς η μαύρες της Άφρικης βάφουν τά χείλη τους μαύρα και μπλε. Μαρτύρια γιά τήν... ώμορφη! Τό τελευταίο θύμα ενός ιστορικού πλοίου. Πώς η ναυαρχής τού Νέλσονος μετεβλήθη σε καφενείο. Η άκτινες Ραϊντγκεν κι' η κόττες πού κάνουν αινά, κτλ.

Τό άκρον άωτον της ώριμότητος γιά τίς γυναίκες των φυλών πού κατοικούν κοντά στις πηγές τού ποταμού Ουμπάγγη στην Άφρική, εινε νά έχουν τόν έπάνω χείλη τους πολύ μαύρο και τόν κάτω όσο τόν δυνατόν πύ...γαλάζιο! Γιά νά επιτύχουν, όμως, τόν άλλοκοτο αυτό χρωματισμό των χειλιών, η φιλάργεσκος άραπίνες ύποβάλλονται σε πραγματικά μαστύρια. Ίδού τή γράφει σχετικώς ένας περιηγητής:

«Η νεαρά άραπίνη έαπλώνεται άνάσκελα έπάνω σε μία ψάθα με τόν κεφάλι άκουμπισμένο σ' ένα προσέφαλο. Από πάνω της τρείς γυναίκες, ειδικές στο δάφνισμα των χειλιών, άρχίζουν τήν καλλωπιστική εργασία τους με σοβαρότητα καθηγητών της χειρουργικής. Η μία άπ' αυτές κρατάει γερά τόν κεφάλι της νέας, η άλλη της κεντάει τά χείλη και η τρίτη της χτυπάει τόν στήθος γιά νά τήν κάνει νά μήν αισθάνεται πολύ τούς πόνους. Έπειδή τήν συνήθος η δουλειά αυτή παίρνει τελετουργικό χαρακτήρα, δλόγυρα εινε συνήθως άποσπασμένοι πολλοί μαύροι, πού χτυπάνε τύμπανα, τραγουδούν και χορεύουν.

«Οπισμένη μ' ένα μάτσο άγκάθια η δεύτερη γυναίκα, «η χειροδόγος», κεντάει τά χείλη της νέας μ' έξαιρετική ταχύτητα και σε λίγο τόν αίμα άρχίζει νά τρέχει. Τότε η τρίτη γυναίκα τόν σφουγγίζει και άλείφει τά χείλη με μία φυτική άλοιφή.

«Η δουλειά αυτή εξακολουθεί έπι πολλές ώρες. Όταν τελειώσει, τά χείλη της μαύρης φουσκώνουν και πονούν τρομερά. Συνήθως η νεαρά άραπίνη ύφίσταται άγρογύστως τόν μαρτύριο αυτό, παίρνοντας κοινόαγιο από τήν ένθαρσυντική τραγωδία πού της φάλλουν δλόγυρα αϊ όμόφυλοι της και από τήν ιδέα ότι θ' άποκτήσει κι' αυτή χείλη γοητευτικά και ζήλευτα.

«Η νέα, τέλος, σηκώνεται ζαλισμένη και με τά χείλη φοικωδώς πληγωμένα. Τήν οδηγούν τότε στην καλύβη της, όπου τή βάζουν νά κοιμηθή, δένοντας τήν πληγή της μ' έναν μαύρο επίδεσμο.

«Όταν τά χείλη της ξεπριστούν, η νέα εινε πια εύτυχής γιάτί τόν άπάνω χείλη της έχει γίνει πια κατάμαυρο και τόν κάτω βαθύ μπλε.

από τήν επίδρασι της φυτικής αλοιφής, η όποία άπερροφήθη από τίς τρυπίτσες των πληγών της. «Ο χρωματισμός αυτός εινε ανεξίτηλος.

Πρό έτών, στο λιμάνι της Βλαχπούλ βρισκόταν τόν παλαιό τρίκροτο «Κεραυνόβολος», τόν όποιον έπέβαινε ο ναύαρχος Νέλσον, κατά τήν ναυμαχία της Κοπεγχάγης. Έπειδή, όμως, τόν ιστορικό αυτό σκάφος είχε άρχισι νά σαπίζει, τόν άγγλικό ύπουργείο των Ναυτικών άποφάσισε νά τόν ανατινάξη στον άέρα πριν τόν καταστρέψει έντελώς ο χρόνος.

Τήν ημέρα, λοιπόν, πού θά γινόταν η άνατίναξίς του, πλήθος περιέργων, μεταξύ των όποιων και πολλοί περιηγητά, είχαν συγκεντρωθεί στην προκυμαία. Άλλά

«Όταν άπέναντο όρνιθοτροφεύο με 10.000 κόττες, και κάνει έμπόριο αυτών, παρατήρησε ότι σε κάθε πέντε κόττες, ύπάγει μία ή όποια δέν άξίζει τόν κόπο νά μεγαλώση γιάτί η δέν κάνει ποτέ αυγά, η κάνει έλάγιστα.

«Άλλά πως θά διέκρινε τίς κόττες αυτές και θά τίς ξεχώριζε από τίς άλλες; Κατέφυγε, λοιπόν, στην έπιστήμη κι' είδε ότι με τίς άκτινες Ραϊντγκεν μπορεί εύκολά εινε όνότως και ποιές όχι.

«Έτσι τίς τελευταίες τίς πουλάει στην άγορά και δέν ξεδεύει άδικα τόν κριθόλι του.

Τό φιλοτατισμένο βοόγινο νερό εινε τόν καλύτερο γιά πλύσιμο τού προσώπου, επειδή δέν περιέχει συστατικά πού κάνουν τραχύ τόν δέρμα. Άλλ' έπειδή δέν εινε εύκολο νά ένετε καθήμερινώς βοόγινο νερό, μπορείτε νά κάνετε τόν κοινό νερό ως εξής:

Παίρνετε μισή σύγγια θόρακα σε σκόνη, μισή σύγγια σαπούνι λευκό σε σκόνη επίσης, σκόνη της Ιριδας δύο όγγιές, άλεσρι καθαρό τόν σταριού, δύο όγγιές, άλεσρι άμυγδαλών δύο όγγιές, λάδι πικραμυγδαλών πέντε σταγόνες και λάδι περγαμίου δεκαπέντε σταγόνες.

«Οι αυτές τ' άνακατεύετε και τά κάνετε ένα μίγμα. Από τόν μίγμα αυτό πίνετε μία κουταλιά τού τσαγιού, δύο ώρες πριν πλυθείτε, στο νερό πού θά χρησιμοποιήσετε γιά τόν πλύισμό σας.

«Οι αυτές τ' άνακατεύετε και τά κάνετε ένα μίγμα. Από τόν μίγμα αυτό πίνετε μία κουταλιά τού τσαγιού, δύο ώρες πριν πλυθείτε, στο νερό πού θά χρησιμοποιήσετε γιά τόν πλύισμό σας.

«Οι αυτές τ' άνακατεύετε και τά κάνετε ένα μίγμα. Από τόν μίγμα αυτό πίνετε μία κουταλιά τού τσαγιού, δύο ώρες πριν πλυθείτε, στο νερό πού θά χρησιμοποιήσετε γιά τόν πλύισμό σας.

(Καλοκαίρι. Σε μια κοσμική λουτρόπολη. Μεσημέρι. Τη γκαρσονιέρα, στη μεγάλη αίθουσα του εστιατορίου, περιπατούν διακριτικά και πολυάσχολα, σεβόμενα τα φαγητά στους περπατώντες πελάτες, οι οποίοι τρώνε, όλοι μαζί, στην πανσόν του ξενοδοχείου, στο οποίο μένουν).

ΕΝΑΣ ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ ΚΥΡΙΟΣ. — Φίλοι να πάω ή όχι; Πάω, φιλικά, θα φάμε σήμερα;... Μα δεν υπάρχουν άρνια, έπ' αὐτὸν τὸν καταραμένο τόπο;... "Όλο κρέατα ψωμάκια, βωδίων θα τρώμε;... Μα... Ψτ!... Ψτ!... Γνωρίζετε... Φέρε μου πεσέτα, παιδί μου...

Ο ΓΚΙΟΥΖΕΠ ΠΕ. — Συγγνώμη, κύριε... "Αμέσως... "Αλλά, νά την... Πλάι σας βρίσκεται...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. — Τι πλάι και ξελάτ, παιδί μου;... Αὐτὴ βρίσκεται πλάι ἀπ' τὸ ἀνδοχείο... Τὰ δάχτυλά μου ἤθελες νὰ μωρυστῶ;... Μα τί σὰς πιάνει, διάβολε, καὶ βάζετε λουλούδια σὸ τραπέζι;... Τὸ κάνετε ἐπιτηδες γιὰ νὰ μὰς ἐνοχλεῖτε;...

ΜΙΑ ΚΙΤΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑ. (στην πλαϊνὴ της). — Τὸν βλέπετε ἐκεῖνον τὸν ἀντιπρόσωπο μὰς ψηφολέμενα μὲ τὸ μονόκλιν;... Ποὺς εἶναι;...

Η ΠΛΑΙ-ΝΗ ΤΗΣ. — Χμ! Χμ!... Δὲν ξέρω τ' ὄνομά του, μὰ τὸν λέν πὺς ἔχει τρομακτικὴ παρουσία... **Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑ.** — "Όσο γι' αὐτό, τὸ ξέρω κα' ἐγώ... Πέντε χρόνια ἔκανε ὡς τώρα ὁ ἀγιογύτης! Πὺς λοιπὸν νὰ μὴν ἔχη παρὰδες;... "Αχ!... Ψεύτεις ὁ κόσμος, κυρία μου. Περιμένουμε λοιπὸν νὰ δοῦμε προκοπὴ κα' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ποὺ περπατοῦμε μὲ τὸ Εὐαγγέλιο σὸ χέρι;...

Η ΠΛΑΙ-ΝΗ ΤΗΣ. — "Εχετε δίκιο, κυρία μου... Σήμερα μόνον οἱ παληάνθρωποι περνοῦν καλά, κα' ἐγὼ εἶμαι κα' ἐγώ, ποὺ δὲν λείπουμε ποτὲ μὰς ἀπ' τὴν ἐκκλησία...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. — Βρε ἀδελφέ, ποὺ εἶναι τὸ πῦρ;... Πιτέρη ἐδῶ, πιτέρη ἐκεῖ, καὶ ποὺ νὰ πῦρ;... Γνωρίζετε, ποὺ εἶναι τὸ πῦρ;...

Ο ΓΚΙΟΥΖΕΠ ΠΕ. (μὲ ὕψος ἐνοχλημένο). — Νά το, κύριε... Μπρὸς τὰς βρισκόμενα...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. — Δὲν λές καλύτερα, ἄσσο ἀπ' τὴν μονοκλίνα τοῦ κρασιού;... Μὰ ἐπιτηδες τὸ κάνετε, θεὸ ἀδελφέ, γιὰ νὰ μὴν δίνετε στὰ νεύρα;... Οὐρ!...

ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. (35 Μαῶν). — Γνωρίζετε, τί θὰ σεβόμαστε τώρα;... **Ο ΓΚΙΟΥΖΕΠ ΠΕ.** — Βωδὶν κερφάλι μὲ αὐτολέμενα, δεσποινίς...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. — Μεροί... Μεροί... Φέρε μου τὸ ἐπόμενο σεβότατο μὲ τὰ χρυσάκια... "Η λεπτή μου ἰδιοσυγκρασία ἀπεχθάνεται τὰ κρέατα...

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑ. (αὐτὰ στὴν πλαϊνὴ της). — Νά καὶ μὰ ποὺ μὰς παροτρύνει τὴν αἰσθηματικὴ... Σιγὰ τὸν πολέμο, ἡ καρακάξα!...

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΗΠΤΙΚΟΣ. (μετρώντας σιγά-σιγά). — "Ενα... δύο... τρία... ὡρὴ... ἑννὰ... δώδεκα... δεκατρεῖς!... Φίλοι... Φίλοι... "Ακούστε ἐκεῖ δεκατρεῖς μονοκλίτες κρασιού σὸ τραπέζι... Σίγουρα δὴλο γίνετε τὸ βράδυ στὴ ρουλέτα...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

ΕΥΦΥΜΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

τε εἶσαι... **Ο ΠΛΑΙ-ΝΟΣ ΤΟΥ.** (μὲ ἀταραξία). — Δὲν χάθηκε ὁ κόσμος, φίλτατέ μου κύριε... Συναρτήστε κα' ἄλλες. «Τάμπλ ντ' ὅτ» εἶνε, κα' ὅσο ψωμί νὰ φάμε, δὲν θὰ τὸ πληρώσουμε ἰδιαίτε- ρως... "Όστε;...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ. (μονομυρυστά καὶ μέσα του). — Περίοδος, κανά- γηδες!... Ἐνε φοβερό τέλος πάντων, τὸ τί τρώνε οἱ ἀναβαλισμένοι!... Ἐννοκισαν παιὰ ἀπ' τὸ ζήτημα τοῦ λογαριασμοῦ καὶ ζητοῦν διαλὺς καὶ τοι- τλὲς μερῶδες ἀπ' τὰ φαγητά μου... "Αν τὴν φιλτρώσω φέτος ἀπὸ καμμιὰ πρεσβυπία, θάμια τυχερός, μὰ τὸ Θεό!

Η ΠΛΑΙ-ΝΗ ΤΗΣ. (στὴν πλαϊνὴ της). — Μήπως ξέρετε, φίλτα- τή μου, ποὺ εἶναι ἐκεῖνη ἡ μελαχροινὸ ἰα- σὸ ἀπὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ τραπέζιού μας;...

Η ΠΛΑΙ-ΝΗ ΤΗΣ. — "Εχετε δίκιο, κυρία μου... Σήμερα μόνον οἱ παληάνθρωποι περνοῦν καλά, κα' ἐγὼ εἶμαι κα' ἐγώ, ποὺ δὲν λείπουμε ποτὲ μὰς ἀπ' τὴν ἐκκλησία...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. — Βρε ἀδελφέ, ποὺ εἶναι τὸ πῦρ;... Πιτέρη ἐδῶ, πιτέρη ἐκεῖ, καὶ ποὺ νὰ πῦρ;... Γνωρίζετε, ποὺ εἶναι τὸ πῦρ;...

Ο ΓΚΙΟΥΖΕΠ ΠΕ. (μὲ ὕψος ἐνο- χλημένο). — Νά το, κύριε... Μπρὸς τὰς βρισκόμενα...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. — Δὲν λές καλύτερα, ἄσσο ἀπ' τὴν μονοκλίνα τοῦ κρασιού;... Μὰ ἐπιτηδες τὸ κάνετε, θεὸ ἀδελφέ, γιὰ νὰ μὴν δίνετε στὰ νεύρα;... Οὐρ!...

ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. (35 Μαῶν). — Γνωρίζετε, τί θὰ σεβόμαστε τώρα;... **Ο ΓΚΙΟΥΖΕΠ ΠΕ.** — Βωδὶν κερφάλι μὲ αὐτολέμενα, δεσποινίς...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. — Μεροί... Μεροί... Φέρε μου τὸ ἐπόμενο σεβότατο μὲ τὰ χρυσάκια... "Η λεπτή μου ἰδιοσυγκρασία ἀπεχθάνεται τὰ κρέατα...

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑ. (αὐτὰ στὴν πλαϊνὴ της). — Νά καὶ μὰ ποὺ μὰς παροτρύνει τὴν αἰσθηματικὴ... Σιγὰ τὸν πολέμο, ἡ καρακάξα!...

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΗΠΤΙΚΟΣ. (μετρώντας σιγά-σιγά). — "Ενα... δύο... τρία... ὡρὴ... ἑννὰ... δώδεκα... δεκατρεῖς!... Φίλοι... Φίλοι... "Ακούστε ἐκεῖ δεκατρεῖς μονοκλίτες κρασιού σὸ τραπέζι... Σίγουρα δὴλο γίνετε τὸ βράδυ στὴ ρουλέτα...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

ΤΟΥ ΠΙΕΤΡΟ ΥΕΡΟΝ

τε εἶσαι... **Ο ΠΛΑΙ-ΝΟΣ ΤΟΥ.** (μὲ ἀταραξία). — Δὲν χάθηκε ὁ κόσμος, φίλτατέ μου κύριε... Συναρτήστε κα' ἄλλες. «Τάμπλ ντ' ὅτ» εἶνε, κα' ὅσο ψωμί νὰ φάμε, δὲν θὰ τὸ πληρώσουμε ἰδιαίτε- ρως... "Όστε;...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ. (μονομυρυστά καὶ μέσα του). — Περίοδος, κανά- γηδες!... Ἐνε φοβερό τέλος πάντων, τὸ τί τρώνε οἱ ἀναβαλισμένοι!... Ἐννοκισαν παιὰ ἀπ' τὸ ζήτημα τοῦ λογαριασμοῦ καὶ ζητοῦν διαλὺς καὶ τοι- τλὲς μερῶδες ἀπ' τὰ φαγητά μου... "Αν τὴν φιλτρώσω φέτος ἀπὸ καμμιὰ πρεσβυπία, θάμια τυχερός, μὰ τὸ Θεό!

Η ΠΛΑΙ-ΝΗ ΤΗΣ. (στὴν πλαϊνὴ της). — Μήπως ξέρετε, φίλτα- τή μου, ποὺ εἶναι ἐκεῖνη ἡ μελαχροινὸ ἰα- σὸ ἀπὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ τραπέζιού μας;...

Η ΠΛΑΙ-ΝΗ ΤΗΣ. — "Εχετε δίκιο, κυρία μου... Σήμερα μόνον οἱ παληάνθρωποι περνοῦν καλά, κα' ἐγὼ εἶμαι κα' ἐγώ, ποὺ δὲν λείπουμε ποτὲ μὰς ἀπ' τὴν ἐκκλησία...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. — Βρε ἀδελφέ, ποὺ εἶναι τὸ πῦρ;... Πιτέρη ἐδῶ, πιτέρη ἐκεῖ, καὶ ποὺ νὰ πῦρ;... Γνωρίζετε, ποὺ εἶναι τὸ πῦρ;...

Ο ΓΚΙΟΥΖΕΠ ΠΕ. (μὲ ὕψος ἐνο- χλημένο). — Νά το, κύριε... Μπρὸς τὰς βρισκόμενα...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. — Δὲν λές καλύτερα, ἄσσο ἀπ' τὴν μονοκλίνα τοῦ κρασιού;... Μὰ ἐπιτηδες τὸ κάνετε, θεὸ ἀδελφέ, γιὰ νὰ μὴν δίνετε στὰ νεύρα;... Οὐρ!...

ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. (35 Μαῶν). — Γνωρίζετε, τί θὰ σεβόμαστε τώρα;... **Ο ΓΚΙΟΥΖΕΠ ΠΕ.** — Βωδὶν κερφάλι μὲ αὐτολέμενα, δεσποινίς...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. — Μεροί... Μεροί... Φέρε μου τὸ ἐπόμενο σεβότατο μὲ τὰ χρυσάκια... "Η λεπτή μου ἰδιοσυγκρασία ἀπεχθάνεται τὰ κρέατα...

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑ. (αὐτὰ στὴν πλαϊνὴ της). — Νά καὶ μὰ ποὺ μὰς παροτρύνει τὴν αἰσθηματικὴ... Σιγὰ τὸν πολέμο, ἡ καρακάξα!...

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΗΠΤΙΚΟΣ. (μετρώντας σιγά-σιγά). — "Ενα... δύο... τρία... ὡρὴ... ἑννὰ... δώδεκα... δεκατρεῖς!... Φίλοι... Φίλοι... "Ακούστε ἐκεῖ δεκατρεῖς μονοκλίτες κρασιού σὸ τραπέζι... Σίγουρα δὴλο γίνετε τὸ βράδυ στὴ ρουλέτα...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (στὸν πλαϊνὸν του, μὲ θυμὸν). — Μὰ, κύριε, τὸ παραινέτε... "Όλο ἀπ' τὸ δικό μου τὸ ψωμί τρώτε... "Επτά μερίδες ψωμὶ ζήτησα ὡς τώρα ἀπ' τὸ γκαρσόν κα' ἀπ' αὐτὲς, τίς νέστερες μοὶ τίς φάγα-

δότερο ποὺ ἔχετε... (Ποὺ δύναται ἀ- κόμη). "Ακούστε; "Απ' τὸ πλὴ ἀκριβὸς ποὺ ἔχετε, εἰπα!...

ΕΝΑΣ «ΤΕΙΣΣΕΡΟΝ» ΤΗΣ ΠΑΝΣΙΟΝ. (σὲ μὴ ἡλικιωμένη κυ- ρία ποὺ συνοδεύει). — Λοιπὸν, μα- τὴν, ὁρεθιστὴ μετὰ τὸ φαγητό... Πι- στεῖω πὺς μέναιτε εὐχαριστήμενη ἀπὸ τὴν πολυμάθεια μου καὶ ἀπὸ τὴ βαθειὰ γνώσει τῶν ἱστορικῶν τοῖων, σὶά ὁ- ποῖα σὰς ὡδήγησα ἰσχυρὰ τώρα... Σὰς ἀναπαύσθητε μὲ τὴν ἀκριβὴ ἱστο- ρικῶν λεπτομερειῶν τὸ παρελθὸν τῶν σιωπηλῶν κύριων τῆς περιφέρειᾶς μας, ὥστε μὴ ποτε ν' ἀναπολήσετε τὰς μελαγχολικὰς συγκυρίες, νὰ σκῶ- δουν ἀπὸ τίς ὑψηλὲς ἐπὶ ὤψεις γιὰ νὰ ἴδωσιν γιὰ τελευτῶσα φορὰ τοὺς ξαν- θοὺς ἱππῶτας τῶν ὀνείρων των ποὺ ἔ- φρουσαν γιὰ τὸν πόλεμο...

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑ. — "Ε, τότε βάλτε τὴν 30 χρόνων, καὶ δὲν θὰ πέ- σετε ἔξω...

Η ΠΛΑΙ-ΝΗ ΤΗΣ. (ποὺ, καθὼς φαίνεται, εἶναι πὺς κίτρινη ἀπ' αὐτὴν). — Κα' ἐγὼ σὰς βρεθῶ, κύριε μου, πὺς τὸ νοῦμερό της δὴ τῶς ἡ ρουλέτα... Σίγουρα θάχη πατήρει τὰ 37 ἢ κοντο- μισαμένη, κα' ὡς ἔχει τὴ θεωρία μι- νῶν...

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ. (με- λαγχολικῶς). — Νά πάω ἡ ὁ- γή!... "Όλοι ἐ- δῶ μέσα εἶνε τενεκέδες... "Ό- λοι τοὺς φροῦ- νε σιμὸν, δὲς τοὺς εἶναι μὲ τὸν ἀλτέρες ἔ- ξομες καὶ τὰ μαρτύρια τοὺς καὶ οἱ λαοὶ τοὺς εἶναι σὺν μύσους κομμη- ματωμένους ἀπὸ τὰ μιζήν κα' ἀπ' τὰ χρυσά- κιά τους... Μὰ μὰς κουνέτα τὸν ἄ- κριον, ὡς τώρα... Τί διάβολο νὰ γράψω γιὰ τὴν κομμη- ματικὴ τῆς ἐφημερίδας μου, κα' ἐγὼ δὲν ξέρω... "Όλοι τοὺς μοὶ φά- νονται πρῶτον μπακαλόγατοι... ("Ακούεται κάποιον φρονε- τὸ «μπούμ!»)

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑ. (μὲ πεποι- θησι). — Κα' ἐγὼ σὰς λέω πὺς δὲν ἔκανα λάθος... Τίς ξέρω ἐγὼ αὐτὲς τίς γρηῃς-μονομυρυστάς... "Όλο κομπολο- γιὸ καὶ κακολογία εἶναι καὶ ποτὲ τοὺς δὲν ἀνοίγουν τὸ στόμα τους γιὰ νὰ πουν κα' ἕνα καλὸ λόγο γιὰ τοὺς ἄ- λους...

Η ΠΛΑΙ-ΝΗ ΤΗΣ. (μὲ ὕψος θλι- βερῶ). — "Εχετε δίκιο, φίλτατή μου... Φαντάζεμαι ἄνθρωποι κα' ἐγὼ μὰς, μὲ τὸ νὰ ρθῶμε καὶ νὰ μείνουμε σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχείο... Μὰς δόλωσε ἡ καλὴ του φήμη, κα' ἀργὰ τὸ καταλάβαμε πὺς μπερδεύει μῆσα στὸν πὺς ἐλκεῖν ὁ- σμο...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ. (καταπίνοντας μὲ λαμπαρὰ τίς κουαλιές). — Λιτὰ τὰ φασόλια εἶναι μεγαλειο... Μοὶ φαίνεται ὡς πὺς ὁ μάγερος τὸ νὰ εἰνε ἐξελιγμένος γιὰ νὰ μὴ ξεμπερδεύει μὴ ὡρα γρηγορώτερα. Γιατί, ἐνὶ ξέ- ρει πὺς μὴ περνοῦν τρεμερὶ σὶά στο- μάχι, τὰ μαγεύονται ὡστόσο κατὲ μέρα, γιὰ νὰ μὴ κἀν νὰ μὴ κρατῶμαι, μὰ καὶ μ' ἀρέσουν τόσο... Γνωρίζετε... Κίτταξε μὴ στιγμὴ, παιδί μου, μὴπως περιστερεῖ τυχὸν κανένα πῦρ φασόλια ἀκρίων;... Φέρε μου τὰ, νὰ ζήσης...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μās πληροφορούν τα καλύτερα Παρισινά περιοδικά Μόδας, τα περισσότερα καλοκαιρινά μας φορέματα, καθώς και πολλά επανωφόρια μας και παλτουδάκια, θα είναι καλωμένα από ύφασμα βαμπακερό, φανταζι, έμπορι με διάφορα σχέδια, και ντιζχονάλ.

—Επίσης και τα φορεμάτια που θα φορέσουμε στην έξοχη και στην άκρογιαλιά, θα είναι βαμπακερά.

—Θα ιδούμε πρό πάντων ανσάμπλ, από ύφασμα βαμπακερό άσπρο, και γκρίζο πολύ ανοιχτό.

—Μία από τις μοντέρνες γαρνιτούρες στα καλοκαιρινά φορέματα, θα είναι και η άσπρη λακέ φάβα, ή χρωματιστή. Θα την ιδούμε στα κορσάκια μας, στους γιακάδες και στις μανσέτες, καθώς και στις ζώνες, ή όποιες θα είναι άσπρες.

—Για να είστε έντελως της μόδας, πρέπει να φορέσετε το άπινευμα, τυμπάν ντραπέ, από σατέν μαύρο λακέ, ή βιολέ, ή μπλε-ντε-νιού ή καφέ, με μία μετällινη άγκράφα, ή όποια θα συγκρατή το ντραπέάριμα.

—Θα ιδούμε ωραιότατες βραδυένες μπλούζες, από τούλι δικτυωτό, χρυσό, επάνω σε φόνο από ποικίλα μαύρα, άσπρα, ή χρωματιστά.

—Θα γαρνίρουμε τα κορσάκια μας, επάνω στους ώμους, με φιδόγκους άκρο μεγάλους. Η γαρνιτούρα αυτή θα πηγαινέται θαμνάσια στις «φλού» μπλούζες, τις όποιες θα φορέσουμε κατά την άνοιξη και το καλοκαίρι.

—Πολλά λουσάτα φορέματα, θα γαρνίρουνται πίσω στο νουίγμα του σβέρκου, με λουλούδια ή μικρά μπουκατάκια.

—Τ' άνθη αυτά θ' αντικαθιστούν τους φιδόγκους με τις κομμιτιστές άκρες, που ήταν τόσο της μόδας πέρυσι, και θα γίνονται από το ίδιο ύφασμα του φορέματος.

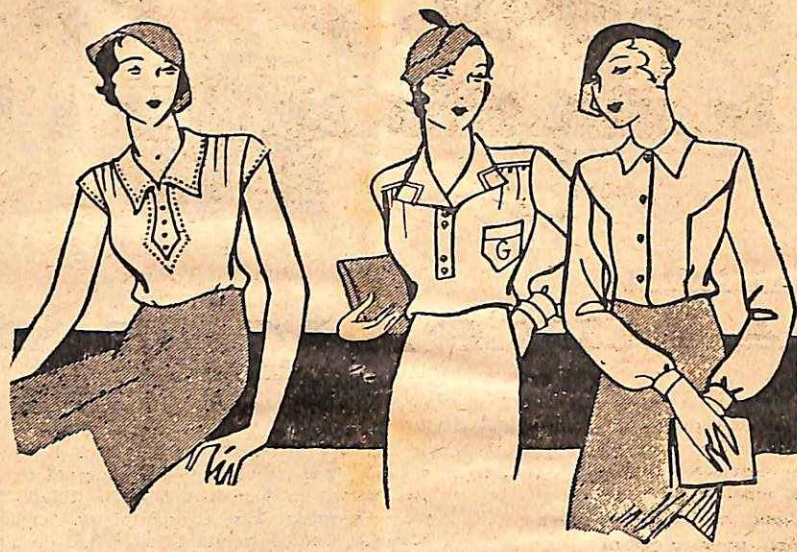
—Τα μαύρα ανσάμπλ θα φορεθούν πολύ κατά την ντεμι-σαζόν και θα γαρνίρουνται πολύ με άσπρα. Θα έχουν συνήθως άπινευμα και μαγσέτες έσομαστές στον καρπό κάτω, και ύψηλες μέχρι του άγκωνος από δογκαντί, ή από μετällωτή άσπρα πικέ. Με τις «αουα-κά» ζακέτες των μαύρων ταγιέρ, θα φορέσουμε μακρές άσπρες καζάκες ή όποιες θα ξεπερνούν την ζακέτα.

—Πολλά φορέματα θα συνοδεύονται με μικρά μπλοέρ, «αντομπλ-φά», δηλαδή καλωμένα έτσι ώστε να είναι δυνατά, να φοριούνται κι από τις δύο όψεις. Από το ένα μέρος θα είναι καλωμένα από το ίδιο ύφασμα του φορέματος κι από το άλλο, από ύφασμα με γραμμές, ή ντεμωσέ.

—Θα ιδούμε πολλές σφιγχοφωλιές άγκαμμένες από ύφασμα μετällωτή ή μάλλινη, ή όποιες θα γαρνίρουν τις φούστες, κάτω στην μπροστιόρα ελόγυρα, γύρω τις ζακέτες, και τα μανίκια, και στα ταγιέρ φανταζι. Είναι μία πολύ χαριτωμένη γαρνιτούρα.

—Με τ' απογευματινά λουσάτα και

□ □ □ ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ □ □ □

Μπλούζα γαρνιρισμένη με άξουα και με κομμιτιά. 2) Μπλούζα γαρνιρισμένη με έγκροστασιόν και με τσέπη με μονόγραμμα. 3) Μπλούζα άπλη, με ντεκούπ και με κομμιτιά

τα βραδυά μας φορέματα, θα φορέσουμε επάνω στα γυνάτια μας χέρι, βραχιόλια καλωμένα από άντρο-ντε, και από μικρά βολάν από δαντέλλα λακέ. Τα βραχιόλια αυτά, θα τα φορέσουμε στον άγκώνα, ή στη επάνω μέρα του βραχιόνος, μετällω του άγκωνος και της μετällω, ή κάτω στον καρπό του χεριού.

—Τα έμπορι με ύφασμα που θα συνήθως είναι έσοτος το καλοκαίρι, θα είναι πρό πάντων μαύρα και άσπρα, και μαύρα με διάφορα χρώματα, π.χ. με φόνο μαύρο και κόκκινα ή κίτρινα σχέδια, ή και με σχέδια πολύ χρώμα.

—Θα φορέσουμε κατά την ντεμι-σαζόν και άργότερα άκρο, γάντια μαύρα, άξουα, μακροά, μαζί με φορέματα τα όποια θα έχουν κοντά μανίκια και θα είναι χρωματιστά άνοιχτο.

—Θα φορέσουμε με σκούρες φούστες, καζάκες άσπρες, ή άνοιχτόχρωμες, γαρνιρισμένες έμπορι με κομμιτιά, από επάνω ως κάτω, άσπρη με την φούστα. Η καζάκες αυτές θα έχουν και μία στενή ζώνη του ίδιου χρώματος με τα κομμιτιά.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, Χαλάνδρι.

Υπεύθυνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, οδός Λέκα 7.

Προϊστάμενος Τυπογράφου: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, οδός

Ιπποκράτους 4.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έσωτερικό δι' Έν έτος Δρχ. 200 ΙΙ Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωθεν 100 ΙΙ Αμερικής

και δι' έλλην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησα συνδρομή Σελίνια 30.

Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερικη Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New

York city, έν Αιγύπτω — Σουδάν ο κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ο κ.

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ο κ.

Geórgy. Αντιανάρχης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δι' την κατά φύλλον πώληση

της «Οικογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST

58TH STREET, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται

οι άναγνώστες.

χρώματος.

—Μερικές ζώνες θα είναι από μετällω χρυσωμένο.

—Τα μανίκια των καλοκαιρινών φορεμάτων, καθώς φαίνεται, δεν θα είναι τόσο πλατιά και πολύπλοκα, έπως τα μανίκια των σημερινών μας φορεμάτων.

—Τα περισσότερα όμως φορέματά μας θα έχουν μανίκια κοντά, μέχρι του άγκωνος.

—Την άνοιξη θα ιδούμε και υπολερό από μαύρο βελούδο ή πράσινο, με πλατεί μανίκια, κοντά μέχρι του άγκωνος. Το υπολερό θα κομμιώνη στο πλάι, με κομμιτιά από ψεύτικα διαμάντια.

—Μ' ένα χρωματιστό φόρεμα, από βελούδο ή από άλλο ύφασμα, πηγαινέται θαμνάσια ένα μαύρο βελούδινο υπολερό και αντίθετος μ' ένα φόρεμα μαύρο, ταιριάζει υπολερό από βελούδο χρωματιστό.

—Για να δώσουμε κάποιο τόνο άνοιξάτικο σ' ένα μαύρο βελούδινο μας φόρεμα, μπορούμε να το γαρνίρουμε μ' ένα άπινευμα με μανίκια κοντά, φουσκωτά, από μουσελίνα ή σπρη μετällωτή. Το άπινευμα αυτό, θα φτάνη μέχρι του ύψους του στήθους και θα ε'νε όλόκληρο σουρωτό, έπως και τα μανίκια.

—Σε φόρεμα από βελούδο θυσανί, πηγαινέται άπινευμα από μουσελίνα ή σπρη, επάνω με μουσελίνα οζή.

—Με τ' άνοιξάτικα ταγιέρ θα φορέσουμε μπλούζες σταυρωτές έμπορι, και ντραπέ.

—Πολλές φούστες θα είναι λίγες ύψηλες στην τάχα, και θα σχηματίζουν ένα κοντό κορσάκι.

—Μπλούζα από μαύρο σατέν, και φούστα άνοιχτόχρωμη, άποτελού, ένα πολύ πιά σύνολον.

—Θα ιδούμε μπλούζες από κάθε ύφασμα, από μετällω, από βαμπακερό και από λακέ.

—Μερικοί Παρισίνοί Οίκοι Μόδας, έτοιμάζουν για την άνοιξη, φορέματα κι' επανωφόρια από χονδρά έταμίνα, κι' από καναβάτσο, έντελως έμπορι, μ' αυτό από το όποιο γίνονται και οι διάφοροι σάκκοι για τρόφιμα!

—Η βελούδινη γαρνιτούρα θα είναι πολύ «άν-δον» την άνοιξη. Θα ιδούμε φιδόγκους από βελούδο, έγκροστές, έσοτες γαρνιρισμένες με πλατείες μπάντες από βελούδο όλόγυρα, και μπαρέττες από βελούδο, ή όποιες θα σφίγγουν την διασταύρωσι μίς έσοτες.

—Θα ιδούμε άκροα και πολλά κομμιτιά, πρό πάντων από μετällω χρυσωμένο, σκούρο, ή όποια δεν θα γαρνιρουν μόνο για γαρνιτούρα, αλλά και για να κλείνουν τα φορέματά μας.

—Θα ιδούμε φορέματα από λαϊνά, λεπτά, μονόχρωμα και ζακέτες κοντά από τ' έσοτο βέγε, με λεπτές γραμμές διαφόρων χρωμάτων.

—Το βέγε στις ζακέτες αυτές θα γαρνιρουν μ' ένα σού, από κορδέλλα, το όποιο θ' αντικαθιστά το λουλούδι.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Φιγουρίνα για άσπρόρουχα, Κεντήματα, Κροσέ, Ίολάντ, Άξουα, Φιλέ, Ταικό, δι' όλα τα είδη Πουλ-δρεο καθώς και όλα τα είδη γυναικείων έργαχείρων με άφθονα πολυτελή δώρα του παγκοσμίου φήμης Παρισινού Οίκου «FRANCOIS TEDESCO».

Δεχόμεθα συνδρομάς έξωορετικώς δι' την Έλλάδα ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ και με δροαμην σταθεροποιημένην, του Γαλλικού φράγγου ύπολογιζομένου ΠΡΟΣ ΠΕΝΤΕ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧ. δι' τα περιοδικά «LA FEMME CHEZ ELLE», «JOURNAL DES OUVRAGES DE DAMES», «MON AIQUILLE» «MA-DEMOISELLE», «MA ROUPÉE». Φιγουρίνα έκδόσεως: Δεκαπενθήμερα, μηνιαία, δίμηνα και εξάμηνα, δι' προίκας, ΚΟΠΤΙΚΗΣ, ΡΑΠΤΙΚΗΣ, έπίσης φιγουρίνα με ίχναρία «Patrons Expiques» δι' φορέματα γυναικεία, παιδικά, μπλούζες, κορσά, άσπρόρουχα κλπ., καθώς και περιοδικά δι' όλα τα είδη ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ.

Κατάλογοι λεπτομερείς δι' τας έπαρχίας άποστέλλονται Έναντι 3 δροαμών ταχυδρομικώς.

Περιοδεύον άντιπρόσωπος του οίκου: Δ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ.

Γενικός άντιπρόσωπος καθ' έλλην την Έλλάδα: ΝΙΚ. ΜΟΣΧΟΣ, Φιλέ, λήνων 3, Άθήνα.

ΑΝΘΗ

Διά Βάξ.

Διά Φορέματα.

Διά Μπουτυνιέρες

ΠΑΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΠΑΡΩΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΓΙΑΟΥΡΤΙ ΣΧΕΤΟ ΠΡΟΒΙΟ

ΟΛΟΠΑΧΟ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ

Χ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΕΥ. ΜΑΣΟΥΡΙΔΗΣ

Οδός Πραξιτέλους 6.

Βούτυρα νωπά και όλα τα είδη της μαγειρικής.

ΡΕΑΣΤΑΡ-ΣΤΗΘΙΚΑΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

Έγκριση από το Ανωτάτο Υγειονομικό Συμβούλιο άρ. έγκρίσεως 52314 της 20ης Ιανουαρίου 1933

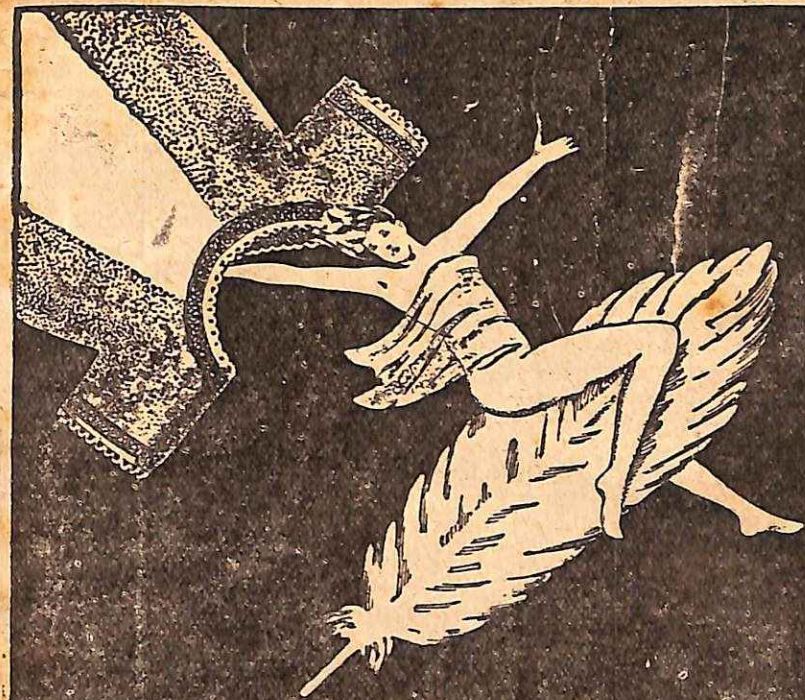
Το θανατοπούν ΡΕΑΣΤΑΡ δι' όλας τας στήθιας και πνευμονικές παθήσεις. Η λατρεία και το θάρος του πάσχοντος. Φυτικόν Άβλαβές και άποτελεσματικώτατον. Ισχυρόν τονωτικόν των άναπνευστικών όργάνων. Διά της χρησεώς του τα μικρόβια προσβάλλοντα τελεσφορώς και αι τοξίναι των σφιδεροποιούντων σχεδόν έν άκασεί. Ο άσθενής άνακουφίζεται πάραυτα, ό βήξ σταματά, αι άποχρέμεις γίνονται κανονικά, ή άγανία και ό πυρετός εξαφανίζονται, οι νυκτερινοί ιδρώτες εξαλείφονται ή ελαττώνονται ή όρεξις, ό ύπνος και αι δυνάμεις, άναγεννώνται. Η άναπνοή γίνεται ευχερέστερα, άνακουφίζεται και θεραπεύεται το άσθμα.

Άφού καθάρση τους πνεύμονας από τα άσθενή κύτταρα, το ΡΕΑΣΤΑΡ, τους άναεώνει και άναπλάσσει κύτταρα νέα και υγιέα.

Οι ένδοιφερόμενοι όφειλουν πρός το σύμφορον της άσφαλους θεραπείας των, να έτήσουν άρεσως την όδω άν άποσταλήν του βιβλίου ΡΕΑΣΤΑΡ από τον Γενικόν έν Έλλάδι και Άνατολή άντιπρόσωπον μου. κ. Δ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΝ. Ταχ. θυρίς 139. Άθήνα.

Γραφεία, Αιόλου 9 Άθήνα.

ΦΑΡΜΑΚΑ ΧΕΡΙΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ
LABORATOIRE B. PEDRAUD PARIS

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ

ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

KISSINGA

Πωλούνται εις τα φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 ΤΗΛΕΦ 23605

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, προηρητησασα ως νοσοκόμος, ζητεί θέσιν πλησίον οίκογενείας να περιποιείται άσθενή, έστω και φυμακτικόν, και να του κρατή συντροφία. Πληροφορία εις τα γραφεία μας.

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντός είδους όρολόγια παλαιά άσθμα, εικόνες Βυζαντινές, παντός είδους νομίσματα Κατοδότρια (Φοίνις), παντός είδους παρόμοια, αγοράζω με τιμές άνωτερας όλων των άλλων καταστημάτων.

Όστις μās πωλήσει το χρυσόν του όρολόγιον, άναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του εις νικελία κούσα. Μην πωλήσετε τα κοσμήματά σας προτού μās έπισκεφθήτε, και τοιούτο πρός το συμφέρον σας.

Χ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Όρολογιοποιός — Χρυσόχοος.

Ευπόλιδος και Άθηνάς 56, Έναντι Δη-

μοτικού Θεάτρου.

ΚΟΛΟΝΙΑ

ΜΙΧ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΓΛΟΥ

Άουναγώνιστος και πασίγνωστος. Με πλούσιον άρώμα. Διεδόθη κατάπληκτικώς. Κατέκτησεν όλας τας τάξεις λόγω της ποιότητος της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλαιού Δημο-
κρατηρίου, άριθμός 103 και 104.

ΟΙΚΙΑ διωροφες έν Γλυφάδι με όλα τα χρειώδη, με κήπον και άφθονον νερό άντιαλλάσσεται με άνάλογον έν Άθήναις διαμέρισμα εις πολυκατοικίαν. Πληροφορία κατ' όμην

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ἐσεῖς δὲν εἶσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως
δροσιά καὶ χάρι... Ἐκεῖνα τὰ καϊμένα περνᾶνε ἓνα με-
γάλο μέρος τῆς ζωῆς τους δίχως καμμιὰ ὁμορφιά. Περι-
μένουν κάθε τόσο νὰ τὰ ντύσῃ ἡ Φύσις, ἡ καλὴ Μάννα
ὧλων μας μὲ λουλούδια καὶ πράσινα φύλλα γιὰ νὰ φα-
νοῦν πὼς ζοῦν καὶ νὰ χαρίσουν κι' ἐκεῖνα μιὰ ὁμορ-
φιά στὸ τοπίο ὅπου κάποια μοῖρα τὰ φύτεψε.

Ἐσεῖς δὲν εἶσθε δένδρα γδυτά, ξεροκλαδα δίχως
δροσιά καὶ χάρι... Ἀπ' ὅλα τὰ ὠραῖα πλάσματα πρὸ
ἐδημιούργησεν ἡ Φύσις, σεῖς εἶσθε τὰ πιὸ ἐλκυστικά.

Ἡ Γῆ παντοῦ στολίστηκε σὰν πλούσια Κυρά...
μὲς στὸ μετὰξὶ μάγισσας ραβδί τὴν ἔχει ντύσει,
ντυμένη μὲς στὰ πράσινα, φαντάζει ὅλη χαρὰ
κι' εἶν' ὅλη χάρες κι' ὁμορφιὰς ὁλόγυρα ἡ Φύσις.

Σὰς στόλισε μ' ἓνα σωρὸ χαρίσματα Σὰς ἀφῆκε ὅμως
νὰ φροντίζετε μόνες σας νὰ διατηρῆτε τῆς ὁμορφιᾶς
σας καὶ νὰ τῆς συμπληρώνετε μὲ ἄλλα στολίδια, μὲ
ὠραῖα φορέματα.

Γι' αὐτὸ κα' σὰς καλοῦμε σήμερα στὸ Ἀτελιὲ μας.
Μὲ τὸ ἀπαράμιλλο γούστο της ἡ Κυρία Φορνάρο θὰ

Γυμνὴ ὁλόγυρα ἡ Γῆ, θλιμμένη ζωογραφιά.
Δέντρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιά καὶ χάρι...
παντοῦ μαυρίλα, σκοτεινιά, δίχως καμμιὰ ὁμορφιά...
ὅλα τὴν ὥρην ἐρημιάς καὶ θλίψης ἔχουν πάρει.

σὰς μεταβάλλῃ σὲ θελκτικὰ πλάσματα, γιὰτὶ μὲ τὰ
ὠραῖα φορέματα ποὺ θὰ σὰς ᾤαψη θὰ λαμποκοπάτε
σὰν γοητευτικὲς Νεράιδες.

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις δὲν πρέπει νὰ σὰς κἀνῃ νὰ
πιστέψετε πὼς πρέπει νάχετε γιὰ πάντα θαμμένη τὴν
ὁμορφιά σας. Μὴν ἀφίνετε τὰ παλιὰ φορέματα νὰ σκο-
τεινιάζουν τὴν γοητεία σας. Μὴν ἀπογοητεύεσθε!
Ἐλάτε στὸ κατάστημά μας, ὅπου μὲ μικρὰς μηνιαίας
δόσεις θὰ σὰς ντύσουμε μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα φο-
ρέματα ποὺ λαχταράτε.

Ἐτοίμα παρὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίσις, θὰ ἔχετε ὅλα τὰ
μέσα ποὺ θὰ σὰς ἐπιτρέπουν νὰ δείχνετε τῆς περισ-
σιᾶς χάρες σας καὶ νὰ προκαλεῖτε τὸν θαυμασμὸ ὧλων,
ὅπως κάθε καλοντυμένη Κυρία, ὅπως κάθε κομψὴ
Δεσποινίς.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12 ΤΗΛ. 23-221